

eversea
NATASHA BOYD

Sister Planet

Sonsuza
kadar

Sonsuza Kadar

Özgün Adı | *Forever, Jack*

Natasha Boyd

Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin

Düzeltili | Gizem Sert

Kapak Uygulama | Şükrü Karakoç

Grafik Uygulama | Kübra Tekeli

Yaynevi Logosu | Ömer Aydoğdu

1. Baskı, Mart 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-31-9

Türkçe Çeviri © Filiz Tülek, 2014

© Yabancı Yayınları, 2015

© Natasha Boyd, 2013

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odın İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

Natasha Boyd
SONSUZA KADAR

Çeviren
Filiz Tülek

İthaf

Bana ilk buluşmamızda evlenme teklif eden eşime

ve

Al Chaput ve Dave McDonald'e...

Siz olmasaydınız, hiçbir zaman yazamaya cesaret edemezdim.

*Sabrınız, desteğiniz, yorumlarınız ve bana ayırdığınız
zaman için size minnettarım.*

Teşekkür ederim.

Jack

GİRİŞ

Andy'nin arkasından çarpan kapının sesi... herkesi harekete geçirmişti. Ben hariç. Benim kalbim çarpıyor, ellerim titriyor, midem bulanıyordu ama kıpırdayamıyordum.

"Tanrım," dedi Devon. Uzun bir adım atarak arkamda belirdi, şu anda sahip olduğum tek arkadaş oydu galiba. "Sheila'yı aramamız gerek, geç bile kaldık. Hasar kontrolü yapmalıyız. O piçe hiç güvenmemiştim zaten." Az önce kovduğum menajerimin arkasından işaret etti.

Sahneyi tekrar gözümde canlandırımdı. Beni, kız arkadaşımın hamile olduğu yalanıyla avucunun içinde tutmaya çalışan Andy'nin kibirli suratım. Kız arkadaş mı? Audrey sadece sözleşme gereği kız arkadaşımdı, ilişkimiz son nefesini vereli çok olmuştu.

Halkla ilişkiler uzmanım Sheila'nın adının geçmesi, kafamı yukarı kaldırıp Audrey'nin gözlerinin ta içine bakmama sebep olmuştu. Olduğu yerde kıpırdamadan duruyor, muhtemelen duvara vurduğumdan beri ne yapacağını bilemiyordu. Yaşlarla dolu kahverengi gözleri

kocaman olmuştu. Daha önce tuzacağına düştüğüm bu bakışı iyi tanıyordum. "Yoksa Sheila'nın da mı haberi vardı, Audrey? O da mı bu hamilelik oyununun içindeydi? Zavallı, budala Jack Eversea'yı kandırma timinin içinde o da mı vardı?" Sesim bağırmaktan kısılmıştı ama yine de sertti. Keşke yapabileceğim bir şeyler olsaydı.

Hararetili bir şekilde başını iki yana salladı, yanaklarından bir damla yaş süzüldü.

Filmin hayranlarını bir aşk hikâyesinin içinde tutmak için imzalanan sözleşme altındaki ilişkimiz, yıllar önce başladığından beri; onu her bu halde gördüğümde içimde beliren koruma ve rahatlatma içgüdüsüne karşı koyabilmek için dişlerimi sıktım. O bir arkadaştı, bazı zamanlarda daha da fazlası. Bir partner. Ya da ben öyle sanıyordum.

Devon telefon ekranına bir şeylere dokunuyordu.

Her şeyin ardından, Audrey'nin bana böyle yalan söylemiş olmasına inanmakta güçlük çekiyordum. Hem de böyle bir konuda.

"Hayır, Jack. Ben bir şey yapmadım, her şey Andy'nin başının altından çıktı," diyerek yaptı ilk denemesini.

"Lütfen, Audrey, en azından şimdi dürüst olma nezaketini göster."

"Yemin ederim —"

İlgisizce homurdandım.

"Bekle, Jack," diye yalvardı. "Kabul ediyorum, ona uyduğum ama hepsi onun fikriydi. Ona geciktiğimi söyleyince... beni bir şekilde kandırdı."

Güçlkle yutkundum. Aman Tanrım. Gecikmişti. Tabii ki gecikmişti. Yaptıklarım için suçluydum. Bu yüzden ona sorgulamadan inanmıştım. Bu yüzden Butler Cove'dan ayrılmıştım. Bu işte benim de payım olduğunu bilmek kızgınlığımı soğutuyor, yerini derin bir suçluluk

duygusuna bırakıyordu. Arkasından da içimi aynı derecede güçlü bir panik duygusu kaplıyordu. "Peki..." dedim, sesimi olabildiğince sabit tutmaya çalışarak. "Peki, hâlâ aynı durumda mısın?" Artık hamile demeye dilim varmıyordu. Andy'nin söylediklerinden sonra artık bunun gerçek olabileceğine ihtimal vermiyordum ama yine de...

Audrey acı içinde hıçkırdı, içgüdüsel olarak ona doğru bir adım atmak istedim ama kendimi tam zamanında durdurdum. Sadece bir dakika yüzüne bakmak kederinin gerçek olduğunu görmeye yetti. Yüzü kıpkırmızıydı ve ağlamaktan şişmişti, ama orada öylece dururken beyaz elbisesi ve uzun koyu kahverengi saçlarından omzuna düşen dalgalarla hâlâ çok güzeldi: Buna güvendiğini biliyordum. Güzelliğine ve bir... geçmişimizin olmasına güveniyordu. Ama aynı zamanda üzüntüsünü de görebiliyordum.

Sonra birden Audrey'nin içinde bulunduğumuz çıkar ilişkisinin sözleşme koşullarını yerine getirmenin ötesinde, bana gerçekten âşık olabileceğini fark ettim.

Ağzından çıkan yarım yamalak sözler, artık yeni anlamlar ifade ediyordu. Birbirimize ne kadar uygun olduğumuzu, evlenip bir aile haline geldiğimizde bunun büyük bir başarı sayılacağını, saygı ve arkadaşlık çerçevesinde bir takım olarak hareket edeceğimizi söyleyerek ne demek istediğini şimdi daha iyi anlıyordum.

Andy haberi kendi çıkarları için kullanmıştı ama Audrey'nin her şeye rağmen hamile olabileceği düşüncesi boğazımı zorluyordu. Hayır, değildi. Eğer olsaydı, işler bu raddeye gelmezdi. Kendimi garip bir rüyanın içinde gibi hissediyordum, cankurtaran salı oradaydı ama ben bir türlü erişemiyordum.

Derin bir nefes vererek sağlam elimi yanımda yumruk

yaptım, yaralı elim de onu taklit etmeye kalkınca korkunç bir acıyla irkildim.

Audrey kafasını salladı. "Kaybettim. Bebeği kaybettim," diye fısıldadı, kırılgan bir ses tonuyla.

O an içimde şiddetli bir fırtına koptu sanki. Yaşadığım tatlı tesellinin iğrenç bir şekilde sebep olduğu mide bulantısı, suçluluk duygusunun yarattığı ağır baskıyla bir araya gelince kendimi kinimi geride bırakırken buldum. Kendimi toparlamaya çalışarak dudağımı dişlerimin arasına aldım ve sertçe ısırdım. "Ne zaman? Peki şimdi... iyi misin?" diyebildim sonunda. Odada ikimizden başka kimsenin kalmadığının belli belirsiz farkındaydım, neyse ki diğerleri tek tek dışarı çıkmıştı.

Gözlerini hafifçe kaldırdı ve tereddütle, "Londra'dayken," dedi.

Bir an söylediğine inanmadım ama sonra Lanesborough Hotel'in banyosunda ağladığını hatırladım. O gün ondan ve çevremdeki diğer herkesten o kadar uzaktım ve o kadar kendimle meşguldüm ki. İki saat uzaklıkta olmasına ve benim orada olduğumu bilmesine rağmen annemi aramadığım için içim içimi yiyordu. Ayrıca etrafımızda bir medya sirki kuruluydu ve kafese tıkılmış bir kaplan gibi hissediyordum. Neyse ki orada sadece iki gece kalmamız gerekiyordu, sonra Paris'e doğru yola çıkacaktık.

"Çok üzgünüm. Anlamam gerekirdi." Sağlam elimi saçlarıma götürdüm ve bir anlığına çenemi göğsüme doğru indirince beyaz gömleğimin üzerinde bir damla kan lekesi olduğunu gördüm.

Audrey bir kez daha hıçkırdı ve bana doğru iki çekingen adım attı.

Ne onu durdurdum ne de ben yerimden kımıldadım ve sonunda uzun, ince bedenini kollarımın arasına aldım. Aylar sonra şimdi ve tüm bu olup biten saçmalığın orta-

sında bile kollarımın arasında çok daha küçük bir kızın olmasını diliyordum, yüzüne bakınca bile içimin titrediği ve bir daha hiçbir zaman böyle sarılamayacağım o kızın. Gözlerimi sıkıca kapattım.

Audrey'nin omuzları ağlamaktan sarsılıyordu, burununu çekti. "Seni seviyorum, Jack."

Gerilmiştim, yüzüne bakmak için yavaşça omuzlarından tutup onu kendimden uzaklaştırdım. Tetikte bekliyordum. Şu an yaralı olabilirdi ama Audrey'ye karşı her an tetikte olmak gerekiyordu. Daha önce kariyerine tehdit olarak algıladığı durumlara nasıl tepkiler verdiğini çok iyi biliyordum. Bunu arkadaşlık kuralları içinde yapmalıydım ama bana bakışlarından benimle aynı sayfayı okumadığını da görebiliyordum.

"Zamana bırakalım, Jack. Eski halimize geri döneceğiz, ben senin kalbini kırmadan önce birbirimize âşık olduğumuz zamanlara."

Kalbime bir ok saplandı. Tanrım, benim ne hissettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. "Audrey," dedim mümkün olan en kibar şekilde, ama bunu söylemenin kibar bir yolu olmadığını farkındaydım. "Seni önemsedim, seni hâlâ önemsiyorum ve seni sevdim, doğru. Ama sana hiçbir zaman âşık olmadım."

Gözleri yerinden fırlayacak gibiydi.

Beceriksiz bir giriş yaptığımın farkındaydım ama kendimi de durduramıyordum. Ok yaydan çıkmıştı bir kere. "Olanlardan kalbim değil, egom zarar gördü."

Sol yanağıma indirdiği tokat hızlı ve acı vericiydi.

Kadınlardan bu tepkiyi almak konusunda son derece başarılıydım galiba. Ne ben hareket ettim ne de o. Yüzü sertleşmişti, bir kez daha aynı niyette olduğunu sezerek bu defa yumruğunu havada yakalayıp avucumun içine aldım ve sertçe sıktım.

"Seni piç kurusu," diye hırladı ve diğer eliyle de aynı şiddet girişiminde bulundu.

Yana doğru eğildim. "Kendine gel ve sakın ol, Audrey."

"Hayır, sakın makin olmayacağım," diye bağırdı tiz bir sesle. Gözlerindeki sempati uyandıran masum bakışlar yerini öfke kıvılcımlarına bırakmıştı, yumruğumu avucumdan kurtardı. "Bunu bana yapamazsın!"

"Neyi yapamam, Audrey? Hayatımı geri almak mı? Aptal bir sözleşmeye bağlı kalmak mı? Hangisini yapamam? Film bitti artık." Dişlerimi sıktım ve son atışımı yaptım. "İlişkimiz bitti. Biteli çok oldu. İşlevsel bir ilişkinin nitelikleri nelerdir emin değilim ama şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki biz bu niteliklere uymuyoruz."

"Hayır. Bana bunu yapamazsın! Beni onun için terk edemezsin."

"Lanet olsun! Onu, bu işe karıştırmayı aklından bile geçirme." Sesim o kadar şiddetli çıkmıştı ki, Audrey irkilerek olduğu yerde zıpladı.

Yanakları kırmızı ve lekeliydi ama hemen kendini toparlayıp kollarım göğsünde kavuşturdu. "Canım ne isterse onu yaparım. Ama sen yapamazsın. Sence Andy kovulmayı sineye mi çekecek? Ya da ben yanımdan öylece yürüyüp gitmene izin mi vereceğim? Biz bir takımız, Jack. Birlikte tek başımıza olduğumuzdan daha güçlüyüz. Bana ihtiyacın var. İnandırıcı bulmayabilirsin ama gerçek bu. Ve neden biliyor musun? Çünkü emin ol, eğer çekip gidersen artık bir kariyerin bile olmayacak. Zavallı, küçük kasaba kızı her adımım bir paparazzi ordusu takip ettiğinde ne yapacak, hiç düşündün mü? Küçük sırrını fısıldayıp dikkatleri onun üzerine çekmek istemedim ama belki de doğru zaman..." Tırnağıyla düşünceli bir şekilde çenesine vururken, sesi yavaş yavaş azaldı.

Hiç konuşmadan söylediklerini dinliyor, ağzından çıkan bir kelimeyle yüzünün nasıl çirkinleştiğini izliyordum. Çenem kilitlenmişti, tekrar üzerine yürümek için kendimi zor tutuyordum. Kafamı salladım.

Yanındaki hayali kişiye dönüp konuşmaya başladı. "Kendimi başka bir adamın kollarına attım, çünkü Jack Eversea çok soğuk ve kalpsiz bir adamdı." Sesine yapmacık bir acı yerleştirmişti. "Kendimi *hep* duygusal olarak sindirilmiş hissettim." Konuşmasına etki katmak için burnunu çekti ve uzaklara baktı. Tekrar bana döndüğünde gözleri yine yaşlarla doluydu, gözünden yanaklarına tek bir damla yaş düştü. "Ve bütün olanların ne korkuncu şuydu; beni hamile bıraktı, bebeğini *kaybettiğimde* ise bana karşı tavrı *zalimdi*, hiçbir şey *olmamış* gibi davrandı. *Güldü* ve bana hiç âşık olmadığını söyledi. Evet, *güldü*!"

Bir hıçkırık daha patlattı. "Ben birlikte olduğumuzu düşünürken, o nereden bulduysa bulunduğu fahişe bir garsonla yatıyordu. Ve bu kız—" Durdu ve bana baktı. "Sanırım buradan nerelere varabileceğimi biliyorsun."

Dikkatlice gözlerinin altını sildikten sonra acı bir kahkaha attı. "Yüzünün hali paha biçilmez, Jack."

Bir adım geriledim ve kendimi sandalyeye bırakıp iyice gömüldüm. Kafamı boşaltmak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. Elim deli gibi acıyordu, ama her an pimini çekmeye hazır bir el bombasıyla karşımda duran Audrey beni daha çok acıtıyor ve korkutuyordu.

Andy ile bir olup kariyerimi nasıl yok edebileceklerinden emin değildim, beni tehdit ettiği şey yeterince kötüydü, ama Audrey'nin bunun üzerine detaylı olarak ve kötü niyetle düşündüğünden az çok emindim, üstelik elinde kozlar da vardı.

Eski günlerimi düşündüm; o aptal partileri ve uyuşturucu gecelerini. Hâlâ bunların içinde olduğuma dair

küçücük bir şüphe bile, Peak Entertainment'ın beni ışık hızıyla kapının önüne koymasına sebep olurdu. Taahhütleri bu konuyu kapsamıyordu, ayrıca hem *Erath* filmlerinin hem de benimle el sıkıştıkları diğer filmlerin sözleşmelerinde belirsizliğe yer bırakmayan maddelerden biri buydu.

Eğer Peak benimle çalışmaktan vazgeçerse, daha küçük şirketlerin benimle çalışma ihtimali sıfıra yakındı. Bu şehirde dedikodu kraldı. Ama daha da kötüsü şimdiye kadar bana yaptıkları ödemelerin hepsini geri isteyecek olmalarıydı ve Audrey bunu çok iyi biliyordu.

Bu noktada, Audrey'nin, oyunu onun kurallarına göre oynamam için her türlü hikâyeyi uydurabileceğini ve her şeyi söyleyebileceğini fark ettim. Bu durumun her zaman bir risk olduğunu biliyordum ama doğruyu söylemek gerekirse buradaki düşmanın Audrey olabileceğini hiç düşünmemiştim, tabutuma çivi çakanlardan biri olabileceği aklıma hiç gelmemişti. Audrey'nin de bir gün benim istediğim gibi ayrılmak isteyebileceğine, bu duruma birlikte bir çıkış yolu bulacağımıza inanmıştım.

Olanlar karşısında nasıl bu kadar toy davranabilmiştim? Üstelik şimdi Keri Ann'i de tehdit ediyordu ve eğer Audrey'yi tanıyorsam, söyledikleri yersiz değildi; sadece hasar bırakmakla kalmayacak, Keri Ann'i tamamen sahnedен silecekti.

Başımı ellerimin arasına aldım ve nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştım. Bir geceye tek bir yumruk yeterdi. Onu, bana bunu yapmaması için nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. Beni seçim yapmaya zorluyordu ama bu defa aynı şeyi yaşamak istemiyordum. Bunu bir kere yapmıştım ama o zaman bebek vardı. Şu anda var olmayan bebek.

İnsanların skandalı unutulması zaman alacaktı, bu süre

içinde Hint Okyanusu'nda balıklara yem olmazdım herhalde. Sahi bu sefer nereye gidecektim? Ve insanların beni irdelemekten vazgeçmesini bekleyerek gittiğim yerde ne kadar kalacaktım?

O zamana kadar hem kariyerimi hem de sevdiğim kızı kaybetmiş olacağıma hiç şüphem yoktu. Ama doğru ya... ben onu çoktan kaybetmiştim.

"Lütfen, Audrey—"

"Lütfen ne, Jack, bana ne için yalvarıyorsun?" Kibirli ses tonunda dakikalar önce yaşadığı acıdan eser yoktu.

Kafamı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Hayatımın geri kalam için yalvarıyorum."

Keri Ann

Bir

Beş ay sonra...

Gökyüzünü kaplayan, ağır bir yağmura gebe yüklü bulutlara endişeyle bakarak pikabımın pencerelerini kapattım. Tam zamanında. İlk şişman yağmur damlası ön cama düştü, arkasından tüm bulutlar boşalmaya başlayınca, yağmur tüm hızıyla yağmaya başladı.

Gökyüzündeki parlak gün ışığına bakıp silecekleri çalıştırdım ve kafamı salladım. Büyükanнем buna *Maymun Düşünü* derdi. Ne anlama geldiğini hiç anlamadım, hâlâ da anlamış değilim ama birkaç dakika içinde gökkuşağı çıkacağını biliyordum. Bunu kaçırmamam lazımdı. Bu sene nisan yağmurlarının hız kesmeye pek niyeti yoktu.

Telefonumun tiz sesini kamyonete vuran ağır yağmur damlalarının sesinden zar zor duyabildim ve gözümü kaygan yoldan ayırmamaya çalışarak el yordamıyla yanımdaki koltukta duran telefonu aramaya koyuldum.

"Selam."

"Selam tatlım. Yaklaştın mı?" Colton'un boğuk sesi beni rahatlatmıştı.

Cep telefonumu omzumla kulağımın arasında sıkıştırıp direksiyonu iki elimle kavradım, çünkü yol giderek ağırlaşıyordu. "Evet, neredeyse oradayım. Yağmurda

araba kullanmaktan nefret ediyorum. Sen ne durumdasın?"

"Varmak üzereyim. Keşke seni götürmeme izin verseydin."

"Biliyorum Colt. Ama eminim, eve gelemeyecek kadar meşgul olan sevgili kankanın küçük kız kardeşiyle ilgilenmekten başka işlerin de vardır. Bu şekilde, eşyaları boşaltmama yardım ettikten sonra sen de gününe devam edebilirsin."

Telefonun diğer ucunda derin bir sessizlik oluştu.

"Colt?"

"Evet," dedi ve boğazını temizledi. "Buradayım. Arabayı servis girişine park ediyorum. Westin'in önüne geldikten sonra binanın etrafından sola doğru devam et." Ve hat kesildi.

Kulağımdan bıraktığım telefon kucağıma düştü, gözlerimi kısıarak sudan bulanıklaşmış camdan dışarı bakarken dudaklarımı büzdüm. Bir kez daha küçük kız kardeş vurgusu yaparak salaklık etmiştim. Ama sergi için hazırladığım parçaları taşımama yardım etmesi gereken kişi Joey idi. Gelemeyeceğini anlayınca, Colt'u arayan da oydu. Yine beni tuzağa düşürmüştü.

"Lanet olsun!" diye mırıldandım. Kalbim onun için çarpmıyorken, onunla çıkmayı kabul etmemem gerekiyordu. Öyle kibar bir çocuktaki ki. Aslında Savannah'daki kızların çoğu muhtemelen benimle aynı fikirde değildi ama o bana karşı son derece kibardı. Hem de çok kibar. Defalarca ciddi bir ilişki için hazır olmadığımı söyleme rağmen, boş yere umutlanıyordu ve ben bunun farkındaydım.

Ama bir ay önce, pes ettim. Onunla akşam yemeğine çıkmayı kabul ettim. Yani randevulaştık. Tek bir yemek için. Arkasından birkaç yemek daha yedik, SCAD'ın

kayıt ofisine eşya bıraktıktan sonra beni öğle yemeğine çıkardı, birlikte sinemaya gittik, cumartesi sabahları kanoya bindik ve lanet olsun... Biz ciddi ciddi çıkıyorduk. Ya da yaşlı kiracıım Bayan Weaton'ın tabiriyle özel bir arkadaşlık yaşıyorduk. Kendi kendime homurdanıp gözlerimi devirdim. Kendimi kötü hissediyordum. İşte tam olarak bu yüzden bugün bana yardım etmesini istemiştim.

William Hilton Bulvarı'na dönüp Port Royal Plantation'a doğru ilerlemeye başladığımda yağmur nihayet hafiflemişti; anayol boyunca sıralanan canlı meşe ağaçlarının gölgesinde yoluma devam ettim.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Colt, ben son parçayı, yani yaptığım heykelin altlığını kamyonetten çıkarırken. Koyu saçlarını kısacık kestirmişti ve bu haliyle denizcilere benziyordu.

Kafamı salladım. "Sadece birkaç parçanın kurulumunu yapmam gerekiyor. Mesela bunun," dedim elimdeki parçayı hafifçe havaya doğru kaldırarak. "Yardım ettiğin için çok teşekkürler. Biliyorum, muhtemelen artık senin de kendi işlerinle ilgilenmen gerekiyor."

Topuklarının üzerinde geriledi ve parmaklarını yıpranmış koyu haki kot pantolonunun ceplerine soktu. "Senin için sakıncası yoksa kalıp seyretmek istiyorum." Sorgular gözlerle bana bakıyordu.

"Ah, evet, olur tabii."

"İşin bittikten sonra sana View 32'de erken bir akşam yemeği ısmarlayabilirim." Masum görünmeye çalışarak durakladı. "Hazır buraya kadar gelmişken gideriz diye düşünmüştüm."

Elimdeki son parçayı bırakırken kafamı salladım ama

gölümsüyordum. Hiçbir zaman vazgeçmeyecekti. "Bana yemek ısmarlamak zorunda değilsin ama bir şeyler yemek çok iyi olur."

Cevabımdan tatmin olmuş şekilde sırttı ve bana doğru yaklaştı, elini enseme koydu ve alnıma bir öpücük kondurdu. Ve yemin ederim, yemin ederim kokumu birazcık içine çekti.

Geri çekilerek, neşeyle kaburgasına dirsek atar gibi yaptım.

İşlerimi hızlıca hallettim, etkinlik koordinatörü Allison'la görüştüğten sonra Colt'u bulmak için dışarı çıktım. Allison'la geçtiğimiz aralık ayında, Picture This Gallery'deki açılışında tanışmıştık. Beni, bu serginin bir parçası olmam için o davet etmişti. Yakın zaman içinde buraya, Hilton Head Island'a, smokin partisine katılmak için tekrar gelecektim, hem de yıldız davetlilerden biri olarak. Her şey gözüme tamamen gerçeküstü görünüyordu. Ve Butler Cove'daki tatlı arkadaşlarımdan hepsi resmi bir kılıkla bana eşlik etmek için düğün kıyafetleri kiralayan şirketlerin yolunu tutmuşlardı bile. Kim bilir ben ne giyecektim? Aklıma her geldiğinde bir panik dalgasına kapıldığım için bunu düşünmeyi sürekli erteliyordum. Şimdi partiye azıcık bir zaman kalmıştı ve hâlâ giyecek bir kıyafetim yoktu.

Colt bıraktığım yerde değildi, yürüyüş yolunu takip edip havuzun olduğu alana baktım, sonra yönümü restorana doğru çevirdim. Colt'u dirseklerinin üzerine yaslanmış, plaja ve ötesindeki okyanusa bakarken buldum.

"Selam," dedim, yanına gidip kollarımı onunkilerin yanına koyarken.

"Selam," diye karşılık vererek yumuşakça bana doğru döndü ve omzumu sıvazladı.

Güneş arkamızda bir yerlerde batarken, her ikimiz de

sessizce güneşin gölgesinin düştüğü havuzu ve etrafındaki alanı seyrettik. Bir düğün töreni için plaj yakınındaki ahşap sandalyelere bağlanan beyaz kurdeleler havada uçuşuyordu.

Bir yetişkin olarak henüz hiçbir düğüne katılmışlığım yoktu ama 9 yaşındayken ailemle Batı Virginia'da bir düğüne gittiğimizi hatırlıyordum. Annemin liseden en yakın arkadaşı evleniyordu. Annemle babam, çocuk aklımla zihnimde tutamadığım bir sebepten dolayı tüm yol boyunca kavga etmişlerdi. Önümüzdeki yıllarda bazı arkadaşlarımla evlendiğini görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum, çok mutlu düğünler göreceğimize hiç şüphem yoktu.

Colt'un sesli bir şekilde iç çekmesi, beni şimdiki zamana geri döndürdü. "Çok iyi bir iş başardın Keri Ann. Patronluk taslar gibi konuşmak istemiyorum ama seninle ve başardıklarınla gurur duyuyorum," dedi başını bana doğru çevirerek.

Kendimden emin bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim. Biraz havalı bir durum oldu, değil mi? Aslında hâlâ inanamıyorum. Yani, sonuçta burası bir New York sanat galerisi değil sadece bir otel, biliyorum, ama bu ada yılda iki milyon ziyaretçi alıyor ve sanırım yaz boyunca serginin tanıtımını yapmaya devam edecekler." Omuzlarımı silktim, yanaklarımla yandığımı hissedebiliyordum.

Colt gülümsedi. "Hadi, gidip yemek yiyelim."

Arkasını dönüp restoranın kapısına doğru ilerleyişini izledim. "Colt?"

Bana doğru döndü, açık mavi gözlerinin üzerindeki kaşları havadaydı. "Efendim?"

"Teşekkür ederim." Parmaklarımı gergin bir şekilde birbirine kenetleyerek konuşurken uzaklara baktım. "Burada, yanımda bir arkadaşımın olması harika bir duygu.

Yani senin," diye düzelttim ve yüzüne baktım. "Burada olup bana yardım etmen harika. Bugün benim için büyük bir gündü."

Colt bana doğru bir adım attı, sonra kendini bilerek durdurmuş gibi olduğu yerde kaldı. Kafasını salladı ve iç çekti. "Rica ederim."

Biz eve dönüş yoluna geçtiğimizde gökyüzü adeta delinmişti, sağanak yağmura bu defa rüzgâr da eşlik ediyordu. Görüntü kötüden daha da kötüye gittiği için, kamyoneti yavaşlattım ve dikiz aynasını kontrol ettim.

Arkamda Colt'un koyu renkli BMW'si ve birkaç başka araba vardı. Görünen oydu ki bana göz kulak olmaya ve peşimden gelmeye karar vermişti. Bunun için ona gerçekten minnettardım ama onu eve davet edip etmem gerektiği konusunda emin değildim, acaba sadece eve girdiğimi görmek ona yetecek miydi? Off. Bu özel arkadaşlık meselesi beni deli ediyordu. Böyle durumlarda benden ne beklendiğini anlayamıyordum, onu da geçtim... onun mevcut durumda benden ne beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Acaba onu öpüp bunun bir görevden fazlası olduğunu mu düşündürmem gerekiyordu? Hiç sanmıyorum. Bunu yapmayacaktım. Ama Colt bana biriyle çıkmanın ne anlama geldiği konusunda yeni bir bakış açısı sağlamıştı. Biriyle çıkmak dillendirilmemiş umutlar ve yanlış anlamalarla dolu bir okyanus gibiydi. Ve sıkıntılar: Bazısı gerçek, bazısı hayali. Tabii şüphesiz ki prenze giden yolda kurbağayı öpmek gerekiyordu. Colt kurbağa olduğundan değil ama...

Hayır, karşımdaki Colton Graves'di, erkek kardeşimin en yakın arkadaşıydı, ayrıca benim de arkadaşımdı. Ve ben hem ciddi bir ilişkiye hazır olmadığımı belirterek hem de arkadaşlıkla ilgili sonu gelmeyen yorumlar yapı-

rak niyetimi açıkça belli etmiştim. Peki sonra ne yaptım, onunla çıkmayı kabul ettim. Hem de defalarca.

Gergin bir şekilde dikiz aynasına bakmamla, kamyonetin arkasındaki eşyaların üzerine sardığım mavi tentenin bir tarafının yırtılıp kasanın kenarından sallandığını görmem bir oldu.

Lanet olsun!

Yavaşladım ve kenara çekmek için dörtlülerimi yaptım. Otobanda durmaktan nefret ediyordum, ama durmazsam tentenin tekerleğe takılıp bir kazaya sebebiyet vermesine neden olabilirdim. Tam da durmaya hazırlanırken, korktuğumun başıma geldiğini hissettim. Arkamdan garip bir ses geldi ve kamyonet durdu.

Kapıyı açıp soğukla ve tüm gücüyle yağan yağmurla buluştuğum ilk birkaç saniye içinde sırlıslam oldum. Tekerleğe bakmak için eğildiğimde Colton'un arabasının kapısının kapandığını duydum, kafamı kaldırdığımda Colton başının üzerinde tuttuğu koyu renkli yağmurlukla bana doğru yaklaşıyordu. Hemen yağmurluğu benim de üzerime tuttu.

Rüzgâra ve yanımızdan geçen arabalara doğru, "Tekerleğe sıkışmış, lanet olsun!" diye bağırdım ve ıslak spor ayakkabılarımla tekerleği tekmeledim.

"Muhtemelen tekerleği değiştirmemiz gerekecek, lastik patladı farz et."

Ben de tam olarak ayrı şeyi farz ediyordum, kafamı salladım. "Bagajda kriko var."

Colt tenteyi tekerlekten çıkarmak için elinden geleni yaparken, ben krikoyu almak için bagaja doğru ilerledim. Tam da bu sırada, gümüş renkli bir Jeep Wrangler'ın yavaşladığını ve önümüzdeki acil durak yerlerinden birinde durduğunu gördüm. Sonra geri geri gelip bize doğru yaklaştı. Otobanda yalnız olmadığımı için çok mutluy-

dum. Arabadan kimse inmedi. Colt'la göz göze geldik ve ikimiz de omuz silktik.

Yağmurdan sıırıslıklam olmuştum ve rüzgâr yüzünden daha da üşümeye başlamıştım. Demir ve krikoyu alıp tekerleğin yanına gitmemle Jeep'in kapısının açılması bir oldu. Kapıdan önce sonsuza kadar hafızamın derinlerine attıklarına benzeyen siyah botlar, sonra kot pantolonla kaplı uzun bacaklar göründü ve aynı botlar midemle eş zamanlı olarak kaldırıma çarptı. Elimden gürültüyle yere düşen lastik demiri de aynı şekilde kaldırımdaydı.

Bu, gerçek olamazdı.

Gözlerim yukarı çıktıkça, yağmurdan koyu hakiye dönmekle kalmayıp aynı zamanda sahibinin vücuduna yapışan zeytin yeşili gömlekle buluştu. Sonra kirli bir sakalın kapladığı o çok tanıdık çeneyi ve şapkayı gördüm; gözlerini göremesem de, kime ait olduklarını çok iyi biliyordum.

Yanımda duran Colt'un sert bir ses tonuyla, "Yok artık, benimle dalga geçiyor olmalısm," dediğini duydum.

Gözlerimi tekrar botlara doğru indirdim ve bize doğru ilerleyişlerini izledim. O an aklımın çalışmasını çok isterdim. Bu senaryoyu binlerce kez hayal etmemiş miydim? Tamam, hayalimde otobanın ortasında değildik ama ne söyleyeceğimi defalarca, defalarca ve defalarca tekrar etmemiş miydim?

Ama şu an aklımda hiçbir şey yoktu.

Botlar yaklaştıkça, aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Tıpkı buna benzeyen bir yağmur fırtınasının ardından evimdeki şöminenin kenarında duran o botlar. Yağmur başımdan aşağı sel olmuş yağarken, kafamı kaldırıp bakamadım bile. Orada, öylece kalakaldım.

İki

Bir tarafım dünya gözüyle bir daha hiç göremeyeceğimi düşündüğüm yüzüne bakıp gözlerimi bayram ettirmek istiyordu. Tabii ki diğer tarafım ısrarla *yapma* diyordu. Dolayısıyla orada, yolun kenarında ve yağmurun altında öylece durdum.

Tabii ki onu son beş ay içerisinde internette ve magazin gazetelerinin en ön sayfalarında görmüştüm. Ve evet, bir kendine zarar verme anında hakkındaki her şeyi okuma içgüdüsüne karşı koyamamış, hayatına dair tüm aşağılık detayları bilirsem, yaptığını daha kolay unuturum ya da anlayabilirim diye düşünmüştüm. Tabii ki hiçbiri olmamıştı.

O aylak aylak dünyayı gezerken ben her bir hikâyeyi, her bir fotoğrafı içime çekmiş, özellikle Londra'da beş para etmez sarışınlarla boy gösterişini ânu ânına takip etmiştim. Bu gerçek miydi? Sahiden sarışın kızlar ordu-suyla mı takılmıştı? Peki, kiminle birlikteydi? Benimle olmadığı kesindi, görünen o ki beni uğruna terk edecek kadar önemsediyi ve artık yüzünü bile görmediği Audrey ile de değildi. Şimdi gel de tırnağın altındaki kıymığı kurcalama.

Beş ay önce Audrey ve Jack bir basın açıklamasıy-

la ayrıldıklarını açıklamışlardı, bunu Jack'in hayatının tüm detaylarına hâkim olan aktör-yapımcı arkadaşı Devon'dan duymuştum zaten. Devon bana hem haberleri vermiş hem de Jack için önemli olduğumu, bana geri döneceğini düşündüğünü eklemişti. Bana. Ne var ki bundan sonra ona sahip olmak... hiç bir şekilde... mümkün... görünmüyordu.

Bu utanç verici hatıraya omuz silktim ve kamyonetime bakmak için önümde duran kişiye yüz çevirdim. Biraz zamana ihtiyacım vardı. Lanet olsun, bir ömürlük zamana ihtiyacım vardı. Ama hayır, işte buradaydım, dalgasını geçtiği küçük kasaba kızının sırlıslıkam versiyonuyla karşısındaydım. Yüzümü yağmura çevirdim. Sessizlik sinir bozucu bir hal almaya başlamıştı.

"Colton."

Aaahh. Onun sesi. Derin, tanıdık ve yankılı sesi üşümüş bedenimin üzerine şarkılar söylüyordu.

"Jack." Colton'un ses tonunda garip bir değişiklik vardı.

"Kamyoneti tanıdım. Her şey yolunda mı?"

"Sen yoluna devam etseydin her şey yolunda olacaktı." dedi Colt.

Sessizlik. Yüzümü yağın yağmurdan kaçırmayı ve ona bakmayı reddettim. Her ikisine de. Jack'in gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Colton'un zarıflığı sayesinde yağmurluk artık sadece benim omuzlarımdaydı. Bunu beni yağmurdan korumak için mi, yoksa bu yağmurda üzerimde beyaz bir tişört olduğunu fark ettiği için mi yapmıştı, emin değildim. Parmaklarım minnettar bir şekilde yağmurluğu kabul etmişti.

Yağmur biraz hafiflemişti.

"Belki de," diye cevap verdi Jack.

Birden hızlı bir ayak sesi duydum, dönmemle Colt'un

havadaki yumruğunun doğrudan Jack'in çenesine indiğini görmem bir oldu. "Seni küstah herif," diye bağırdı Colt. Bir araba yanımızdan geçerken gürültülü bir şekilde korna çaldı ve üzerimize yolun bütün suyunu sıçrattı.

Çığlık attım ve içgüdüsel olarak Jack'e doğru fırladım ama kendimi tam zamanında durdurdum, yüzünü sımsıkı sararak çenesini korumak için eğildi.

"Lanet olsun!" Sert bir nefes verirken, ayağını hızla yere vurdu. "Lanet olsun!" diye bağırdı tekrar, doğrulup bize doğru bir hamle yaparken.

Hem Colt yeniden hareketlendi hem de ben. Jack, Colt'a bakarken ilk defa gözlerini gördüm: sert, kızgın ve nefes kesici. Sonra durdu, yüzündeki ifade biraz yumuşamıştı. "Sanırım, bana bir yumruk borçluydun," dedi Jack, en son karşılaşmalarına gönderme yaparak. Savannah'daki kulüpte öpüştüğümüzü görünce Colt'a yumruk atıp yere yapıştırmıştı.

Beni Audrey için terk ettikten sonra.

"Arabana geri bin, puşt."

"Colt!" diye bağırdım. Laf ağzımdan çıktığı anda pişman olmuşum.

Colt öfkeyle kafasını bana doğru çevirdi.

Jack de aynı şekilde.

Gözlerimiz birbirine değdi ve bir an nefessiz kaldım. Gözlerinin üzerine kadar çektiği, keskin hatlı yüzünü gölgeleyen şapkasının altındaki saçları daha uzun, daha kabarıktı. Daha... yaşlı gözüküyordu. Ve kasvetli. Ve ruhumu yıkacak kadar etkileyici.

"Benimle dalga geçiyorsun herhalde." Colt'un sesi içinde bulunduğum ana bomba gibi düştü. Gözlerimi Jack'in gözlerinden koparıp Colt'un kuşkulu bakışlarına çevirdim. "Seni kullandı, yatağa attı, terk etti ve ben senin onurunu koruyamıyorum, öyle mi? Peki, sen kendi

onurunu korumayacak mısın? Ne yani? Aynı şeyleri yeniden mi yaşamak istiyorsun?"

Güney Carolina otobanının kenarında yanımda istop etmiş bir kamyonet ve kavga halindeki iki adamla öylece kalakalmıştım, sıırıslıkla ve sessizdim. Benim yüzümden kavga eden iki adam. Kelimeler imdadıma yetişmekte gecikmedi. Sonunda sözler ağzımdan çıkıverdi. "İkiniz de geri çekilin. Arabayı tamir etmem lazım."

Krikoyu ve demiri kavrayıp yardım etmek için eğilen Colt'un elini ittirdim.

Her ikisi de tepemde durup krikoyla kamyoneti yukarı kaldırışım, bijonu söküşümü, tekerleği yerinden çıkarışımı, sıkışan tenteyi tekerlekten kurtarışımı ve sonra her şeyi tekrar yerine yerleştirişimi seyrettiler. Tenteyi gelişigüzel bir şekilde katlayıp kamyonetin kasasına atım. Sonra kriko ve demiri üstüne yerleştirdim ve ellerimdeki siyah yağı kot pantolonuma sildim. Of yaa, en güzel kot pantolonlarımdan biriydi bu. Tüm süreç 10 dakikadan az sürdü.

Sürücü koltuğuna doğru yürürken ikisinin de yüzüne bakmadım. Yarı yolda birden Colt'un bana verdiği yağmurluğu hatırladım, durdum, hızlı bir hamleyle çıkardım ve üzerime yapışmış beyaz tişörtümle kaldım. Yağmurluğu, kafamı çevirmeden ve gözlerinin nereye odaklandığını umursamadan, Colt'a doğru fırlattım. İkinin de nereye odaklandığını tahmin etmek zor değildi.

Pikabıma tırmanıp kapıyı kapattım ve motoru çalıştırdım. Neyse ki trafik açıktı da ortamı terk edişim daha karizmatik bir hal aldı. Tekerlekleri bağırtarak hızla otobana daldım.

Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Risk alıp dikiz aynasından arkamda bıraktıklarıma baktım; Colton'un kaşları çatıktı, Jack ise ayakları açık,

kolları göğsünde kenetlenmiş bir şekilde durmuş, yüzünde muazzam bir gülümsemeyle arkamdan bakıyordu. Ve aynı anda görüntüye giren dev gökkuşağı tabloyu gösterişli bir şekilde tamamlıyordu. Ah!

"Jazz. Benim. Yine. Beni geri arar mısın, lütfen. Durum gerçekten çok acil." Aramayı sonlandır tuşuna bas-tım ve cep telefonumu yarumdaki yatağa fırlattım.

Jazz şu anda Florida'da bir plajda "çikolata gözlü Brandon" ile gününü gün ediyordu, Joey kafasını işle-rinden kaldıramayınca sonunda onunla çıkmaya karar vermişti. Şimdi yapış yapış çifte kumrular olarak halka açık bir şekilde takılıyorlardı, neyse ki bu plaj keyfi bahar tatillerine denk gelmişti. Onun için gerçekten çok mut-luydum. Ve şu anda ona gerçekten çok ihtiyacım vardı.

Telefonum çalar çalmaz üzerine atladım, arayanın Joey olduğunu görünce göğsümdeki nefesi boşalttım. "Selam."

"Ben de sesini duyduğum için çok mutluyum, sağ ol. Colt aradı, Jack Gerzeksea geri dönmüş."

Göğsümdeki acıyla keyifsiz bir kahkaha attım, ken-dimi yatağa fırlattım ve ayaklarımı yatağın dışında sallamaya başladım. "Geri döndü mü emin değilim. Lowcountry'de gördük o kadar. Hilton Head'den eve dö-nüyorduk, büyük ihtimalle Savannah'a gidiyordur." Vay be, sesim amma da soğukkanlı çıkıyordu. Tabii ki neden buraya geldiğiyle ilgili detayları takıntılı bir şekilde me-rak ediyordum, son üç saattir nerede olduğunu da. Onu Colt'la birlikte yol kenarında öylece dururken bıraktı-ğımdan beri meraktan ölüyordum. Ama bunu Joey'e iti-raf edemezdim tabii ki.

Ona bu kadar ihtiyacım varken, Jazz nerelerdeydi acaba? Nefes aldım ve tuttum.

"Dönmüş. Colt'a döndüğünü söylemiş." Joey iç çektikten sonra devam etti. "Süresiz olarak."

O an midem yerinden oynadı, boştaki elimle gözlerimi kapattım. Bu bir kâbus olmalıydı. Onu içimde bitirdiğimi düşünüyordum. Ama bu ve yol kenarında yaşadığım şok gösterge sayılırsa, demek ki bu meseleyi bitirememiştim. Tamamen değildi. Lanet olsun, hale bak, hiç bitirememiştim. Bir insan nasıl kendini aylarca kandırabilirdi ki?

Süresiz olarak. Bu ne anlama geliyordu? Ve daha da önemlisi, şu anda burada, Butler Cove'daydı. Joey konuşurken tuttuğum nefesi ölmeden bıraksam çok iyi olacaktı.

"Keri Ann?"

"Evet," dedim boğuk bir sesle, neşeli görünmeye çalışarak ama başaramayarak.

"Çok yol aldın. Bir sürü şey başardın. Bu sonbahar SCAD'a başlıyorsun. Lütfen, tekrar kafanı karıştırmasına izin verme. Lütfen. Benim için."

"Hiç şüphen olmasın, patron. Sana söz veriyorum, böyle bir şeye hiç niyetim yok."

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. "Benim de tek umabildiğim bu." İç çekti. "Söz veriyor musun?"

"Joey. Yemin ederim ona bulaşmaya hiç niyetim yok, hatta onunla herhangi bir diyaloga girmeyi bile düşünmüyorum. İçin rahatladı mı?"

"Hayır."

"Benim de."

"Harika," diye cevap verdi Joey, başka hiçbir şey söylemeye gerek bırakmayan bir ses tonuyla. "Etkinlik tarihinde evde olacağım. O zamana kadar beladan uzak dur, olur mu?"

"Deneyeceğim. Seni seviyorum, abicimmm."

"Ben de seni, ufaklık."

Telefonu kapatıp ekranına baktıktan sonra pencereden karanlığı seyretmeye koyuldum. Jack Eversea dışarıda bir yerlerdeydi. Muhtemelen Devon'ın sahil evinde. Yani... bir milden daha yakın bir mesafede. Gidip kapısına dayanmamak ve iğrençliklerini yüzüne haykırmamak içi kendimi zor tutuyordum.

Geri dönmüştü.

Ve canımı ne kadar acıttığını bilmesi gerekiyordu.

Canımı acıtmak mı? diye homurdandım.

Dikiz aynasından gördüğüm o gülümsemeyi düşündüm. Ne anlama geliyordu acaba? O şekilde gülümsemesinin altında kötü bir niyet olamazdı, değil mi? Yani kim böyle bir şey yapabilirdi ki? Ya yarama tuz basmaya gelmişti ya da yeni bir mola için uygun bir durak olduğunu düşünüyordu. Buraya gelip ortalığı biraz daha karıştırmak için film takviminin ortasında bir aralık bulması gerçekten çok şahaneydi. Sınırlarımı biliyordum ve eğer buraya geçen seferki performansını tekrar etmeye çalışmaktan ziyade puştluk yapmaya geldiyse, bununla gayet iyi başa çıkabilirdim.

Ona, daha öpüşmeden önce bu işin benim boyumu aşacağını ve ona uygun olmadığını söylediğimi hatırladım. Benimle işi bittiğinde Hollywood'daki hayatına geri döneceğini ve benim de buna uygun olmadığını söylemiştim. Keşke daha sert savaşıp kendimi daha iyi koruyabilseydim. Neden geri döndüğünden emin değildim ama eğer benimle bir ilgisi varsa, bu sefer daha sert savaşacaktım. Aynı hatayı ikinci kez yapmama imkân yoktu.

Peki, Audrey ile Jack'e ya da taşıdığını söylediği bebeğe ne olmuştu? Gazetelerde hamilelikle ilgili hiç haber çıkmamasından, uydurma olduğunu anlamıştım.

Ve evet, haberleri takip ettiğim doğrudur. Utanç verici bulabilirsiniz ama soğuk ve yağmurlu bir günde internetin başına oturup aralıksız tam yedi saat boyunca, hiçbir şey yemeden, hatta tuvalete bile gitmeden onlarla ilgili haberleri talan etmişim. Sonunda Jazz olaya müdahale edip duvardaki kablosuz internet bağlantısını sökmüş ve kabloyu da ikiye kesmişti, şaka değil bunu gerçekten yapmıştı.

Öğrenebildiğim tek şey sanatçıya dönüşen bir maden işçisiyle ilgili bir film çekmek için İngiltere’de olduğu ve muhtemelen her gece başka bir kızla takıldığıydı. Maskaralıklarına balıklama atlayan İngiliz paparazzisi eşliğinde, korkunç hovardalık turlarına devam ediyordu. Bütün bunlar tanıdığımı düşündüğüm Jack ile hiç bağdaşmıyordu. Sanki fahişeyi andıran sayısız kızla bilerek fotoğraf veriyor gibiydi.

Fotoğraflardan birinde bar gibi bir yerdeydi ya da belki bir gece kulübünde, kısa pembe elbiseli ve platform topuklu bir kız arkasından sarılıyor, bir diğeri ise Jack’in başını kavramış ve diliyle kulağını yalıyordu. Ve Jack en yakıcı hali, gamzeleri ve her şeyiyle kameralara gülümseyordu. İnsanların bunu göreceğini biliyordu. Muhtemelen benim göreceğimi de.

Yedi saatin bir saatinde, göğsümde koca bir kayayla bu fotoğrafa bakmışım. Bunu benim canımı acıtmak için bilerek yapması mı, yoksa onu böyle görmenin canımı acıtacağını aklının ucundan geçirmemesi mi; hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum. Jazz’ın internet erişimimi keserek yaptığı darbe girişimine kadar, zaten göreceğim kadar işkence görmüştüm.

Geçmişten sıyrılıp bugüne döndüm, dişlerimi fırçaladım ve gece şortumla atletimi giydim. Tamamen uyanık bir halde yatağıma uzandım ve tavanıma vuran dalların

sallanan gölgesini seyredip iki yüzyıllık evimin çıkardığı sesleri dinleyerek uyuyabilmek için dua ettim.

Tam uykuya teslim olmaya yaklaşmıştım ki sabahın üçünde gelen mesaj sesi beni yerimden zıplattı; artık uyumak mümkün değildi.

Üç

Telefonumun mesaj sesini duyduğumda yarı bilinçsiz haldeydim, dolayısıyla rüya olup olmadığından çok emin değildim. *Ama cidden, böyle bir zamanda kim uyuyabilirdi ki?* Gerçek olduğunu anladığımda, gelen mesajın yaydığı ışığı takip ederek telefonun üzerine atladım.

Jazz: Hey, K! Umarım seni uyandırmamışımdır ama telefonu şarjda bırakmıştım; plaj partisinden şimdi döndüm, acayip güzeldi. Seni sabah arayacağım. Umarım her şey yolundadır.

Jazz. Süper. Hızlıca cevap yazdım.

Ben: Hayır, hiçbir şey yolunda değil. Konuşabilir misin?

Yataktan kalktım, eski bir bank ve bir sürü yastıkla yaptığım pencere önü koltuğuma gittim ve telefonumun aydınlık ekranına bakmaya koyuldum. 10 saniye bile geçmemişti ki telefonum çalmaya başladı.

"Aradığın için teşekkür ederim," dedim minnettar bir ses tonuyla.

Jazz'ın sesi nefes nefese, kısık ve endişeli geliyordu.

"Saçmalama, önemli değil, ne oldu? İyi misin? Yoksa Joey'e mi...?"

"Hayır, Joey gayet iyi. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Ben de iyiyim, sadece... Tanrım, Jazz. Jack, Butler Cove'a geri döndü." Bunu söylemenin başka bir yolu yoktu.

"Aman Tanrım! Ciddi misin? Gördün mü, yoksa biri mi söyledi? Dur, baştan anlat."

"Onu gördüm." Pencereden dışarı baktım; ayın incecik dilimi bulut örtüsünü atlatıp gökyüzünde belirince, ön bahçemdeki dev ağaçların gümüşü karanlık silüetleri de görünür hale geldi. Yağmur sonunda dinmiş gibi gözüküyordu. İç çektim ve ona tüm hikâyeyi baştan anlattım.

Anlatmayı bitirdiğimde, Jazz kıkırdadı. "Çok iyiymiş kızım ya. Çoğumuz böyle bir sahnede yer almayı ancak rüyalarımızda görebiliyoruz. Çok şahane olmuş gerçekten."

"Şahane falan değildi, Jazz. Kâbus gibiydi. Ve öylece durdu. Sırıtarak," diye ekledim hor gören bir tavırla.

Neşeyle ve içtiği kokteyllerin etkisiyle tekrar güldü. "Of, gerçekten paha biçilmez bir görüntü! Keri Ann Butler'ın kim olduğunu unuttuysa, ona bunu hatırlatmayı çok iyi başarmışsın, kafasına iki birim kalınlığında bir tahtayla vursan ancak bu kadar etkili olurdu. Özellikle de üzerindeki beyaz tişörtlü çok şey borçlusun." Jazz kıkırdamaya devam ederken, arkadan boğuk bir homurtu yükseldi. Sonra fısıldayarak, "Üzgünüm, artık yatağa geri dönmem lazım."

"Brandon mıydı o? Gecenin bu saatinde sana kendimi arattığım için çok özür dilerim."

"Sorun değil. Bunu biliyorsun. Eğer telefonum yanımda olsaydı, seni daha önce arardım. Ve evet, yanımdaki

büyük çikolata gözler öğleden beri durmaksızın içiyor. Artık iyice zom oldu. Ben de biraz kestirsem iyi olur, yoksa yarın hiçbir işe yaramayacağım. Sen uyuyabilecek misin?"

İç çektim ve bir kez daha pencereden dışarı baktım. Birinin araba yolundaki meşe ağacına yaslandığına yemin edebilirdim. Galiba artık uyumam gerekiyordu, karanlık ve gölgeler gözüme garip görünmeye başlamıştı.

"Evet. Şimdi uyuyacağım. Sana anlatmak iyi geldi. Artık daha kontrol edilebilir bir durum gibi geliyor gözüme. Yarının ne getireceğini bilmiyorum; ne olacaksa olsun artık onu da yarın düşürüm."

"Bak, şu zamana kadar yeteri kadar bekledin ve merak ettin." Sıra öğüt verme aşamasına gelmişti. "En son ihtiyacın olan şey onun etrafında olduğunu bilmek ve her an bir yerlerden çıkmasını beklemek. Artık senin kuralların geçerli olmalı, onun değil. Onu görmeye gitmeli, derdinin ne olduğunu sormalı ve sonra da hayatına devam etmelisin."

Onu arayıp bulması gereken kişinin ben olmam gerektiği düşüncesi beni bir an şaşırttı. Ama Jazz doğru bir yere parmak basmıştı.

Devon'ın doğum günümde karşıma çıkıp bana Jack'i anlattığı günden sonraki haftayı hatırladım. Devon, bana Jack'in geleceğini düşündüğünü söylemişti; günler geçiyordu, Jack ortada yoktu ama insanların yüzündeki acıma ifadesi çok açıktı. Hiç kimseye hiçbir şey söylememiştim ama onlar bir şekilde gelmeyeceğini tahmin ediyorlardı. Bense aptal, toy bir kız olarak bir şey olacak diye bekliyordum. En azından geri gelip beni terk ediş şekliyle ilgili özür dileyeceğini düşünüyordum. O zamanların hatırasına omuz silktim. Mümkün olan en kısa zamanda onunla yüzleşmem ve bu konuyu kapatmam

gerekliyordu, bomba ha patladı ha patlayacak diye oturup beklemenin faydası yoktu.

"Anlaştık mı?" diye sordu Jazz.

"Evet," dedim kararlı bir şekilde. "Anlaştık. Sabah uyanınca beni ara, 'çikolata gözlüyle' ilgili detayları merak ediyorum. Sen iyisin, değil mi?"

"Evet, Bayan Butler, iyiyim. Oteldeki sergi açılışına kadar geri dönmüş olacağım. Ya da daha önce. Ne giyeceğine karar verdin mi?"

"Off, hayır." Yüzümü buruşturdum. Sürgü pencereyi açmaya ve gece havasını solumaya karar verdim. Tiz bir ses eşliğinde pencereyi yukarı doğru kaydardım. "Yarın Colt ile öğle yemeği yemem gerekiyor, sanırım elbise işini de yarın halledeceğim."

O anda gözlerim bahçedeki bir harekete takıldı. Kesinlikle bahçede biri vardı... Midem bir anda kasıldı, kalbim ağzıma geldi. Jack ay ışığının altında belirdi.

"Şey Jazz. Gitmem gerekiyor, yarın konuşuruz." Baş parmağımla aramayı sonlandır tuşuna bastığımı umarak telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve pencereden bahçedeki yalnız adama baktım. Elleri ceplerinde, bana bakıyordu.

Birkaç dakika belirsizlik içinde oturdum, nabzım tavan yapmıştı, bu yeni gelişmeye bir çözüm bulmaya çalışıyordum. Yumuşak gece esintisi çıplak kollarıma değerken, beraberinde yeni çiçek vermiş yaseminlerin kokusunu da getiriyordu.

Başımda şapkası yoktu ve rüzgâr koyu, uzun saçlarını havalandırıyor.

Yarın sabaha kadar bile beklemek zorunda kalmamak birden gözüme komik göründü. Kafamı kaldırdım. "Yaptığının son derece korkutucu olduğunun farkında mısın?"

Galiba dudaklarının bir tarafa doğru kalktığını gördüm.

"Uyuyamadım ve yürümek iyi gelir diye düşündüm. Ve sonunda kendimi burada buldum," dedi Jack omuz silkerek, elleri hâlâ ceplerindeydi. Çok iyi tanıdığım, tüm dünyanın çok iyi tanıdığı yumuşak ve derin sesi ağustos-böceklerinin gürültülü sesi üzerinden sakın bir melodi gibi yükseldi. "Senin de uyanık olabileceğini düşünmemiştim."

Hayatımın orta yerine yine bomba gibi düştün, nasıl uyuyabilirdim sence? Demedim tabii ki. Onu eve davet etmek için dişlerimi sıktım. "Sen neden uyuyamadın?" diye sordum sonunda.

"Sen neden uyuyamadın?" diye cevap verdi.

Vücudum ürperdi. "Ben uyuyordum." Zar zor. Gözlerini kıstığını gördüm sanki. "Ama Jazz mesaj atıp beni uyandırdı," diye ekledim. Teknik olarak yalan da sayılmazdı.

Jack kafasını salladı, dudaklarını büzdü ve topuklarının üzerinde sallandı. Artık gözlerim geceye alışmıştı ve bulutlar gökyüzünü aydınlatmaya devam ediyordu, dolayısıyla daha fazla detay görebiliyordum. Koyu renk bir kot pantolon ve rahat, koyu renk bir tişört giymişti. Gözlerini benden ayırmıyordu. Elimi kaldırdım ve önüme düşen saçları karışık örgüme doğru atarak saçlarımı düzelttim; kim bilir saatlerce oradan oraya savrulduktan sonra ne hale gelmişim?

"Dur."

Durakladım.

"Çok güzelsin."

Bu çok harika değil miydi? Kan basıncım yükseldi. Çenemi tekrar sıkıca kenetledim. Aldığım aile terbiyesi ona teşekkür etmemi söylüyordu, ama içimdeki öfke dalgası,

hayır... ne kadar sınırlı olduğunu unutma diyor, önümü kesiyordu. "Beni göremiyorsun bile," diye homurdandım. "İyi denemeydi. Ne istiyorsun, söyle haydi."

"Güzel olduğunu bilmek için seni görmeme gerek yok."

Şimdi bu, istiridyeyi kabuğundan çıkarmaya zorlamak değildi de neydi, peki? Neye oynuyordu? "Ciddiyim, ne istiyorsun, Jack? Alışverişini yapacak birine mi ihtiyacın var?" Sesimin zehirli tonu ne hissettiğime dair en ufak bir şüphe bırakmıyordu.

Omuzları belli belirsiz hareketlendi, ya uzun bir iç çekeceğini ya da söyleyecek bir şey bulamayıp vazgeçeceğini ve arkasını dönüp gideceğini düşündüm. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu sessizce, sesi o kadar sessiz çıktı ki söylediğini zar zor duyabildim. "Seninle konuşmak istiyorum."

Dilimin ucunda defolup gitmesini söylemek vardı. Ama bu günlerde rahatsız durumlardan kaçmak konusunda pek başarılı değildim. Bu gece gözüme uyku girmeyeceğinden emindim, yapmamız gereken bir sonraki konuşmayı düşünüp duracaktım. Bu meseleyi birlikte kapatabilirdik. Mümkün olduğu kadar isteksiz görünmeye çalışarak omuz silktim ve iç çektim. "Tabii ki." Ayağa kalktım ve olduğu yerden ellerimin titrediğini görememesini umarak pencereyi kapattım.

Üzerime ince bir hırka aldım, şortumu çıkarıp odamdaki sandalyenin üzerine astığım uzun pijamayı giydim. Banyoda küçük bir mola verip saçımdaki örgüyü çözdüm ve saçlarımı bir omzumun üzerine düşürdüm. Sonra tiksintiyle kendime baktım ve hızlıca çirkin ve karışık bir topuz yaptım. Bana ne oluyordu böyle? Ayaklarımı yere vura vura merdivenlerden inerek koridora çıktım.

Derin ve sakin bir nefes alıp koridorun ışığını yaktım ve kapıyı açtım.

Jack girişteki merdivenlerin en son basamağında, bir sütuna yaslanmış beni seyrediyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir ayağını diğer ayak bileğinin üzerine koymuştu ve içeri girmek için herhangi bir girişimde bulunacak gibi görünmüyordu. Arkamdan gelen ışık, siluetini sıcak bir şekilde aydınlatıyordu. Lanet olsun, bu kadar etkileyici olmak zorunda mıydı? Yeşil gözleri bir an gözüme değince, daha fazlasına dayanamayacağımı hissettirdi ve yana doğru geri adım atıp gözlerimi arkasında bir noktaya sabitledim. Elimi evin içine doğru salladım ve sıkılmış gibi görünmeye çalışarak, "İçeri gel," dedim.

Jack yaslandığı sütundan çekilip bana doğru yürümeye başladı. Nabzım, attığı her adımda daha da hızlanıyordu, sinirlerimi kontrol altında tutmak için büyük bir çaba harcıyordum. Bunu yapabiliirdim. Gerçekten yapabiliirdim. Sadece kızgınlığıma hâkim olmam gerekiyordu. Birden ne kadar güçsüz olduğumu o kadar net fark ettim ki, dişlerimi sıktım.

Önümdeki mümkün olan en yakın yere gelince durakladı. Bir an ona bakma gafletinde bulundum, sonra hemen gözümü karşımdaki duvara diktim. Nefes keşiciydi. Doğal olarak nefes alamadım. Gerçekten daha koyu ve daha uzun olan saçlarını kulağının arkasına atmıştı. Daha önce tanıdığım Jack kadar çocuksu değildi ama daha çarpıcı görünüyordu. Şu anda tek kelimeyle... çarpıcı görünüyordu.

Birkaç uzun ve işkence dolu saniyeden sonra yanımdan geçerek eve girdi.

Dört

Jack Eversea bir kez daha evimdeydi. Koridorda durakladı, yavaş bir şekilde 180 derece dönerek baştan aşağı her şeyi gözleriyle taradı ve tam üzerinde yer alan K A Butler imzalı orijinal aydınlatmada kaldı. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve ben kapıyı kapatırken kafasını iki yana salladı.

Bu tepkisinden yola çıkarak bir şeyler söylemesini bekledim ama o açık griye boyanan duvarları, beyaz pervazları ve keten örtülerle kapladığım mobilyayı incelemeye devam etti. Büyükanne ait birkaç antika parçayla birlikte muhteşem görünüyordu ve onu bu hale getirmek için ciddi çaba harcamıştım. Jack'in gözleri ayağının altındaki sıcak koyu ahşap döşemelere kaydı. Tamamlamak için parasını ödemeye çalıştığı döşemelere. Bunun için hâlâ ona borçluydum. Bunu hatırlayınca tüm bedenimi bir sinir dalgası kapladı.

Hazır o döşemelere bakıyorken, benim de ona bakmanın güvenli olacağını düşündüm. Olmadı. Jack Eversea hâlâ yüreğimi hoplatıyor ve bana kendimi umutsuzca onu tanımaya çalışan ama başaramayan hayran kızlardan biri gibi hissettiriyordu. Aslında tam şu anda gö-

zümeye, onunla ilk karşılaştığım zamandan daha yabancı geliyordu.

Onu kişisel olarak yedi aydır tanıyordum. Yedi ay, öyle mi? "Senin şu aralar bir bebeğin olması gerekmiyor muydu?" diye sordum, kendimi durdurumama fırsat tanımadan. Vay be. Aklım ile dilimin daha yakın bir işbirliği yapması gerekiyordu, hem de bir an önce.

Kafasını kaldırıp yeşil gözlerini benimkilere kilitledi.

"Özür dilerim, çok duygusuz bir laf ettim." Bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Of, daha şimdiden kendimi konuşmanın dezavantajlı tarafı ilan etmişim, ayrıca zihnin mantıklı tarafının sabah iki ile dört arasında seyahate çıktığı herkes tarafından bilinen bir gerçektir. Sonra değil, şimdi konuşma fikri bir anda gözümeye çok aptalca gelmeye başlamıştı. Hem daha onunla göz teması bile kuramıyordum. Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissetmek benim için çok fazlaydı.

"Sorun değil. Ben bunu hak ettim."

"Hayır. Kimse böyle düşüncesizce bir yorumu hak etmez. Özellikle de neler olduğu hakkında... hiçbir fikrim yokken. Üzgünüm." Arkamı döndüm ve mutfağın girişine doğru yöneldim. Neredeyse öpüştüğümüz o gece de bu koridorda duruyorduk. Her şeyin başladığı ve Jack'le aramızdakilerin arkadaşlıktan öteye gitme potansiyelinin olduğunu anladığım o gece. Beni öpmemesini isteyerek hem kendimi hem de onu şoka soktuğum o gece. O gece beni öpmemesi çok şey değiştirmişti gerçekten!

Eğer biraz daha bu koridorda kalmaya devam edersek, ikimiz de olanları hatırlayacaktık ve buna hiç gerek yoktu. Geçen sefer korkaklık edip yapamadığı gecikmiş *senle alakası yoktu, ben ve hamile kız arkadaşım ile ilgiliydi* konuşmasını yapmak için buradaydı. "Hadi, şu işi bitirelim artık."

Jack arkamdan mutfağa geldi. "Neyi bitirelim artık?"

Ciddi misin? Hmmm. Nereden başlasam acaba? "İkimizin arasındaki şeyin bitiş şekliyle ilgili üzgün olduğumu biliyorum, bunun üstesinden gelmek için yaptıkların için de üzgün olabilirsin. Hatta belki de ilk pişmanlığın benimle tanışmış olmaktır."

Jack kafasını iki yana salladıktan sonra bir kez daha kollarını göğsünde kavuşturdu.

Gergin bir şekilde yutkundum ve kendimi ikimize su koyarak meşgul etmeye çalıştım. "Ve şunu da anlıyorum; burada, Butler Cove'da vakit geçirmek istiyorsun ama eski..." Durakladım. Manita? Kırık? Hayran? "İlişiklerinden biri etrafındayken, bu sürecin zor geçmesinden endişeleniyorsun. Ama sana söz veriyorum yolundan uzak duracağım. Sen de benim yolumdan uzak durduğun sürece. Arkadaş... olmaya karar verebiliriz ya da bir şekilde tanışmış ve bir daha hiç iletişim kuramayacak iki insan olarak kalabiliriz."

"Bitirdin mi?" diye sordu.

"Doğruyu ister misin? Hayır. Hazır beni dinliyorken, şunu da bilmeni isterim, hamile değilim, merak edip öğrenme zahmetine girmediğin için de çok teşekkür ederim," dedim ve yüzüne baktım.

Jack'in yüzü soldu, gözleri genişledi.

Bu kesinlikle tatmin ediciydi.

"Ne?" Uzun bir sessizliğin ardından, Jack kendini mutfak kapısının hemen içindeki duvara bıraktı. "Ama ben, biz—"

"Korunduk değil mi? Aa evet, her zaman yüzde yüz garantisi olan bir yöntem olduğumu duymuştum." İğneli sözlerim ve öfkem neredeyse fiziksel bir hal almaya başlamıştı. Bunu kontrol altına almak zorundaydım. Kendimi böyle bir kıyafetin içinde hiç rahat hissetmiyordum.

Jack bir kolunu göğsünden çekip yüzünü ovaladı ve sert bir nefes verdi. Yorgun görünüyordu. Gecenin bir köründe kim çok dinç görünebilirdi, ama Jack'in yorgunluğu çok daha derindi.

Onun bu hali, şeklini aldığım buz kalıbının küçük bir parçasının çatlamasına neden olmuştu. Tezgâhın üzerine, önüne bir bardak su koydum ve araya biraz daha mesafe koyarak mutfak masasına doğru ilerledim. Jack'in bu savunmasız halini bir kez daha görmek istemiyordum. Kendime bunu bir kez daha yaşatmayacaktım, yaşatamazdım. Neyse ki Jack olduğu yerde kaldı.

"Bana neden burada olduğumu sordun. Az önce, ben dışarıdayken."

"Aslına bakarsan, sana ne istediğini sordum," dedim ve hırkamin kolundaki sökük iple oynamaya başladım.

"Evet, peki tamam —"

"Sence bu iyi bir fikir mi? Yani eğer söylenecek başka bir şey yoksa... belki de yarın konuşmalıyız."

"Söylenecek çok şey var."

Devam etmesini bekleyerek gözlerine baktım. Her ne kadar ona bakmak istemesem de, bunu söylerken onu görmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Konuşmamız bittiğinde aklımda daha fazla soru işareti kalmaması için, her saniyesini hissetmek istiyordum.

"Özür dilerim," dedi.

Hiçbir şey. Hiçbir şey hissetmedim.

"Bir şey ifade etmiyor," diye devam etti. "Bunun farkındayım. Ama özür dilerim." Jack duvardan çekildi, ellerini mutfak adacığına dayayarak destek aldı, bir saniyeliğine kafasını öne eğdi, sonra kafasını tekrar kaldırıp bana baktı. "Bazı şeyleri anlamak zorundasın. Gitmek istediğim için gitmedim. Gitmek zorunda olduğum için gittim." Jack dişlerini gıcırdattı ve belli belirsiz geri çekil-

di. "Biliyorum bu sana çok bir şey ifade etmiyor, biliyorum başka biriyle birliktesin ama bunu gerçekten bilmen gerekiyordu. Hepsi bu. Buraya bunu söylemek için geldim."

Başka biriyle birlikte olma meselesi gündeme gelince su bardağını sıkıca kavradım. Tam bardağı kaldırıp suyumdan bir yudum almak üzereydim ama sözleri üzerimde soğuk duş etkisi yaratmıştı. Sanırım Colt ve Jack otoban kenarında son derece büyük bir konuşma yapmışlardı. Çok güzel.

"Sanırım Colt'la konuştun?" Ne doğruluyor ne de inkâr ediyordum. Ama Jack'i dikkatlice izleyip gerginliğini ve elleriyle tezgâhı kavrayışını görünce, aslında itiraf ettiğimi anladım. En azından bildiği kadarını.

Jack kafasını salladı ve boğazını temizledi. "O iyi bir çocuk. Seni önemsiyor. Hem de çok. Bu çok güzel bir şey."

Sadece, "Biliyorum," dedim ve Jack'in boğazındaki yumruğu yutuşunu izledim. Büyüleyiciydi.

"Yakın zamanda buradan ayrılmayacak olmam," dedi sakın bir sesle, "onun için çok kötü."

Kan beynime sıçramıştı, bedenim buz kesti. Galiba ağzım da açık kalmıştı. Aptalca bir şey yapma korkusuyla ağzımı bilinçli olarak sıkıca kapattım ve dudaklarımı ağzımın içine çektim. İçimden beşe kadar saydım ve yavaşça nefes verdim. "Sen arkana bakmadan kaçıp gittin, Jack."

"Senden değil. Hiçbir şekilde senden kaçmadım, seni terk etmedim. İsteyerek değil."

Tamam, teknik olarak Jack Eversea bana hiçbir zaman arkasını dönüp gitmedi. Eğer bir insanın bir mekândan bir diğer mekâna gitmesinden ve gerginlik dolu bir ortamdan fiziksel olarak ayrılmasından bahse-

diyorsak, evet, Audrey'nin hamilelik haberiyle geldiği o gün, Devon'ın evinden ben çekip gittim. Hepimizin Savannah'da olduğu gece, Colt'un suratına yumruk atmasının hemen ardından yine çekip giden bendim. Ama başka ne yapabilirdim ki?

Tehditkâr bir tavırla meydan okumasından hiç hoşlanmamıştım. O burada olduğu sürece, Colt'un yarış dışı kalacağını ima etmesi inanılır gibi değildi. "Hâlâ her zamanki gibi küstah olduğunu görmek ne hoş. Ben senin peşinden koştuğun bir av değilim," dedim tiksintiyle.

Jack'in dudakları seyirdi. "Tanrım. Ağzından çıkan sözler..." Kafasını salladı, gergin bir şekilde gülüp sözüne devam etti. "Muhteşemsin."

Jack Eversea inanılmaz yakışıklıydı ama Jack Eversea'nin gülmesi ve aynı anda yeşil gözleriyle bana bakması kozmik bir olaydı. Gülümsemesi o kadar hüznü ve güzeldi ki bende güneş patlaması etkisi yaratıyor ve onardığımı sandığım kalbimi milyonlarca küçük parçaya ayırıyordu.

"Jack," dedim, ama sonra ne söyleyeceğimden emin olamayarak durakladım. "Bunun bir amacı yok. Her şeyi baştan alalım. Birbirini bir süredir görmeyen iki arkadaş olarak hayatımıza devam edelim ve neredeysek orada kalalım."

Su bardağımı kavradım ve bir yudum aldım. Belki kahveye ihtiyacımız vardır, diye düşünüp mutfak dolaplarına geri yöneldim ve gözümün ucuyla Jack'in durduğu yere baktım, yanağında beliren gamze kalbime bir ok gibi saplandı.

"Tamam, bunu yapabilirim." Yavaşça kafasını salladı. "Bunu yapmayı çok isterim."

Bu gece bu işten kurtulup yoluma devam etmek istiyordum ama yavaş bir başlangıç yapmalı ve sadece

konuşmalıydık. Araya küçük ve zor bir sessizlik girdi. Aman ya. Nereden başlanırdı ki? *Eee, Londra'daki fahişelerle işler nasıl gitti?* Dolaptan iki fincan çıkardım, tam kahveyi ölçüp ayırıyordum ki Jack'in arkamda hareket ettiğini duydum ve hissettim. Normalde çok sevdiğim taze kahve kokusu arkamdaki adamın sıcak baharatımsı kokusuyla ikinci plana düştü. Farklı kokuyordu. Sandal ağacı gibi. Etkileyici.

Ve sıcaklık... Onunla karşılaştığımdan beri, bana yaklaştığı anda daha dokunmadan hissettiğim fiziksel, sıcak ve çok... heyecan verici duygunun sebebini, aramızda buna neden olan şeyi ilk kez merak edişim değildi.

Sert, güçlü ve çok az tüylü kolları arkamdan gelip, her iki tarafımda belirdi. Uzun parmakları güçlü elleriyle tezgâhtan destek aldı.

"Lütfen. Yapma," diyebilirdim sadece. "Unuttun mu, hani arkadaş olmaya çalışacaktık?"

"Unutmadım. Ama burada seninle olup sana dokunmadan durmak çok zor." Jack arkamda nefes aldı ve ensemdeki saçları uçuşturacak şekilde derin bir of çekti.

Elimdeki kaşığa hâkim olamayıp kahveyi tezgâha döktüm ve bir anlığına gözlerimi sıkıca kapattım.

Sonra arkamdan çekildi ve eski yerine geri döndü.

Lanet olsun, bu çok zordu. Omuzlarımı serbest bıraktım ve bir sohbet başlığı yaratmaya karar verdim. Tarafsız bir zemine kavuşmamız gerekiyordu. "Peki, yaptığın son filmin konusu neydi? Bir sanatçı hakkında olduğunu duymuştum. Sen o sanatçı mısın?" diye sordum doğal görünmeye çalışıp, kahveyi demlenmeye bırakırken.

"Evet, aynen öyle. Ben, şey, aslında biraz hatır gönül işiydi. Anlaştıkları aktör kişisel nedenlerden ötürü işi yarım bırakıp gidince, bir başrol oyuncusuna ihtiyaçları olmuş."

Omzumun üzerinden ona bakıp daha hızlı süzülmesini umarak tekrar kahveye odaklandım. "Ve devreye sen mi girdin?"

"Genel olarak bu iş için biraz genç kaldım ama bunu onlara... borçluydum. Erath filmlerini yapan grup bu işe para yatırmıştı. Sınırlı bütçeleri vardı ama hikâye harikaydı, ben de hem senaryo hem de yönetmenlik üzerine çalışmaya koyuldum. Bunu yapmak, onlara yapabileceğimi kanıtlamak için fırsat kolluyordum zaten."

Araya giren sessizlik bana Jack'in daha fazlasını söylemek istediğini söylüyordu. Muhtemelen İngiltere'de olduğu zamanlar hakkında konuşmak istiyordu ama bu, işleri daha karmaşık hale getirmekten başka bir şeye yaramayacaktı. Birkaç dakika sonra kahveyi fincanlara boşaltıp Jack'e tam da sevdiği gibi sade kahvesini uzattım ve mutfak masasının güvenli kollarına geri döndüm.

"Teşekkürler," dedi Jack kahvesini üfleyerek. "Colt bana SCAD'a kaydolduğunu söyledi, bu sonbaharda başlıyormuşsun. Tebrikler."

Hâlâ güvenli topraklardaydık. Kafamı salladım. "Evet, harika oldu. Heyecanlı ve gerginim. Sen ve Colt bugün bayağı uzun konuşmuşsunuz, anlaşılan!" Niye bunu söyledim ki şimdi?

Jack güldü. "Aslında aynen şöyle söyledi: *Sonbahar döneminde SCAD'a başlıyor ve şu anda en son ihtiyacı olan şey dikkatini dağıtıp hayatını tekrar altüst etmen.*" Cümlelerin sonuna doğru yüzündeki gülümseme söndü. "Öyle mi yaptım, gerçekten?"

"Ne mi yaptın?"

"Hayatını altüst mü ettim?"

"Kendini bu kadar önemseme, Jack. Sonunda kıcımlı kaldırdım, bir okula başvurdum, bir miktar burs aldım ve tanınan bir galeride sergi açtım. Hatta yaz boyunca bir

başka sergim daha olacak. Ve evet, sen gidince üzüldüm ve bir süre kendimi senin *Kayıp Çocuk* tribine kaptırdım ama hayır... hayatımı altüst etmedin. Eğer bir şey yaptysan, bu sadece beni bir şeyler yapmak için harekete geçirmek olabilir. Sen gittiğinden beri çok şey değişti. Birçok şey artık daha iyi."

Jack'in yüzü ifadesiz kaldı. "Kayıp Çocuk tribi," diye mırıldandı. "Hiç büyümeyen çocuk. Akıllıca."

Omuz silktim.

Jack bana baktı ve alt dudağını kemirdi. Dikkatimin oraya odaklanmasından hoşlanmıyordum, o yüzden kafamı pencereye doğru çevirdim. Dışarıdaki karanlık bu zor sahneyi bana ayna gibi geri yansıttı. Bu defa hırkının koluna bakmaya başladım.

Jack benim sınırlarım içinde, gergin bir şekilde kımulandı. "Aralık ayında Hilton Head'deki galeride sergini gördüm. Tebrik ederim, çok güzeldi."

Nasıl yani? "Ne demek istiyorsun?" diye sordum yüzüne bakarak. "Sen orada mıydın? Yani o bölgede miydin?" Midem yanmaya başladı, sanki birkaç dakika önce su yerine asit içmiştim. Oradaydı, yani Devon geleceğini söylediğinde gerçekten gelmişti ve beni... Sesimin bu kadar yüksek ve nefes nefese çıkmasından nefret ediyordum. "Ben... ben anlamadım."

Beş

Jack kahvesini bırakıp gözlerini sıkıca kapattı, her iki elini saçlarında gezdirdi, sonra başının arkasında birleştirdi. Boynu ve omuzları, kendini bırakıp uzun bir nefes vermeden önce gergin görünüyordu. "Evet, geri geldim. Hilton Head Island'a uçtum ve araba kiraladım. Buraya geri geliyordum. Ben... şöyle oturabilir miyim?" dedi karşımdaki sandalyeyi işaret ederek.

Salak salak kafamı sallayıp uzun silüetinin yürüyüşünü, sandalyeyi çekişini ve bedeninin yarısını gıcırdayan ahşap masanın altına gizleyişini seyrettim.

Vücudumdaki her bir sinir, her bir kas donup kalmıştı, bekliyordum. Bunu neredeyse hiç duymak istemiyordum. Neredeyse.

Dirseklerini masaya yasladı ve omuzlarını kamburlaştırarak öne doğru eğildi. Ayak topuğuyla yerde ritim tutuyordu. Parmaklarının geriye attığı yerde durmaktan sonunda yorgun düşen bir tutam koyu renk saç alnına düştü. "Ben... Audrey bana bebekle ilgili yalan söyledi. Andy ile birlikte benim buradan ayrılmam için plan yapmışlar. Film turumuz bittikten sonra hamilelikle ilgili yalan söylediğini anladım ve... Çılgına döndüm. Ama sonra hamileliğin aslında gerçek olduğunu ve bebeği

kaybettiğini söyledi. Tanrım, neye inanacağımı bilmiyorum. Bebeğini kaybettiğini söyleyerek onu terk ettiğim için bana kendimi suçlu hissettirmeye çalıştığını tahmin ediyorum. Ama sanırım hiçbir zaman gerçeği öğrenemeyeceğim ve bunun onun için hiçbir önemi olmadığını da biliyorum. Hangi durum işine gelirse, insanların ona inanmasını sağlayacak. Rahatlasam mı, üzülsem mi, bir yerlere mi vursam bilemedim.” Keyifsizce güldü. “Aslında üçünü de yaptım.”

Daha gidecek çok yolumuz vardı. Midem yanmaya başlamıştı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bebeğin senin olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? O seni aldatmamış mıydı? Ve sen bana ikinizin bir süredir ayrı olduğunuzu söylememiş miydin? Ben...” Güçlkle yutkundum. Bu sohbeti arkadaşlık sınırları içerisinde tutmak için artık çok geçti. “İşin en zor kısmı buydu, Jack.”

Onun hikâyesini anlatmasını kesmek niyetinde değildim ve hâlâ hikâyeye geri dönmek istiyordum ama hazır laf buraya gelmişken kendimi tutamadım. Konuşurken kafamı yere eğdim. “O gün onun ağzından çıkan sözlerle inanıp benim kapıdan çıkıp gitmeme izin verdiğine inanmadım. Aslında sen hiç konuşmadan bana yalan söylediyini, aslında onunla ilişkinin bitmediğini itiraf etmiş oldun: Ne kadar aptal olduğumu. Kendimi gerçek bir salak gibi hissettim.”

Hemen cevap vermedi, sonunda çareyi kafamı kaldırıp gözlerine bakmakta buldum. Yanağında bir kas seydi, şu anda kafasında nasıl cevap vereceğiyle ilgili mücadele ettiğini biliyordum. Bir saniye sonra omuzlarını düşürdü, aşağı doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine koyup ayaklarına bakarak konuşmaya başladı. “İlişkimiz bitmişti, yani... duygusal olarak... ama... evet, bebeğin benden olma ihtimali vardı.”

Gözlerimi bir anlığına sıkıca kapattım ve kendimi yaklaştırmakta olan klişe erkek bahanelerine hazırladım. Jazz ve ben televizyon gösterilerindeki eş, kız arkadaş, hatta erkek arkadaşların, kötü partnerlerinin sıraladığı bahane üstüne bahanelere nasıl inandığını seyrederken şaşkınlık içinde başımızı sallar ve kıs kıs gülerdik. İnsanlar nasıl karşısındakinin gerçek yüzünü göremez, diye merak ederdim. Ama şimdi biliyordum, tabii ki. İnsan inanmak istiyordu. O istek sonunda yüzüne tokat gibi çarpacak gerçeklerden çok daha kuvvetliydi.

"Devam et," dedim. Şu anda ben de bir TV gösterisinde olabiliyordum. Burada Jack Eversea'ye, tüm dünyanın yakından tanıdığı bir yüze bakıyordum. Benim de yakından tanıdığım. Hem magazin gazetelerinden ve filmlerden hem de kişisel tarihimden aşına olduğum hatların toplamı vardı karşımda.

"Ben—" Sesli bir şekilde yutkundum. "Şu anda benden nefret ettiğini düşünmüyorum ama sana anlatacaklarımı bittiğinde benden gerçekten nefret edebilirsin." Kafasını kaldırıp bana baktı.

Gözleri derin, yosun yeşili bir duygu havuzu gidiydi ve beni tam göğsümden vuruyordu.

Nefesimi tuttum.

"Kendimi bok dolu bir nehirden henüz çıkmış gibi hissediyorum. Yapamam... Şu anda benden nefret etmeni göze alamam."

"Lanet olsun, ne anlatacaksan anlat, Jack." Sesim sert ve acıydı. "Bana gerçeği söyle, ne varsa söyle. Ne kadarını duymam gerektiğine sen karar verme."

"Amacım bu değil, ben—"

"O zaman amacın ne? Neden buradasın? Sonunda senden nefret etmem, ikimiz için de her şeyi kolaylaştıracak. Lütfen. Lütfen senden nefret etmeme izin ver. Artık

bu işe bir son ver de, ben de hayatıma devam edebileyim!”

Aman Tanrım!

Kalbim deli gibi çarpıyordu ve nefesimi kontrol edemiyordum. Sözlerim sessizlikte yankılandıkça, utanç ve aşağılanma duygusu bedenimin her bir köşesine yayılıyordu. Hayatıma devam edemediğimi itiraf etmiş, onu kalbimde bitiremediğimi açıkça haykırmıştım.

Aferin bana!

Onu içimden atabilmek için geçirdiğim yedi uzun aydan sonra gururumu yedi saniye içinde bir kenara fırlattım. Vücudum yanıyordu.

Jack bana baktı.

Ben de gözlerimi kaçırmadan ona.

Ve Jack yeri gıcırdatarak sandalyesini geri itti, yerinden kalktı ve bana doğru yaklaştı. Kollarını beni nefessiz bırakacak şekilde bedenime sarıp kendine doğru çekti.

Nefesimi düzene sokmaya çalıştım ve Jack’in kokusunu içime çektim, işte tam bu sırada dudakları dudaklarım ile buluştu.

Dudakları sert ve talepkârdı, sonra dudaklarını çekti ve dilini ağızımın içine daldırdı.

Kendimi yaralı, savunmasız ve... tükenmiş hissediyordum. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek ciddi bir şok etkisi yaratmıştı. İlk hissettiğim andan beri dudaklarını, beni öpüşünü aralıksız her gün yeniden yaşamıştım. Beni öpmesini istiyordum. Onu istiyordum.

Tadı egzotik, müthiş ve yasak bir meyve gibiydi. Dilinin ağızımın içinde ipek gibi kayışı. Kaçmaya çalıştım ama başımı eliyle öyle sıkı tutuyor ve beni baskılanmış bir inlemeyle gümbürdeyen göğsüne öyle sıkı bastırıyordu ki hareket etmek neredeyse mümkün değildi. Bense yumuşak saçlarını deli gibi kavrayıp uzun tutam-

ları avuçlarımda sıkarak onu sarmaya, tatmaya çalışıyordum. Onu içime çekmek istiyordum. *Benim ellerim oraya ne zaman gitmişti ki?*

Uzun süre inkâr edilmiş duygular ile gizli cinsel arzular fırtınaya kapılmış, tepetaklak olmuş ve sonunda bedenime geri dönmüştü sanki. Sersemlemiş haldeydim, bir duygu seline kapılmış ve bedenlerimizi kaybetmiş gibiydik.

Jack'in kolu sıkılaştı, yükselen göğsü ve çaresizliği beni kendimden geçirdi. Sonra eliyle yüzümü kavrayıp, dudaklarıyla sakince dudaklarımı içti. Dili yavaşlayıp dilimi okşamaya başladığında, bu ağır adımların kahredici bir şekilde güzel ve son derece tehlikeli bir hale geldiğini anladım.

Ağzımdan aniden çıkan inlemeyle karışık hıçkırık yüzüme tokat gibi çarptı.

Hayır! Aman Tanrım, hayır! Bunu yapamazdım.

Sahip olduğum tüm güçle geri çekilip dudaklarını dudaklarımdan ayırdım ve kendimi bir kez daha ona bırakmamak için kendi içimde ciddi bir mücadele verdim.

Gösterdiğim direnci fark edince, kollarını biraz gevşetti.

Başımı iki yana sallayarak yüzümü kaldırdım ve gözlerimle buluşmak için açtığı gözleriyle karşılaştım. Düzensiz nefesi tenimi okşuyordu.

Derin yeşil gözleri bana odaklandığında, şaşkınlık yerini ayırt edilemez bir duyguya bıraktı. Ve ellerini yüzüme götürdü.

Yüzümü diğer tarafa çevirmeye çalıştım.

Jack gözlerini bir kez daha sıkıca kapattı; kaşları çatık, dudakları gergindi, acı çekiyor gibi gözüküyordu.

Kollarımı indirdim.

"Hayır," dedi sertçe, sıkıdığı dişlerinin arasında. Beni

kendine çekip ellerini bedenime doladı ve sıkıca kendine bastırıp tüm gücüyle sardı. "Lütfen beni bırakma."

Ama ona geri sarılmadım. Kollarımı iki yana düşürdüm ve bu arzu dalgasının bedenimi yavaşça terk etmesini diledim. Utancın galip gelmesi artık o kadar zor değildi. Derin derin nefes alıp, yanağımı yumuşak tişörtüne yaslarken Jack'in kokusunu son kez içime çekip kendimi ondan uzaklaştırmaya hazırladım. Kimsenin bana teselli isteyen bir bebek gibi sarılmasını istemiyordum. Onun bana acımasına bir saniye daha katlanamazdım.

Ve sonra her şey yer değiştirdi. Omuzlarını sarkıttı, belini büktü ve başını omzuma doğru kaydırды. Yüzünü boynuma çevirdi ve... bana sıkı sıkı sarıldı.

Altı

Jack bana, beni hiç bırakmayacak gibi sarıldı. Boynumun kokusunu içine çekti ve parmaklarını boğulmakta olan bir adamın can simidini tutuşunu anımsatacak şekilde sırtıma kenetleyerek vücudumu daha sıkı kavradı.

Ne yapacağımı bilemez haldeydim, önce tereddüt ettim, sonra içgüdüme boyun eğerek kollarımı kaldırıp çekingen bir şekilde vücuduna sardım, tabii bu arada kaslı sırtının kıvrımlarını görmezden gelmem gerektiğinin farkındaydım.

Jack bir an gerildi, sonra kucağımda rahatlayıp derin derin nefes aldı.

Uzun dakikalar boyunca bu şekilde kaldık. Çok uzun ama yeteri kadar uzun olmayan dakikalar boyunca.

"Nasıl geriye döneceğimizi bilmiyorum," dedi fısıldayarak, hafifçe doğrulurken ellerini saçlarıma götürdü, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

Nefesiyle birlikte yayılan kelimelerin sinir uçlarımda yarattığı ürperti fırtınası sayesinde tüylerim diken diken oldu.

"Eskiden durduğumuz yere, sahip olduğumuz şeye nasıl geri döneceğimizi bilmiyorum," dedi yavaşça.

"Ne yaşamamız gerektiğini..." Tekrar durakladı. "Bize ne olacağını bilmiyorum."

"Jack—"

"Şişşt. Lütfen," diye fısıldadı, boğuk bir sesle. "Lütfen, sadece dinle."

Sözcükleri tenimde ve korkularımın üzerinde dans ederek adeta onları yok sayarken, gözlerimi kapadım ve sesine odaklandım. Ahenkli ama sert. Fısıltılı ama duygu yüklü.

"Muhtemelen çok geç kaldım biliyorum, muhtemelen onunla kendini daha iyi hissediyorsun ve senin için savaşmamı istemiyorsun, bunları da biliyorum. Buna hakkım da yok zaten. Ama istiyorum. İstiyorum. Senin için savaştım ben. Seni korumak için bildiğim en iyi yolu deneyip sana geri dönmem tam yedi ayımı aldı."

Kaskatı kesildim, midem bulandı. *Bu da ne demek oluyordu şimdi?* Kafamı salladım. "Hayır, Jack, yapma—"

"Dinle," dedi sert bir biçimde. Kafamı ona bakmamı engelleyecek şekilde eliyle tuttu. "Dinle. Bana bakma, kim olduğumu ve neden bana güvenmediğini unut. Bana bakıp basındaki o adamı görme. Yaptıklarından sonra iç yüzünü gördüğünü düşündüğün adamı unut. Sadece beni dinle."

Kıpırdamadan durdum ve birkaç saniye sonra başımı salladım. Kendime bu meselenin bugün kapanmasını istediğimi tekrarladım, dolayısıyla sonunda ölsem bile dinleyecektim. İnanmayabilirdim ama dinleyecektim. Bana dünyadaki her türlü bahaneyi ve gerekçeyi sıralayabilirdi ama bu benim Jack Eversea gibi bir Hollywood yıldızının sıradan kız arkadaşı olmak için isteğe ve gerekli mizaca sahip olmadığım gerçeğini değiştirmeyecekti. Hiçbir şey yaşanmamış gibi her şeye bıraktığımız yerden devam etmeyecektim.

Nefesini kulağıma verdi.

Titredim. Bu işkenceydi. Sadece işkence.

“Ne zaman istersen ya da ne zaman duyman gerektiğini düşünürsen, sana olan biteni anlatabilirim ama aslında hiçbirinin önemi yok. Hiçbir şeyi değiştiremem. Geriye dönüp farklı bir şekilde hareket edemem. Ama bilmediğin ve bilmen gereken bazı şeyler var.” Jack’in eli saçlarımda kayboldu ve iyice gevşemiş olan topuzumu çözüp saç derimi okşadı. Diğer elini ise sırtımda aşağı yukarı gezdirdi.

Bu anın üstesinden gelmeye çalışırken, başımı sabit tutmaya gayret ederek sakin bir nefes aldım. *Bunun üstesinden gelebilirdim.*

Jack dudaklarını kulağıma daha da yaklaştırdı, nabız atışlarım başka bir seviyeye ulaştı. Sesli bir şekilde yutkundum. “Daha önce sana hiç söylemediğim bir şeyle başlayalım. Ben, Jack Eversea, ben... sana... âşığım, Keri Ann Butler.”

Donup kaldım, nefesim normal işlev göstermeyi bıraktı. *Hayır.* Bunu yapıyor olamazdı, beni aşkı her derde deva sanacak kadar genç ve aptal sanıyor olamazdı. Durumu toparlamak için aşk kelimesini sihirli bir kurşun gibi kullanıyor olamazdı. Dişlerimi sıktım. Aman Tanrım, bu geceden sağ salım kurtulursam, bu bir mucize olacaktı.

İçimde dönüp dolaşan cinnet hissi midemi bulandırıyor, başımı döndürüyordu. Suratına kahkahalarla gülebilirdim. Bu, onu geri püskürtmeye yarayabilirdi. Başımı güçlükle elinden kurtardım, kollarını yakaladım ve onu kendimden uzaklaştırdım, çünkü darmadağın duygular ve tepkiler içimde kaynarken, benim onun yüzünü görmem gerekiyordu.

Sert yeşil gözlerinde hiçbir şey yoksa bile, samimiyet vardı.

"Benimle sadece 10 gün vakit geçirdin," diye çıktım. "Ve beni aylardır görmüyorsun. Buna ne zaman karar verdin, Jack? Beni yatağa atmadan önce çükünle düşündüğün bu muydu? Ya da beni tekrar gördüğün an birden mi karar verdin? Ne kadar romantik."

Ağzımdan çıkan kelimeler onu ürküttü. Şoke mi olmuştu yoksa?

Lanet olsun, ben de şoke olmuştum. Söylediklerim ve öfkem kendimi bile şaşırtmıştı. Beni bir kez daha kullanacağını düşünebilmesinin verdiği öfke.

"Bu hiçbir zaman bir karar değildi, Keri Ann," dedi sertçe, kafasını sallayarak.

Saniyeler geçtikçe yüzündeki ifade okuyamadığım, okumak da istemediğim bir karmaşa ve duygu yoğunluğuna dönüştü.

Dudakları sert bir çizgi halini aldı. "İnsan... sadece birini yeniden gördüğü için karşısına dikilip paramparça olmaya karar vermez."

Boğazıma bir yumru oturdu.

Yutkundu. "Ve ben seni yatağa atmadım. İnan bana, aradaki farkı bilecek kadar..."

İrkildim.

"...çok kişiyi yatağa attım."

Biraz ıslaklık bulmak umuduyla dudaklarımı yaladım. O, gözlerini aşağı eğdi.

Sırtım tezgâha yaslanmıştı, arkamda geri adım atacak yer yoktu. Zihnim ona söylemek istediklerimi bana unutturmuştu. "Sana inanmadığım için beni mazur gör. İngiltere'de yoluna çıkan her kızla takılırken," Elimle tırnak işareti yaparak konuşmaya devam ettim, "bana 'âşık

olduğunu' hatırlamayı başarabildin mi? Görmeyeceğimi mi düşündün, yoksa göreceğimi umursamadın mı?"

"Ben aslında..."

"Sen aslında şu anda kimsin, Jack?" Bahanelerini dinlemek istemiyordum. "İyi adamı oynayan o aktör müsün? Şimdi de aynı şeyi mi yapmaya çalışıyorsun? Öyleyse, buna hiç ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım yok." Derin bir nefes aldım ve gözlerine bakmak için çenemi yukarı kaldırdım; ne kadar üzgün göründüğünü, çenesinin ve omuzlarının kaskatı olduğunu, dişleriyle durmadan kemirdiği için alt dudağının bembeyaz olduğunu görmezden geldim. "Seni isteyebilirim," dedim, istemek kelimesine vurgu yapıp susarak. Bu onun bana söylediği, sonunda beni öpüşmeye ikna eden kelimeydi. Ama şu anda sadece etkili bir konuşmanın bir parçasıydı ve hiç kimseyi hiçbir şeye ikna etmemeliydi. "Seni isteyebilirim ve senden etkilenmiş de olabilirim, ama sana ihtiyacım yok—"

"Tamam, bunun üzerinden ilerleyelim. Beni 'istiyor-sun', bu iyi bir başlangıç. Madem geri dönemiyoruz, o zaman yeniden başlayalım. Bize başlangıç yapmak için bir şans ver. Bana bir şans ver."

Kollarının üst kısmını kavradım, parmaklarımın altındaki sıcaklığı ve gücü hissettim ve yapılması gereken şeyi yapmak için onun gücünden güç aldım. "Bu bir başlangıç değil, Jack. Daha ilk görüşmemizde her şeyin darmadağın olacağı belliydi. Tabii ki senden etkilendim. Muhtemelen seninle karşılaşan herkes aynı şeyi hissediyor. Senin olayın bu. Ama bunun konumuzla hiç ilgisi yok."

"Benim hakkımda düşündüklerin bundan ibaret olmaz. Olmadığını biliyorum."

“Gerçek duygularımın ne olduğunun hiçbir önemi yok—”

“Var. Hem de her şeyi değiştirecek kadar önemi var.”

“Hayır. Yok.” Gözlerimi gözlerinden ayırdım, kolları ellerimin altında kaskatı kesildi. Bunları söylerken ona bakamazdım. “Seni gerçekten tanımadığıma göre, yatağa attığın diğer kızlardan biri olduğumu farz ediyorum. Belki de asıl amacın, benimle oynadığın oyunun ana fikri buydu. Benim tanıdığım Jack beni bilerek incitmezdi... Belki de hiçbir zaman sana karşı gerçek duygular hissetmedim. Zaten senin kim olduğundan bile emin olamazken, gerçek ne hissedebilirdim ki?”

Ona bir kez daha baktığımda, yüzündeki ifadeyi görünce bir an bocaladım. Elmacık kemiklerindeki kırmızılık bile kaybolmuştu. Gerçek bir enkaz gibi görünüyordu. Bir an bana inanmadığını düşündüm. Ben bile kendime inanmakta güçlük çekiyordum. Hiç beni yansıtmayan, kural dışı bir vuruş yapmıştım.

Aman Tanrım.

“Beni tanıyorsun,” dedi Jack sertçe. “Beni bu gezegendeki herkesten daha iyi tanıyorsun. Ve evet, sana karşı bundan çok daha dürüst olmam gerekiyordu. Gerçek bir şeyler hissettiğini ve bunların Jack Eversea’nin hayaline dayalı olmadığını biliyorum. Bunu görebiliyorum. Hissedebiliyorum. Hepsi gerçek. Hayatım boyunca hissettiğim tek gerçek şey bu.”

“Yeter artık, Jack.” Sözlerine elimden geldiği kadar direnerek geri çekildim. “Bunun hiç önemi yok. Sana karşı ne hissettiğim bu tartışmanın konusu değil. Çünkü bunun nerede biteceğini biliyorum. Oradaydım.”

Jack’le yaşanacakların hiçbir zaman kararında olmayacağını biliyordum. Böyle bir yeteneğim yoktu. Kalbimi ona bir kez açmış ve sonunda kendimi bir kâbusun

içinde bulmuştum. Yapabildiğim tek şey ise kapıyı kilitlemek, perdeleri kapatmak ve bir an önce gün doğsun diye dua etmek olmuştı.

"Neden böyle söylediğini anlıyorum ama yanlış yapıyorsun," dedi. "Lanet olsun! Asıl ben her şeyi yanlış yapıyorum. Seni zorluyorum. Çok hızlı gittim. Özür dilerim. Sadece seni tekrar görmem ve olanları anlatmam gerekiyordu, amacım seni sinirlendirmek değildi."

"Jack. Ben aptal değilim. Beni zorla veya zorlama, her ikisi de aynı kapıya çıkıyor. Yavaş ya da hızlı, ben seninle gelmiyorum. Evet, neler olduğunu duymak fark eder, diye düşünmüştüm ama görüyorum ki aslında hiçbir şeyi değiştirmeyecekmiş."

"Sana hissettiklerimi daha önce anlatmalıydım."

"Tanrım, Jack. Eğer gerçekten söylediğin gibi hissediyorsan yapman gereken şey ortalığı darmadağın bırakıp gitmek ve yarım yıl benimle hiç iletişim kurmamak olmamalıydı. Ne yani? Arkandan yas tutup seni bekleyeceğimi mi umuyordun? Peki, aynen öyle yaptım. Şimdi daha mutlu musun? Kendinle gurur duydun mu? Sana tapan hayranlarının sevgisi artık sana yetmiyor mu? Harap bir haldeydim. Ama artık önüme bakıyorum. Ya da bakmaya çalışıyorum. Ve sen buradan gider gitmez de bunu başaracağım."

Göğsüme aniden saplanan sancının üstesinden gelmek için nefes aldım ve ellerimin titreyişini durdurmak için Jack'ın kollarını daha sıkı kavradım. Artık son noktayı koymam ve ona çıkış yolu tanımamam gerekiyordu. Bu saatten sonra geri dönemezdim. Yine aynı şeyleri yaşayacağımı biliyordum. "Bana âşık olduğunu söylüyorsun ya, eğer bunun altında en ufak bir gerçeklik payı varsa—"

"Hayır," dedi Jack umutsuzca, gözleri ıslıl ıslıl parlı-

yordu. "Sakin söyleme, Keri Ann. Benden ne isteyeceğini biliyorum. Lütfen... sakın yapma!"

"Eğer beni gerçekten seviyorsan, isteğime saygı duy... ve git buradan. Beni. Yalnız. Bırak."

Yedi

Dokuz yaşındayken Alex O'Rourke bir kriket maçında bana öyle bir darbe vurmuştu ki göğsümden çivilenip kalmıştım. Berbat bir vuruştı ve o zamana kadar sadece Dokuz Yaş Altı takımında olmasına rağmen, bu vuruş ile En İyi Onbir'e dahil olmuştu. Baygın halde sırt üstü yatıyordum. Hava yoktu, oksijen yoktu, biraz bile nefes alma kapasitem yoktu. Hakem başıma geldiğinde, muhtemelen morarmaya başlamıştım.

Kırmızı deri kriket topunun karın boşluğumun hemen üzerinde, V yaka formamda bıraktığı leke, vuruşun sertliğinin kanıtıydı.

Üzerimdeki açık mavi ve bulutsuz gökyüzü yavaş yavaş kararmaya başlamış ve ciğerlerim telaş içinde, umutsuz bir çabayla beynimle iletişim kurmaya çalışırken gökyüzü bir iğne deliği kadar daralmıştı. O küçük ışık, hastanede göğsüme röntgen çekilirken uyandıgımda hatırladığım son şeydi.

İlişkimize açılacak kapıyı kapatırken Keri Ann'in önünde durmak bana kendimi o günkü gibi hissettirdi. Nefes alıp vermem gerektiğini biliyordum. Onu durdurmak için bir şey, herhangi bir şey söylemem gerektiğini biliyordum ama beynimin bunu nasıl başaracağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ona çok şey söylemiştim. Ama yeteri kadar çok şey anlatmamıştım.

Her şeyi berbat etmiştim.

Bu durumu düzeltmem gerekiyordu. Yalvarmak ya da ayaklarına kapanmak istemiyordum, ama bu hale gelmeye tehlikeli bir şekilde yakın duruyordum.

Keri Ann o sözleri yüzüme haykırırken, saniyeler geçmek bilmemişti. En derin korkularıma ve güvensizliklerime dokunan o sözler.

Nefessizdim. Ciğerlerim, zihnim, dilim iş birliği yapmıyordu. Tüm bedenim bana ihanet ediyordu sanki. Eğer beynim kaskatı kesilmeseydi, normal işlev gösterebilseydi ve bana yürü emri verebilseydi, yanına gidip o küçük bedenini kollarımın arasına alırdım ama bacaklarımın mesajı almaya hiç niyeti yoktu.

Hissedebildiğim tek şey damarlarımda bir çamur gibi dolaşan yırtıcı, karanlık bir hiçlik duygusuydu. Her bir zerreme sızan öldürücü boşluk beni darmadağın etmiş, önümü göremeyecek hale getirmişti.

Sonunda bir sinaps beni kurtarmak için son bir hamle yapmış olmalıydı ki dönüp gidebilmiş, hareket edebilmişim.

Devon'ın evine nasıl geri geldiğimi bile hatırlamıyordum, etraf zifiri karanlık olduğu için eve ulaşabilmiş olmam başlı başına bir mucizeydi.

Karanlık, deniz kaplumbağaları yüzündendi.

Eve girdim ve duvarın dibine çöktüm. Keri Ann'in hatıraları bir çığ gibi üzerime yığıldı. Son 20 dakikadır sessizce duran tüm duygular bütün güçleriyle atağa kalktılar.

Yedi ay önce onu yaslayıp öptüğüm duvara dokundum, sonra aklıma onu kucağımda yukarı taşıdığım geldi. Hatıranın zihnimde canlanmasıyla birlikte libidom

hızlı bir yükselişe geçti ki buna o anda hiç ihtiyacım yoktu. Lanet olsun, bu çok kötüydü.

Gözlerinin içine baktığımda gördüğüm duyguyu anımsadım, o duygu bana gerçeği o kadar güçlü bir biçimde söylüyordu ki; tıpkı benim onu beklediğim gibi o da beni bekliyordu.

Yalan söylediğini biliyordum.

Yalan söylediğini umuyordum.

Bu meselenin asla kapanmayacağını hissederek boğazımdaki yumruyu yuttum.

Fiziksel ya da duygusal olarak acıdan kaçmak mümkün değildi. Ne kaçmak ne de saklanmak. Görmezden gelmek, kendinizi uyuşturmak, içki şişelerine balıklama atlamak nafileydi. Er ya da geç alınacak bir nefes vardı, acıyı olduğu gibi yaşamak ve hayatınız ona bağlıymış gibi diğer tarafa geçmek gerekiyordu. Çünkü zaten öyleydi.

Bunu biliyordum, acının farklı şekillerini defalarca çekmiştim. Ve hâlâ kendimi bu üç çareyi peş peşe denemekten alıkoyamıyordum.

Dişlerimi sıktım ve çöktüğüm yerden kalkarken zihnimin artık çalışmaktan vazgeçmesini diledim. Ağır ağır mutfağa ilerledim ve içinde likör bulunan dolaba yöneldim. Normalde duygularını iyi ayırt edebilen biri idim ama bu defa kendimi *Michelin* adamını küçük bir yüzük kutusuna tıkmaya çalışıyor gibi hissediyordum.

Bir bardağa ağzına kadar Blue Label boca edip üst kata çıkmak için merdivenleri tırmandım. Odama girip bir Ambien uyku ilacı aldım ve viskiyle birlikte içtim. Aptalca biliyordum ama kısa bir süreliğine her şeyi unutmak istiyordum. Ayrıca haftalardır gözüme adam gibi uyku girmemişti.

Devon'ın misafir odasındaki yatağa baktım.

Keri Ann'le bu yatakta birlikte olduğumuz zamanın görüntüleri canlandı gözümde; altımda tüm çıplaklığıyla yatışı, tatlılığı ve güzelliği, hızla ateş alan tutkumuz ve benim sözlerimi tutamayışım.

Tekrar alt kata inip içkimi tazeledim ve kanepeye yöneldim.

Bencil bir seçim yapıp onu geri almak istiyordum. Arkamı dönüp geri gitmemek, ona sarılıp öpmemek, onu sevmemek ve olanları anlayana kadar tekrar tekrar anlatmamak fiziksel bir mücadelenin sonucuydu. Sanki onu beni dinlemeye ya da sevmeye zorlayabilirmişim gibi.

Ne sanıyordum? Çok hata yapmıştım ve görünüşe bakılırsa yapmaya da devam ediyordum. Neden ona hissettiklerimi anlattım ki? Tabii ki bana inanmayacaktı. Tepkisini duymak bile bana bunun ne kadar aptalca olduğunu gösterdi. Ve haklıydı. Bir tarafım bunu kendi yararına kullanabileceğimi düşünüyordu.

Ben ve kibrim.

Bir gün bana kibirli olduğumu söylemiş, bense reddederek bahsettiği şeyin kendine güven olduğunu iddia etmişim. Ama haklıydı. Bana, onu sevdiğimi söyleyerek zaman kazanacağımı düşündüren şey kibrimdi.

Hayatım boyunca kadınlardan istediğim her şeyi kendimi yormadan elde ettim. Bakışlarımı ve ünümü kullandım, ne zaman istersem o zaman seks yaptım. Dürüst olmak gerekirse, Audrey bile böyle olmuştu. Benim için normaldi buydu. Ama tabii ki söz konusu Keri Ann Butler olduğunda, normallikten bahsetmek pek mümkün değildi.

*Erath'*ın ardından işler yatışana kadar tüm dünyayı yanlış yönlendirerek doğru davrandığıma, Audrey'yi doğru şekilde idare ettiğime inanıyordum.

Neden Keri Ann'e neler olup bittiğini beş ay önce o ka-

dar yakınına kadar gelmişken anlatmadım sanki? Çünkü başıma gelecekleri biliyordum. Tam bir korkak gibi davrandım. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı zaten görmüştüm; bir de üzerine Audrey'ye yaptığım şeyi üstlenmek, Keri Ann'in beni istemediğini duymak istemedim.

Gözlerimi beyaz tavana dikip uyku ilacının sihrini göstermesini beklerken, bu duruma nasıl geldiğimi düşündüm. Beş ay önce burayı terk ettikten sonra ayaklarımı sürdüğümü biliyordum. Ne kadar uzun uzak kalırsam, geri gelmek o kadar zor olacaktı, çünkü özünde bunun olacağını biliyordum. Aksi nasıl mümkün olabilirdi ki? Çoğu kadının koşarak kucağıma atlamasına neden olan şey, Keri Ann'in her zaman benden uzak durma nederiydi.

Viskimden son bir yudum aldım; sıcaklığın boğazımdan göğsüme doğru yayıldığını, içimdeki derin boşluğun soğukluğunu ısıttığını ve Keri Ann'in kalbimde yaptığı kanlı katliamı yatıştırdığını hissettim. Sonra gözlerimi kapattım.

Yatılı okulun koridorlarında koşuyorum. Aslında koşmamız yasak, ama etraf çok karanlık ve diğer çocukların nerede olduğunu bilmiyorum. Işıklar çoktan söndürülmüş olmalı ve benim neden koştuğum hakkında hiçbir fikrim yok. Nefesim hırıltılı çıkıyor, okulun mutfağına uzanan köşeyi dönerken bacaklarımın yandığını hissediyorum. Ama... köşeyi daha yeni döndüm, neden tekrar başladığımı yere döndüm? Kimden kaçıyorum.

Sonra onun hemen arkamda nefes aldığını duydum.
"William."

Yalpalayarak yattığım yerden doğruldum ve gözlerimi etrafımdaki kör edici aydınlığa açtım. "Lanet olsun," diye mırıldandım, gözlerimi sıkıca kapatıp göz kapaklarımdaki mavi noktaların dans edişini seyrederken. Beynim kafatasımın içinde sallanıyor ve pat diye yere düşüyor gibi hissediyordum.

Çok kötü.

"Jack. Tanrım. Ne oldu sana böyle?" Devon'm sesi sol tarafımdan geliyordu.

Temkinli bir şekilde tek gözümü açtım ve soluma baktım. Yanımdaki Devon'dı, ben onun evindeydim. Butler Cove'da. Lanet olsun. Gözlerimi tekrar kapattım ve göğsümdeki derin acıyı hissettim. Başımın mı, yoksa göğsümün mü daha çok ağrıdığını ayırt edemiyordum. "Saat kaç?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Akşam altıyı geçiyor. Bütün gün uyudun, görünen o ki bıraksam 12 saat daha uyuyabilirsin. Komaya girmedikten emin olmak istedim. Her şey yolunda mı?" Bana bir bardak su uzattı. "Al, iç şunu."

"Teşekkürler." Gözlerimi kapatıp bir yudum aldım, buz gibi su içi bomboş olan bedenime yayıldı. "Bana neden William diye seslendin?"

"Ne?"

"Ben sandım ki... neyse boş ver. Rüya görüyordum herhalde." Yıllardır rüya görmemiştim. "Sen neredeydin?"

Devon elinde sallanan bira şişesiyle karşımdaki koltuğa oturdu.

"Savannah. Roberts için görüşmeye gittim. Nehir kenarı için tüm izinleri aldık, SCAD hâlâ istiyorsa önümüzdeki hafta dekor tasarımına başlamamız gerekiyor, Eylül'de de çekmeye başlarız diye umuyorum."

İrkildim ve burnumu ovaladım. Filmin Savannah'da

çekilmesi için yaptığım tüm baskılar an itibariyle inanılmaz aptalca geliyordu. "Harika."

Devon birasından uzun bir yudum aldı. "Tekrar soruyorum, her şey yolunda mı?"

"Hayır." Uzun bir nefes verip kanepeye geri uzandım ve kolumu alnıma koydum. "Hayır, hiçbir şey yolunda değil. Her şeyi berbat ettim. Dün Keri Ann'i görmeye gittim ve her şeyi berbat ettim."

"Nasıl yani?"

"Ona âşık olduğumu söylemiş olabilirim."

"Sen ruh hastası, sadist bir piç kurususun, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Kendime karşı mı, yoksa ona karşı mı?" diye sordum.

Devon birasını aşağı indirdi. "Aslında ona karşı diyecektim ama aylarca onu iplemiyor gibi gözüken biri için kafa karıştırıcı bir haldesin, o yüzden emin olamıyorum."

Yırtık kot pantolonu, siyah tişörtü ve saçlarının ucundaki sarıya yakın beyazlarla Devon'ın oturduğu yere baktım.

Bana bakarken kaşlarını çatı. "Beni de aptal yerine koydun. İlk başta hissettiğin şeyin gerçek olduğunu düşündüm, sonra basıp İngiltere'ye gittin ve orada ne haltlar yediğini hepimiz yakından takip ettik. Eğer yanılıyorsam, kusuruma bakma."

"O iş biraz karışık."

"Her zamanki gibi. Bir yerden başlamak ister misin?"

Sekiz

Devon'a; hayatımı yaşadığım egolarla dolu, plastik sirkteki yakın arkadaşlarımdan birine baktım. Hayatımda neler olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Ve açıkçası benim de yardıma ihtiyacım vardı. Yalnızlıktan yorulmuş, tükenmişim.

Audrey'nin beni içinde bulunduğu duygusal ahlaksızlığın derinlerine sürüklediği son beş ayı düşününce, en başından anlatmaya karar verdim. Devon hikâyemi bilmek istiyordu, bense belki içimi yiyip bitiren acı biraz hafifler umuduyla dillendirmeye ihtiyaç duyuyordum.

Beş ay önce...

Cılız, kırmızı suratlı, heyecanlı ve çalışacak kadar büyük görünmeyen bir çocuk bana, Hilton Head Island'daki Genel Uçuş Terminali'ne getirilmesini söylediğim Hertz kiralık arabanın anahtarlarını verdi. Bu sabah uyandığımda bir ünlüye araba teslim edeceğini aklına bile getiremezdi herhalde. Şimdiyse ben onu aşır arabaya ulaşmaya çalışırken, "İnanamıyorum! İnanamıyorum!" deyip duruyordu. "Sevgilisine hitaben" özel bir imza bile vermişim. Eğer iyi bir ruh halinde olsaydım, bu durumu eğlenceli bulabilirdim.

Uzun zamandır hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyordum: *Variety* dergisinde boy boy fotoğrafları çıkan diğer çocukla birlikte ilk deneme çekimlerini yaptığımız ve iki hafta geciken kirayı nasıl ödeyeceğimi bilemediğim zamandan beri. Her şey, bütün geleceğim iki saat içinde göstereceğim oyunculuk performansının sonuçlarına bağlıydı.

"Sen de bu bölgeyi gösteren bir harita var mı?" diye sordum sabırla. Sağlam elimle çantamı kiralık arabanın arka koltuğuna fırlattım ve şapkamı çekiştirip gözlerimin üzerine kadar çektim. Eskimiş kot pantolonumun cebinden cüzdanımı aldım ve alçılı elimle dengede tutmaya çalışarak içinden bir yirmilik çıkardım. "Al bakalım. Teşekkür ederim. Haritan var mı?" diye sordum tekrar.

Hâlâ sürücü tarafındaki kapının önünde duran çocuk parayı aldı ve elime baktı. "Vay, teşekkürler. Ahbap... eline ne oldu senin?"

"Duvara yumruk attım. Haritan var mı?"

"Ah, çok pardon. Ön koltukta ücretsiz bir harita var. Neden duvara yumruk attın?"

"Bir insana yumruk atmaktan daha iyi olduğu için."

Çocuk empati yapıp, "*Seni çok iyi anlıyorum,*" der gibi kafasını salladı.

"Arabayı getirdiğin için teşekkürler."

Elim duvara attığım yumruk yüzünden berbat durumdaydı, o yüzden Nick'in yanına gittim. Bir dövme sanatçısı olduğu için, mekânında bandaj ve antiseptik ilaç olduğunu biliyordum. Neyse ki beni röntgen çekirtmeye de ikna etti. Lakers'da oynayan ve kendi özel doktoru olan bir arkadaşını aradı, böylece elime hızlı bir şekilde, daha da önemlisi kimseye duyurmadan özel olarak müdahale edilebildi. Üçüncü tarak kemiğinde çatlak. Harika değil mi? İşte bu yüzden elim şu anda alçıdaydı.

Çocuk önümden bir türlü çekilmeyince, sol elimle uzanıp kapıyı açtım ve içeri güvenli bir şekilde binebilmek için çocuğu kademeli olarak ittirdim. Sonunda yolu açtı, son bir selam vererek kapıyı kapattı.

Derin bir nefes aldım ve arabayı çalıştırdım.

Göğsümün üzerindeki ağırlık bana, sanki karanlık bir yolda sıkışıp kalmışım gibi aralıksız bir endişe öyle bir korku veriyordu ki yaşama mı, yoksa ölüme mi dair olduğunu bilemiyor ve ayaklarım koşmayı unutmuş gibi hissediyordum. Kurtuluş yolu uzakta pırıltılı bir imparatorluk gibi karşımda duruyor ama ben oraya nasıl ulaşacağımı bir türlü hatırlayamıyordum sanki. Kafa yorarak geçirdiğim her saniye hedeften daha da uzaklaşıyordum ve yol gittikçe daha karmaşık ve tehlikeli bir hal alıyordu.

Telefonuma bir mesaj daha geldi. Uçaktan inip arabaya gelene kadar geçen 20 dakikada durmaksızın mesaj bombardımanına tutulmuştum. Telefonu elime aldım ve en alttan başlayarak okumaya başladım.

Duane/Peak Ent: BENİ HEMEN ARA, YOKSA ROBERTS PROJESİNDEN ÇEKİLECEĞİZ.

Devon: Ahbap, endişelenmeye başlıyorum. Seni bir hafta önce bekliyordum. Film programı için de seninle konuşmam gerekiyor.

Devon: Bu arada liseli bir yakışıklı, kıza seni unutturmaya çalışıyor, farkındasın değil mi?

İşte bundan hiç hoşlanmamıştım.

Sheila Hİ: Bana neden bunu yapıyorsun? Bu kadar sıkıntı çekecek kadar para almıyorum. Peak hasar kontrolü diye tut-

turdu, ensemde soluyorlar. Bir açıklama istiyorum!!!!

Duane/Peak Ent: Tamam, bak. Durum çok ciddi. Beni geri ara, bir çıkış yolu bulabiliriz; eğer gerçekten bittiyse, gazetecileri çağırıp fotoğraf çektiririz, birkaç küçük gezi planlarız, yani bir şekilde üstünü örteriz. BENİ GERİ ARA.

Okumayı bıraktım ve anakarayı işaret eden tabelaları takip ederek yola çıktım. Üstünü örtebilirmiş, geri zekâlı. Peak Entertainment'dan Duane beni dize getirmek için ikna etmeye çalışıyor, tehdit ediyor ve sakinleştirme yollarını deniyordu. Herkes deliye dönmüştü ama onları aramamamın bir sebebi vardı. Henüz değildi. Hem Duane hem de halkla ilişkiler uzmanım Sheila. İkisi de Audrey ile her şeyin yolunda olduğunu açıklamamı istiyordu ama ben Keri Ann'in bunu görmesini istemiyordum. Önce onunla konuşmam ve ona neler olduğunu anlatmam gerekiyordu.

Ona Audrey ile ilişkimizin bittiğini söylemiştim; buna rağmen hamile kaldığına, bebeğin yüzde yüz ihtimalle benden olduğuna inanışımın sebebini ona hangi cesaretle anlatacaktım?

Audrey'nin beni aldattığına dair haberlerin çıktığı o sabah.

Fotoğrafların ortaya çıktığı gün.

Tabii ki aldatma olayından, Audrey benim bildiğimi öğrenmeden önce haberim olmuştu. Beni evimdeki spor salonunda buldu, o kadar sinirliydim ki sırt çantamdaki tuğlalarla yüzde 10 eğimli koşu bandında koşuyor, hırslımı bu şekilde çıkarmaya çalışıyordum. Aramızda gerçek bir anlaşma olduğunu düşünmüştüm. Sırf bu anlaşmaya sadık kalabilmek, Audrey'yi hem kendi hayatında hem de halkın gözünde küçük düşürmemek, onu aptal yerine

koymamak için birçok kadını geri çevirmiştim. Audrey ile nadiren hatırladığımız seks ilişkimiz *Erath'ın* ikinci kısmından sonra neredeyse sıfıra inmesine rağmen, çoğu zaman uçkuruma sahip olmayı başarabilmiştim. Seks hayatım çok uzun zamandır hiç bu kadar düzensiz olmamıştı.

Audrey çılgına dönmüştü; özür diliyor, beni öpüyor, üzerindeki çıkarmaya çalışıyordu. Bana orospu çocuğu diyebilirsiniz ama egomun ona neyi kaçırdığını göstermeye ihtiyacı vardı, hatta buna mecburdu.

Hazırdım, terliydim ve kızgındım, beni sporun tam ortasında atamadığım bir enerjiyle yakalamıştı. Yaptım. Onunla yattım. Hiç yapmadığım bir şey daha yaptım ve korunmadım. Bundan da sapıkça bir zevk aldım. Hakkına sahip çıkan aptal bir hayvan gibiydim. Bir hiç uğruna: İncinmiş bir gurur. Hissettiğim tek şey buydu. Sonra yaptığım yüzünden kendimden çok nefret ettim. Hâlâ ediyordum.

Bunu Keri Ann gibi bir kıza nasıl anlatırdım ki. Birini kendi çıkarları uğruna kullanmak onun aklına bile gelmezdi. Hiçbir şekilde. Ve ben bir kadını olabilecek en kötü ve en basit şekilde kullandım. Sonra Keri Ann'le tanıştım ve aynı hayvanlıkla onu terk etmeden hemen önce bekâretini aldım.

Havaalanı yolundan çıkarken, Savannah'daki karanlık kulübün تنها köşesinde olanları düşündüm, sanki üzerinden bir ömürlük zaman geçmiş gibi hissediyordum. Elimde bir şişe Bushmills ile oturmuş kendimi uyuştururken, Keri Ann'e ne söyleyeceğimi, olanları nasıl anlatacağımı düşünüyordum. Ve işte oradaydı. Gözlerime inanamıyordum. Elbette bu düşünmek istediğim şeydi, gözlerim yalan söylesin istiyordum. Bunu bana üzerindeki kıyafet düşündürmüştü; dar, kısa, siyah elbi-

senin altından görünen uzun, bronz bacaklar hayatımda gördüğüm en seksi ayakkabılarla sonlanıyordu. Muhtemelen Keri Ann giydiği için gözüme bu kadar seksi görünüyordlardı. Keri Ann normalde böyle giyinmez, hatta makyaj bile yapmazdı. Bir an gerçekten karşımda duranın sarhoşluğumun hayali olabileceğini düşündüm.

Öyle farklı görünüyordu ki... Ama tek kelimeyle nefes kesiciydi. Ve ben bir hayvan gibi davrandım. Bir kez daha. İlkel bir tepkiydi, bu kadar basit. Ona dokunduğu için boğazını nasıl sökeceğime karar bile veremeden, kendimi adamın üzerinde buldum. Onu öptüğü için.

Onu öptü.

O adam bir daha nefes almasın istedim.

Bunu benim yüzümden yaptığını biliyordum, gayet iyi biliyordum. O muhteşem, saf, doğal ve dokunulmamış kızı odadaki her erkeği büyüleyen ve farkında olmadan dokunulmak isteyen büyüleyici bir kadma dönüştürmüştüm. Bunu heriflerin suratından okuyabiliyordum.

Şimdi Butler Cove'a doğru giderken ne söyleyeceğimi, nasıl söyleyeceğimi ya da onun söylediklerimi umursayıp umursamayacağını bilmiyordum. Onu en son görüşümün üzerinden iki ay geçmişti. Savannah'daki o kulübün arka odasında yarı sarhoş halde durup, onun kapıdan, hayatımdan bir kez daha çıkışma izin vereli tam iki ay olmuştu.

O gözler... Saklamayı başaramadığı gözyaşlarıyla dolu o ıslak gözler... Her aklıma düştüğünde beni öldüren o bakışlar... Mavi. Deniz gibi. Her zaman ne düşündüğünü açıkça söyleyen o bakışlardaki hayal kırıklığı. Benim eserim.

Bu düşünce içimi ürpertti, arabayı kenara çektim. Ne tarafa gideceğimi kontrol etmem gerekiyordu. Bir saniyeliğine alnumu direksiyona dayadım, derin bir nefes alıp

haritaya uzandım. Bir dergiye iliştirilmişti. *Hilton Head Monthly*. Haritayı dergiden ayırdım ve yanımdaki koltuğa ters şekilde fırlattım.

Lanet olsun!

Dergiyi yeniden elime aldım ve arka kapağına baktım. Sonra haritayı kontrol ettim ve yönümü Butler Cove'a değil, bir sanat galerisine çevirdim.

Dokuz

Picture This Gallery'nin şık kadın küratörü bana on birinci sınıftaki edebiyat öğretmenimi anımsatıyor ve beni bir yerlere oturtmak için olağanüstü bir çaba harcıyordu. Muhtemelen sahip olduğu güney nezaketi onu soru sormaktan alıkoyuyordu. Öyle tahmin ediyordum ve gerçekten umurumda değildi. Dağınık kıyafetimi incelediği ve galeriden bir şey alma gücümün olup olmadığını çözmeye çalıştığı açıktı. Ama kaba değil, etkili bir yolla. Ya da belki de alçılı elime ve enkaz halindeki ifademe bakıp başımın belada olup olmadığını merak ediyordu.

Bense büyülenmiş şekilde bakakaldığım heykelden başka bir şeyle ilgilenmiyordum. Muhtemelen etrafta başka şeyler de vardı ama ben odanın merkezindeki... dalgadan başkasını görmüyordum. Gerçekten. Bir dalga. Parçalara ayırıp incelesem, tüm öğelerine tek tek baksam, şu an gördüğümü göremezdim. Ve diğer tarafa doğru adım atsam, şu an gördüğümü göremeyecektim. Ama şimdi durduğum yerden mükemmel bir şekilde görüyordum. Kocaman bir yalos parçasından yapılmış, merkezi açık bej renginde parça parça oyulmuş, bir sahil kakafonisi içinde dalgakırana doğru düşmek üzere olan yüksek, hayır, dev bir dalga. Sahilden toplanan taşlar,

dallar ve kırık midye kabukları ile işlenen bu muhteşem yapıtın en dikkat çeken kısmı ise bir yara gibi ısıldayan kırmızı bir deniz taşıydı.

Gözlerimi ayıramıyordum.

"Olağanüstü, değil mi?" Küratörün sesi beni bulduğum ortama geri getirdi.

Boğazımı temizleyip başımı salladım. "Öyle. Bu satılık mı?"

"Maalesef hayır. Sanatçı bu parçayı bu sabah, hatta birkaç saat önce bıraktı. Sergisi teknik olarak iki haftadan önce başlamayacak. Ve açık konuşmak gerekirse, satılık olsa bile, sergi bitmeden size teslim edebilmem mümkün değil. Serginin yıldızı bu parça, eminim siz de benimle aynı fikirdesinizdir."

Keri Ann sadece birkaç saat önce burada, bu odadaydı. Havayı belki kokusunu duyarım umuduyla içime çektim. Tabii ki umduğumu bulamadım. Kırmızı deniz taşının damgasını vurduğu parçayı incelemek için daha yakınına geldim. "Peki, sergi başladıktan sonra satışa çıkarılacak mı?" Küratörün bir eserin ön satışını yapamaması çok garip geldi. Sonuçta işin sahibi kendisiydi.

"Korkarım bu, serginin satışa çıkarılmayacak tek parçası. Sanatçının fikrini değiştirmesini umuyorum." Sesi hayal kırıklığı ile doldu. Ben de hayal kırıklığına uğramıştım ama elbette satmaması da hoşuma gitmişti. Potansiyel olarak bir başkasının ona sahip olma ihtimalini aklıma bile getirmek istemiyordum. Acaba...

Kadının yüzüne baktım. "Sadece merak ettim, acaba sanatçıyı arayıp aklında farazi bir etiket fiyatı olsaydı, ne kadar söyleyeceğini öğrenebilir misiniz?"

Sorumun küratörü şaşırttığım görebiliyordum ama aynı zamanda kafası karışmış görünüyordu. Hırslı değildi, ama bir iş kadınıydı ve yıpranmış tişörtüme, tıraşsız

yüzüme ve muhtemelen kan çanağına dönmüş gözlerime rağmen benim ciddi bir alıcı olduğumun farkına varmıştı. Ve evet... işte şimdi oldu, artık kiminle konuştuğunun da farkındaydı. Gözleri kısmen yerinden çıkacak gibi oldu, yüzü kızardı ve nefes alırken ağzından küçük bir çığlık çıkıverdi.

"Oh. Şey. E-Evet, tabii." Heyecanlanmıştı. Onu rahatlatmayı çok isterdim ama başıma sürekli aynı şey geldiği için nafile olduğunu biliyordum. Sadece konuşmaya devam etmek ve beklemek zorundaydım.

"Sonuçta herkesin bir fiyatı vardır, değil mi?" dedim sessizce, kelimelerimi tartarak. "Peki, onu arayacak mısınız?"

Kafasını salladı.

"Şimdi?" Sabırsızlıkla kaşlarımı kaldırdım, ne demek istediğimi anlamıştı.

"E-Evet, tabii ki. Eminim sanatçı sizin kim olduğunuzu öğrendiğinde —"

"Hayır!" Tanrım, bunu nasıl düşünememiştim. Lanet olsun. "Üzgünüm ama bu çok önemli, kimseye kim olduğumu ve burada bulunduğumu söylememeniz gerekiyor. Sanatçıya bile. Eğer satmayı kabul ederse, satışı isimsiz gerçekleştirmek mümkün mü?"

Tek kaşını kaldırdı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Muhtemelen ismim galerisi için iyi bir reklam olacaktı, üstelik bu şekilde Keri Ann'i satmaya daha kolay ikna edeceğini düşünüyordu. Tabii ismimi duymamın Keri Ann'de büyük ihtimalle ters tepki yaratacağını aklımdan bile geçirmiyordu.

"Evet, satışı isimsiz yapabilirim. Sanat dünyasında böyle şeyler çok oluyor. Ama eğer bu satış burada, benim küçük galerimde gerçekleşirse, kişisel tarihimde bir ilke

imza atmış olacağım.” Kendini toplamış gibi görünüyordu. Sesi kulağa eğlenceli geliyordu.

“Tamam, o zaman geriye bir tek fiyatı öğrenmek kalıyor, değil mi? Eğer sanatçınız kabul ederse, satışı hemen yapabilirsiniz. Bu arada lafı geçerse, eserin sergide kalabileceğini de söylersiniz.”

“Evet, sergi boyunca burada kalması gerekiyor.”

“Ayrıca sanatçı teslim etmeye hazır olana kadar, gelecekteki diğer sergilerde de kalabilir.” Kadının kafasında daha fazla soru işareti oluşturarak tehlikeli sulara girmeye başlamıştı.

Gözlerindeki ifade söylediklerime anlam vermeye çalıştığını söylüyordu.

Hemen bir gerekçe bulmaya çalıştım. “Önümüzdeki 6-12 ay içinde çok fazla seyahat ediyor olacağım ve bunu koyacak sabit bir yerim olmayacak. Şimdilik.” Yalan da değildi. Kaliforniya’daki evimi dün tekrar satışa çıkarmıştım. İçini tamamen kendim yenilemiş olmama rağmen, ondan bir an önce kurtulup rahatlamanın peşindeydim. Audrey ile son yaşananlardan çok önce, o ev benim için ruhunu kaybetmişti. Aslında içinde bulunduğum ortamda mutsuz olduğumun farkına vardığımdan beri. Ama aptal da değildim; bildiğim işten, mesleğimden uzaklaşamayacağımı biliyordum. Sadece mesleğimin, hayatımı pranga altına almayacağı bir yol bulmam gerekiyordu. Benim onu yaşatmam için değil, onun beni yaşatması için bir yol.

Butler Cove’dayken kafamdaki pek çok şeyin netleşip düzeldiğini hissediyordum. Kendi ruhuna sıkı sıkıya bağlı birinin yanında durduğunuzda, sanırım ister istemez böyle hissediyorsunuz. Onunla birlikteyken gördüm ki aslında engeller o kadar da büyük değildi. Ya da en azından sahip olmak için çok çalıştığım ve tırnakla-

rımla kazıyarak geldiğim yeri tehdit eden engelleri dağ gibi değil, karınca yuvaları gibi görerek aşmaya teşvik etmişti. Sanki bir yere tırmanıyordum ve beni on yedi yaşındaki o işe yaramaz çocuğa geri döndürmeye hazır bir şekilde bekleyen bir boşluk, attığım her adımda ensemde bitiyordu. Gerçeği kabul edelim, güvensizliklerimi azaltmak için dürüstlüğümden, bütünlüğümden ödün vererek harcadığım zamanları düşününce, şu anda ölmemiş olmam bir mucizeydi.

Dalga, sahil şeridinden toplanan diğer parçalarla birlikte kırmızı deniz taşını dışarıya tükürüyordu sanki.

"Eğer satmaya karar verirse, sanatçının eseri elinde tutmak isteyeceğinden emin değilim," dedi küratör, telefonun bulunduğu masaya doğru giderken. "Sonuçta her seferinde eseri taşımak ve hasarsız bir şekilde muhafaza etmek ona belli bir paraya mal olacak. Muhtemelen siz de bunu garantiye almak istersiniz."

"Eğer satarsa, onun için de gerekli parayı ödeyeceğim. Bunu onun adına yaptığınız görüşmenin bir parçası olarak kendi fikrinizmiş gibi söyleyebilirsiniz."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Siz sanatçıyı tanıyor musunuz?"

"Hayır," dedim gözlerimi heykele geri kaydırırken rahatlıkla yalan söyleyerek. Kadın numarayı, Keri Ann'in numarasını tuşlarken, sanki sesini ben duyacakmışım gibi gergindim.

Acaba satacak mıydı? Belli ki satmak istemiyordu. Belki küratör üzerine bir tavsiye fiyatı koyardı ve ona çok düşük geleceği için satmaya yanaşmazdı. Cevabın hayır, satmıyor olmasını diliyordum. Ya da belki öyle yüksek bir fiyat söylerdi ki kadının suratına yok artık kahkahaları atardım. Tabii ki ne söylese verecektim. Beraberinde birçok soru getirecek olmasına rağmen.

Gözlerimi kapattım ve dinledim.

"Selam, Keri Ann?"

Nabzım hızlandı.

"Selam, ben Mira. Evet, iyiyim... teşekkürler. Hayır, hayır, sorun yok. Harika görünüyor. Dinle, satılık olmadığını söylediğini biliyorum... Efendim?... Evet, biliyorum. Ama yaklaşık bir fiyat söyleyebilirsen benim için çok iyi olacak, tedbir amaçlı; elbette kimseyle paylaşmayacağım, sadece birinin sorması durumunda benim de bir fikrim olması açısından... Yani eğer biri senin kafandakine yakın bir fiyat verirse, seni arayıp arayamayacağımı bilmek istedim. Hı, hu... evet, evet, tabii ki." Durakladı. Uzun bir süre.

Mira'ya baktım, dudaklarını bükmüş elindeki kalemi masaya vuruyordu. Sonra gözleri belli bir oranda genişledi ve yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti. Telefonun yanındaki kâğıda kalemiyle bir şeyler karaladı. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Yoksa Keri Ann bir fiyat mı vermişti?

Mira bana doğru döndü, göz kırptı ve kafasını salladı.

Lanet olsun, bir şeylere zarar vermek istiyordum. Keri Ann'in heykeli satacak olması midemi bulandırdı, muhtemelen çünkü akşamdan kalmalığımın da etkisi vardı. Ben alacağım için başkası ona sahip olamayacaktı, aynı zamanda bunu düşünüp rahatlamıştım.

Hâlâ telefonu kapatmıyordu. "Bekle, evet, galeri komisyonunu ve vergileri de toplamalı, bu tutara eklemeliyim ve çıkan miktar spesifik fiyat mı olacak? Yani o kadar spesifik mi?" Mira'nın kaşları çatıldı, yaptığı diyalogdan kafası karışmış gibi görünüyordu. "Tamam bekle," Etrafta bir şeyler arandı, hesap makinasını aldı ve bir şeyler tuşladı. "Tamam. Evet. Anladım. Spesifik olarak. Evet. Söz veriyorum."

Olayın gerçekliği netleştikçe kendimi daha da kötü hissettim.

Bu kötüydü. Buraya kadar gelip Keri Ann'i tekrar göreceğim için endişelenmek ve tepkisini bilememek çok kötüydü. Ama şimdi beni yeterince yüksek bir fiyata hayatından tamamen çıkaracağıyla yüzleşmek ümidimi iyiden iyiye kırmıştı. Sert bir şekilde nefes verdim ve kendime oturacak bir yer aradım. Bacaklarım güçsüzleşmişti. Konuşmalarını bitirmelerini dinledim ve sonra Mira yanuma yaklaştı.

"Biraz garip ama haberler hem iyi hem kötü."

Sevimsiz bir ifadeyle suratına baktım. Eğer birdenbire kusacak gibi olduğumu fark etse, ağzını bile açmazdı. Kesinlikle akşamdan kalmaydım. Tamamen bu yüzündü. Bu kadar içmeyi bırakmam gerekiyordu. Bunu her gün kendime söylüyordum. Ama dürüst olmam gerekirse, şu anda istediğim şey bu işi halledip kendimi bir an önce, bir kez daha içkiye boğmaktı.

"Satacak," Mira başını kaldırdı. "Ama sadece spesifik bir fiyata. Spesifik derken gerçekten... *spesifik*. Bu fiyatın üzerine yüzde sekizlik Güney Carolina vergisi ve yüzde yirmilik galeri komisyonu da eklenecek, içinden kesilmeyecek. Onun fikriydi, benim değil."

"Tamaaam. Peki, sanatçının istediği fiyat nedir?"

Hafifçe kıpırdandı. "Sadece bu ya da bu değil diyebilirim. Spesifik derken, her kuruşuna kadar öyle. Ne eksik ne fazla." Omuzlarını kaldırdı ve şaşkınlıkla kafasını salladı, tıpkı benim yaptığım gibi. "Yani eğer zihin okuma gibi bir yeteneğiniz yoksa ikimizin de şansı yok demektir."

Kurduğu cümle beni ürküttü. Lanet okuyor gibi görünmüyordu ama garip bir gün geçirdiği kesindi. Tamamen afallamış durumdaydım. Ve rahatlamış. Tanrı'ya

şükür. En azından bir başkası da satın alamayacaktı. Aslında satmıyordu, niyeti satmak değildi. Peki ama neden gizemli bir fiyat veriyordu da doğrudan hayır demiyor-du? Çok garipti. "Ve siz her şeye rağmen bana söyleyerek, sanatçınıza ihanet etmezsiniz değil mi?" diye sordum.

"Hayır, üzgünüm. Ondan başka eserleri de var —"

Kafamı salladım. Etrafa göz gezdirip diğer işlerine baktım. Çok güzellerdi, bunu yapmamın Keri Ann'i işkillendirmeyeceğimi bilsem, hepsini satın alırdım.

"Hayır. Sanmıyorum."

Mira masasına doğru yürüdü ve eline iki kartvizit aldı. "Buraya eğer bir değişiklik olursa kiminle iletişim kurabileceğimi yazın, bu da benim kartım, başka bir şeye ihtiyacınız olursa ya da..." Tek kaşını kaldırdı. "Birden, sihirli bir şekilde gizemli fiyatı tahmin ederseniz, beni arayın." Kendi söylediğine kendi de inanmayarak homurdandı.

Söylediklerine razı oldum. Mira'nın hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirdim ama fiyatı bana söylemeyip kendine saklamasından etkilenmiştim. Ucu Mira'nın kendisine de dokunacak kadar garip bir fiyat olmasına rağmen.

Kartları ve uzattığı kalemi alıp arkasına Katie'nin numarasını karaladım. "Bu Kaliforniya'daki asistanımın numarası, bana nasıl ulaşacağını bilir. Ve eğer bir değişiklik olursa, beni gerçekten arayın," dedim, kafamı sallayarak. "Lütfen sanatçıya kimin sorduğunu söylemeyin."

Kapıya doğru yönelmeden olağanüstü güzellikteki sanat eserine son bir kez daha baktım. Saf, ilkel ve... acı dolu bir şeyler barındırıyordu.

"Eserin adı neydi?" diye sordum galeriden ayrılma-dan önce. Nereye gideceğimi bile bilmiyordum. Gidip Keri Ann'i görmek ve yaptığım tüm hayvanlıklarla yüz-

leşmek istemiştim ama şimdi o kadar da emin değildim.

Mira heykelin diğer tarafına geçti ve üzerindeki karta baktı. "Yanlış bir şey söylemek istemem, bir bakayım. Oh! Ne kadar komik." Kafasını kaldırıp bana baktı, suratındaki muzip gülümseme donmuştu, gözlerini tekrar karta çevirirken yüzünde afallamış bir ifade vardı.

Lanet olsun. Ne?

"Adı Fırtınalı Deniz, yani Ever Broken Sea."

Aman Tanrım.

On

Keri Ann ile kötü sonlanan ilişkimin altın harflerle yazılı kanıtına ev sahipliği yapan galerinin dışına çıkıp kiralık arabaya bindim ve parmaklarımla direksiyonda ritim tutmaya başladım. Buraya gelmenin neye faydası olacağını düşünüyordum ki? Keri Ann'in görmek isteyeceği son kişiydim ama yine de arabayı çalıştırdım, neredeyse Butler Cove'a varmak üzereydim.

Geldiğimi Devon'a bile haber vermemiştim. Dread Pirate Roberts projesine yatırım bulmak için yola koyulmadan önce sahildeki evinde vakit geçiriyordu. Boynumdaki tasmayı idare eden Peak Entertainment da işin içindeydi. Tabii ki oyunu onların kurallarına göre oynadığım sürece.

Telefonum tekrar çaldı. Peak'den Duane'in aradığını farz edip artık bu işi sonlandırabileceğimi düşünerek telefonu elime aldım. Arayan Duane değil, halkla ilişkiler uzmanım Sheila idi. O da aramam gereken kişiler listesindeydi.

"Evet?"

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu.

"Sheila?"

"Evet, buradayım. Kusura bakma, şaşkınlıktan yere

düşen çenemi bulmaya çalışıyordum, *Leboutin* ayakkabılarımın topuklarıyla biraz zor oluyor." Sesinde uzun gecelerin ve sigara tiryakiliğinin izleri vardı. "Sonunda şu aptal telefona cevap verebildin. Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Beni *bütün hafta* boyunca aramıyorsun ve telefonu 'Evet,' diye mi açıyorsun? Ben de kıcına tekmeyi vurmak için yapacağım konuşma üzerinde çalışıyordum. Yazdım, bilgisayara geçirdim, okudum, her şey tamam. Prova yapıyordum. Şanslı günündesin, yakışıklı. Son bir sesli mesaj daha bırakıp, seni *terk etmek* üzereydim."

Sheila'nın en muhteşem özelliği çenesinin inanılmaz düşük olmasıydı, o konuşurken bana sadece kafa sallamak, gülümsemek ya da telefondaysak söylediklerini doğrular şekilde ses çıkarmak kalıyordu. İyi bir ilişki tarzıydı. Ben kendi payıma düşeni yapıyordum.

Konuşmaya devam etti. "Hayal edebiliyor musun? Menajer yok, halkla ilişkiler uzmanı yok. Ne hayat ama... Ben de olmasam bu dünyanın üstesinden nasıl gelmeyi planlıyordun? Şimdi asıl konuya gelelim; olaylar çığırından çıktı. Audrey'nin ne kadar iğrenç bir insan olduğunu daha önce nasıl anlayamadım ben? Lanet olsun, orospu şeytanın ta kendisiymiş. Sen bu kadar uzun süre nasıl dayanabildin? *Allah belasını versin!* Fotoğrafi gördün mü?"

"Ne fotoğrafı?"

"Şu fıstık garsonla balkonda Romeo ve Juliet gibi takılırken çekilen fotoğraf."

Kanım damarlarımda donup kaldı. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Eğer telefonlarıma cevap verseydin ya da bıraktığım yedi bin iki mesajdan birini dinleseydin, Audrey'nin kendi tabiriyle 'ününü kurtarmak' ya da seninkini elinden almak için seni Peak ile karşı karşıya getireceğini bilirdin. Seni bulmadan önce özel bir dedektif tutup Devon'm

evini gözetletmiş. Özel dedektif hem güzel bir tatil yapmış hem de bir sürü fotoğraf çekmiş. Adamı fotoğrafları başkasına satmaması için nasıl ikna etti, orası beni aşiyor. Bu ancak onun gibi —

“Tamam yeter.” Ellerim zar zor kontrol edebildiğim bir şok ve öfkeyle titriyordu. Kendimi sanki bayılacakmış gibi... “Bekle,” Devon’ın evinin yakınına gelebilmeyi başarmıştım, sahil girişindeki yolun yanındaki küçük bir park alanında durdum. Arabanın kapısını açtım ve serin Carolina havasını içime çektim.

Balkonda mı?

Orospu çocuğu.

Fotoğrafın tam olarak ne zaman çekildiğini biliyordum, o sabah bizim... Audrey’nin ortaya çıktığı gün. Keri Ann yatak odasının açık Fransız kapılarının önünde durmuş, okyanusa bakıyordu. Banyodan çıkıp onu orada, bir önceki gece üzerinden çıkardığım küçük seksi elbiseyle gördüğümü hatırlıyorum. Sabah güneşi etrafına yayılıyor, okyanus esintisi saçlarında dolaşıyordu.

O bana fark ettiği deniz kaplumbağası yuvasını işaret ederken, benim tek düşünebildiğim onu yeniden kollarıma almak ve tüm günü benimle yatakta geçirmesi için onu ikna etmenin yollarını bulmaya çalışmaktı. Gözlerindeki şaşkınlığı ve merakı, kendine güvensiz gözükürken aslında bana neler yapabileceğini açıkça anlatan kendinden emin gülümsemesini seviyordum. Beni sıfırdan altmışa çıkarmak konusundaki beklenmedik uzmanlığını, çılgınlıklarını ve inlemeleri de seviyordum. Öyle ki bu çılgın arzu fırtınasının gerisinde kalmamak için zihin jimnastiği yapmam gerekiyordu.

Düşündüklerimi yapmak yerine, arkasından yaklaşıp sıkı sıkı sarıldım ve küçük bedenini çıplak göğsüme yaslayıp Kaliforniya’ya gelip gelmeyeceğini sormaya karar

verdim. Bu, gelecek için ekilmiş bir tohumdu. Sonunda Keri Ann olacaksa, hayatımın bir sonraki evresine geçebilirdim.

Meğer tam da bu sırada piçin biri bu özel anın fotoğrafını çekip, çirkin bir amaca hizmet etmiş. Ve Audrey de bunu görmüş.

"Her neyse, yakışıklı," Kulağımdan uzaklaştırdığım telefonun diğer ucundan Sheila'nın sesi geliyordu. "Hemen kışını kaldırıp ofisime gelersen çok iyi olur, böylece Audrey düğmeye basmadan birlikte ne yapacağımızı konuşuruz. Bebeğini senin başka bir ilişkin olduğunu duyup üzüntüden kaybettiğini, bu yüzden de teselliyi yönetmeninde aradığını söyleyecek. Senin ipini çekmeye kararlı, dostum. Tüm bunların zaman sıralamasının hiçbir önemi yok, hikâyesine ne zaman uyarsa fotoğrafların o zaman çekildiğini söyleyecek, tahminimce o fotoğraf beni zıvanadan çıkaran son kaçışında çekildi ama dediğim gibi, bu onun için önemsiz bir ayrıntı."

Sheila nefes almadan konuşuyordu.

Düşünebilmek ve nefes alabilmek için sahile doğru ilerledim.

Konuşmasına devam etti. "Ayrıca elinde bir kulüpte bir adama saldırırken çekilmiş kamera görüntülerin var. Senden korktuğunu söylüyor. Duane'e bunun deli saçması olduğunu, hatta videodakinin sen olmadığını söyledim ama bildiğin gibi bu noktada bunun da bir önemi yok. Her neyse, neredesin sen?"

Ayağımın altındaki kumların hareketini fark ettim, gelgit zamanıydı; sular yükselmişti. Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. "Videodaki benim ve şu an Güney Carolina'dayım."

"Siktir ya. Günümü daha nasıl mahvedebilirsin acaba?"

Homurdandım. "Daha fazla edemem muhtemelen, bana biraz zaman ver."

"Eğer seni bu karmaşadan karakterine en az zararla kurtarırsam, sözleşmemizi yeniler miyiz?"

"Olur."

"Bunu senden yazılı da alacağım. Şimdi, ne kadar sürede burada olabilirsin?"

Audrey'nin beni neyle tehdit ettiğini düşündüm. Durum çok kötüydü. Bunu bilmek için dahi olmaya gerek yoktu. Halk iyi skandallara bayılıyordu. Ne kadar karmaşık, o kadar iyi. Ve sonunda Keri Ann'i de tehdit ediyordu. Onun mahremiyetini. Ününü. Her şeyini.

Zihnimde az önce galeride gördüğüm görüntüyü canlandırdım. Bu, Keri Ann Butler'ın imza atacağı sayısız başarının ilkiydi. Ben mahvetmediğim sürece. Eğer devreye ben girersem, Sanatçı Keri Ann Butler olarak anılmayacaktı... Jack Eversea'nın kalbinin son hırsızı olarak magazin gazetelerine yem olacaktı. *Reklamın iyisi kötüsü olmaz* sözü bir saçmalıktan ibaretti. Onun için kötü reklam diye bir şey vardı. İnsanlar ömür boyunca benimle olan bağlantısı yüzünden tanınır hale geldiğini sanacaktı. Audrey'nin yazdığı keyifsiz öykünün içinde sıkışıp kalacaktı. Daha kötüsünü düşünemiyordum. Herkes için.

"Bana bir saniye ver." Hemen geri dönmekle buraya ne için geldiğimin hızlı bir muhasebesini yaptım. Onu görmek için buradaydım. Ama gidip Keri Ann'in bana karşı hissettiği hayal kırıklığıyla yüzleşemedim, aynı zamanda onun hayatını darmaduman etmeyi de riske atamazdım. O kadar bencil olamazdım. Eğer kendimi ateşe atacaksam, nasıl yanımda birini daha sürükleyebilirdim? Onu nasıl ateşe atabilirdim? Kim bilir nasıl bir hikâye anlatılacak, nasıl yalanlar söylenecekti? Audrey'nin önüne

geçmek için hiçbir şey yapamayacaktım. Onu ne kadar az tanıdığıma hâlâ şaşıryordum.

Serin okyanus havasından ciğerlerime derin bir nefes çektim ve gözlerimi sahile açtım. İkinci vaktiydi ve aralık ayına göre sıcak bir hava vardı. Şimdi sahil boyunca koşup kafamı boşaltmayı çok isterdim. Ayak tabanlarımda sert kumları ve dalgaları hissetmek... Koşuyu bitirdikten sonra da yönümü tıpkı ilk gün olduğu gibi Keri Ann'in evine çevirirdim. Kapıyı hayatımda gördüğüm en küçük ama en masum pijamalarla, uykulu ve tedirgin bir şekilde açtığı o ilk gün. Kapıyı kapatmaya çalışırken dengemi kaybedip üzerine düşmüş, yüzüme çarpan çilekli şampuan kokusu ve uykuya hazır sıcak teniyle ilk kez o gün tanışmıştım.

Dönüp diğer tarafa, sahilin diğer ucuna baktım ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Birileri, bir kız koşuyordu. Oydu. Net göremeyecek kadar uzakta olmasına rağmen oydu, biliyordum. Birkaç adım geriledim.

Bu onun dünyası, onun hayatıydı ve ben sürekli ortalığı karıştırıp duruyordum.

Ne yapmam gerektiğini anladım. Bu, sonunda onu kaybetmek anlamına gelebilirdi ama ilerleyebilmenin tek yolu buydu. Deneyebileceğim tek yok buydu. Korkak davrandığımı da düşünmüyor değildim ama bu düşünceyi hızlıca unutmayı tercih ettim.

"Sheila, hemen geri dönüyorum. Sen Audrey'yi durdurabilir misin yoksa benim aramamı mı istersin?"

Arkamı döndüm, sahilin girişine doğru yöneldim ve arkama bakmadım. Lanet olası arabayı çalıştırdım, geri döndüm ve geldiğim yolda ilerlemeye başladım.

Sheila telefonun diğer ucunda beni ürkütecek kadar şiddetle öksürdü. "Muhtemelen Audrey'yi araması gereken kişi sensin. Ona beklemesini söyle. Ne söyleyeceğini

duymak istiyorum de. Başka da bir şey söyleme, hele şu anda nerede olduğunu hiç söyleme." Anlamama ihtimalime karşı her kelimeyi vurgulayarak konuşuyordu. Anlıyordum. "Audrey ciddi anlamda kafayı yemiş durumda".

"Tamam," dedim. "Dönüşüm geç saate denk gelecek... İlk iş seni arayacağım."

"Elimde telefonla aramanı bekleyeceğim."

"Hiç şüphem yok." Sheila'nın gözlerini devirdiğini zihnimde canlandırabiliyordum. "Sağ ol, Sheila. Bu konuda bana yardım ettiğin için çok sağ ol."

"Önemli değil. Öyle görünmüyor biliyorum ama ben senin tarafındayım. Eğer telefonlarıma cevap verme nezaketini gösterirsen, maaşımı alıp senin mümkün olduğu kadar güzel görünmeni sağlayacağım."

"Merak etme."

Telefonu homurdanarak kapattı.

Tabii ki hâlâ geri gelip Keri Ann'i görmeyi planlıyordum. Bir şekilde. Ona bazı şeyleri. İzah etmek. Niyetim buydu. Sadece ne kadar zaman alacağım bilmiyordum. Uygun bir yerde durup Katie'nin numarasını tuşladım. "Katie, ben Jack. Hilton Head'e az önce geldim ama hemen Los Angeles'a geri dönmem gerekiyor. Jetin henüz ayrılmadığını teyit edebilir misin? Yarım saat içinde uçak pistinde olacağım."

Gülümseyebilirdim ama kendimi feci gergin hissediyordum. Century City'de bir ofis binasının yirmi ikinci katında pencereye dayanmış, Los Angeles'ın sisli silüetini izliyordum.

Arkamdaki masada Sheila, Audrey, menajeri ve halkla ilişkiler uzmanı, Duane, Peak Entertainment'den iki

adam ve Peak'in makul görünümlü yasal danışmanı Andrew oturuyordu. Süvari. Onların süvarisi.

Audrey sonunda ortaya çıkmıştı ve davranış şekli gülünçtü. Ama herkes onu bu haliyle kabul ediyordu. Etrafta uçuşan tüm bu saçmalıkların yanında hiçbir şey olmamış gibi oturamadığım için masayı terk etmişim.

"Bay Eversea, hakkınızda çok ciddi suçlamalar var. Yorum yapmak ister misiniz?" diye sordu makul Andrew.

Duş almak, tıraş olmak, kırk sekiz saat uyumak ve paralel bir evrende uyanmak istiyordum. Uyandığımda Keri Ann Butler'ı yanımda yatarken bulacağım, pencereden İspanyol yosunlarının sallandığı bir evrende.

"Açıkçası, hiçbiri doğru değil," diyerek söze atladı Sheila. "Bayan Lane olayların sırasını biraz karıştırmış sanırım. O fotoğraflar Bayan Lane'in ilişkisinden sonra çekildi. Hepimizin bildiği gibi aldatma meselesi kamuoyuna da yansımıştı. Saldırı olayma gelince, Bay Eversea'nin Georgia, Savannah'da bir adama vurduğu doğru ama hiçbir zaman Bayan Lane'e karşı fiziksel bir tehditte bulunmadı."

Kaliforniya kıyısı güzeldi çünkü şu anda içinde bulunduğum şehrin çirkinliklerine sahip değildi. Arkamı döndüm ve sırtımı pencereye yasladım.

"Bay Eversea, ifadenizde iki ay önce birine yumruk attığınızı söylüyorsunuz ve hâlâ eliniz alçıda. Savannah'daki o kişiden ileride size dava açma hakkından feragat ettiğine dair bir teyit almamız gerekecek. Ancak Bayan Lane'in ifadesinde sekiz gün önce bir tartışma esnasında çok öfkelendiğiniz ve duvara sert bir şekilde vurduğunuz için tıbbi müdahale almak zorunda kaldığınızı yazıyor." Manidar bir şekilde elime baktı. "Bu, Bayan Lane'e karşı fiziksel bir tehdit oluşturmadığınız şeklinde-

ki beyanınız hakkında şüphe duymamıza neden oluyor, açıkçası bu durumu Peak Entertainment ile gelecekte imzalayacağınız anlaşmalar için de kaygı verici buluyoruz."

Omuzlarım o kadar gerilmişti ki spazm geçirme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. "Bak Andrew..." Tekrar pencereye döndüm ve gri şehrin sisli silüetine yansıyan arkamdaki gruba hitaben konuşmaya başladım. "Kendi evimde kendi duvarıma yumruk atmadan on dakika önce, Bayan Lane'in eski menajerimle birlikte beni bir hamilelik oyununun içine sürüklediğini öğrendim. İki ayımı baba olacağımı zannederek geçirdim."

"Ne kadar şaşırdığınızı tahmin edebiliyorum Bay Eversea, ama hazır konu buraya gelmişken belirtmekte fayda var, Bayan Lane hamileliğinin yalan olmadığını, bebeğini kaybettiğini iddia ediyor."

"Ne iddia ettiğini biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Her ikimizin de ifadeleri yazılı olarak önünde duruyor. Ve sen benim yalan, onun da doğru söylediğine çoktan inanmış gibisin. Dürüst olmamı ister misin? Umurumda bile değil. Bilmek istediğim tek şey bu durumun sona ermesi için benden ne yapmamı istediğiniz. Kişisel veya profesyonel olarak, Bayan Lane ile herhangi bir etkileşim içinde bulunmayacağım bir çözüme nasıl ulaşabiliriz? Hiçbir zaman." Audrey'nin oturduğu taraftan şokla karışık küçük bir çığlık geldiğini duydum ama ona bakmayı reddettim.

"Bildiğiniz gibi, *Warriors of Erath* ile yarattığımız markayı korumakla görevliyiz. Sözleşmenize ve normal prosedürlerimize göre, marka çerçevesinde oluşturulan ilişkilerin son projeyi takiben altı ay boyunca devam etmesi gerekiyor. Mevcut durumda, marka Bayan Lane'in davranışları yüzünden oldukça büyük bir darbe aldı. Bu-

nun üstesinden gelmek için, ikinizin birlikte görünmeye devam etmesi gerekiyor ve —”

“Hayır,” dedim hiç düşünmeden.

“Kabul edilemez,” dedi Sheila aynı anda.

“Müsaade edin bitireyim” dedi makul Andrew sakince. “Bu durum bu noktada taraflara daha fazla zarar verecek gibi gözüktüğünden...” Önce Audrey’yi, sonra beni işaret etti. Tanrım, kendimi on bir yaşında gibi hissediyordum. “İlişkinin *doğal yollarla* bitmesini daha mantıklı buluyoruz, ama halk gözündeki algının korunması için her iki tarafın bir süre yeni bir ilişki ile anılmaması gerekiyor.”

Bir an bir menajerimin, yasal bir temsilcinin bu odada benimle olmamasından pişmanlık duydum. Ama Sheila da beni doğru yönlendirmek için yeteri kadar deneyime sahipti. Kafa patlattığını görebiliyordum.

“Hayır. Bu durumda herkes benim yaptığımı hatırlayacak. Bu hiç adil değil!” diyerek surat astı Audrey.

“Bayan Lane, sözleşmeyi ilk ihlal eden sizsiniz zaten.” Makul Andrew o kadar da kötü bir adam değilmiş meğer. Belli ki benim “fotoğraftaki kızla” olan ilişkimin Audrey’yi de aynı şeyi yapmaya ittiğine inanmıyordu.

Kollarımı kavuşturdum ve içeri girdiğinden beri ilk defa Audrey’ye detaylı olarak baktım. Son üç yıl rüyaymış gibi hissediyordum. Karşımda başka bir Audrey vardı. Bu Audrey bir yabancıydı.

Gözlerini gergin bir şekilde benden kaçırıp, önündeki kâğıda ileri geri notlar karalayarak menajeri ve halkla ilişkiler uzmanıyla sessizce bir şeyler konuştu. Sonra öfkeli bir şekilde kafasını salladı. “Ondan korkuyorum!” diye bağırdı. Menajeri kendine hâkim olamayarak gözlerini devirdi.

İşte şimdi gerçekten gülümseyebileceğimi hissediyor-

dum. Gülümsemedim, tabii ki. Burada olanların gülünecek hiçbir tarafı yoktu.

"Tamam," dedi Andrew. "Eğer yasal bir güvenlik endişeniz varsa bunu anlarım, bu konunun üzerine hızlıca gidebiliriz. Ama önce aranızdaki sözleşmeyi düzenlememiz gerekiyor. Bugünden itibaren ilişkiniz, Peak Entertainment tarafından uygun görüldüğü şekliyle, sona ermiş bulunuyor. Daha önce mevcut seçenekleri değerlendirmek için bir toplantı yapmıştık. Toparlamak gerekirse, her ikiniz de orijinal sözleşmenin zamanlamasına sadık kaldığınız sürece, ilişkinin kaderi hakkında değişikliğe gidebiliriz ancak Peak olarak sizin duygusal bir ilişki içinde olup olmadığınızla ilgili herhangi yükümlülüğümüzün bulunmayacağı bir pozisyonu benimsiyoruz."

Küçük bir gerginlik damlası yavaşça omuzlarından akıp gitti.

Audrey delirmiş gibi görünüyordu.

Andrew başını sallayarak onay veren Duane'e baktı. "Her ikinizin ve buna bağlı olarak *Warriors of Erath* markasının ününü korumak adına Bayan Lane, Bay Eversea'nin sadakatsizliğine yönelik suçlamalarda bulunmayacak. Bunun karşılığında Bay Eversea sözleşmede belirtilen sürenin geri kalanı boyunca herhangi başka bir ilişkiye başlayamayacak."

Lanet olsun.

On Bir

Zihnim oradan oraya çalkalanıyordu. Sözleşmenin geri kalan kısmında ilişki yok. Bu en az dört ya da beş ay anlamına geliyordu.

Kahretsin.

Makul olmayan Andrew ikimize sırayla bakıp kimseyle birlikte olamayacağımıza yönelik açıklamasma bir tepki bekledi. Hiçbir şekilde birlikte olamayacağımıza.

Audrey'nin saçlarının diken diken olduğunu görebiliyordum ama aynı zamanda bu raundu kazandığı için kendinden memnun bir hali de vardı.

İlişki yok demek, ilişki yok demektir. Bu, Butler Cove'a geri gidip Keri Ann'le işleri yoluna koyma fikrinin yakın zamanda mümkün olamayacağını söylüyordu; gerçekten ve tam olarak bu anlama geliyordu. Ama elbette, en azından oraya gidebilirdim. Net. Herkesin bilgisi dâhilinde olması gerekmiyordu. Saklamak için daha fazla çaba harcamam şarttı.

Görünen o ki Audrey de benimle aynı frekanstaydı. "Bir dakika," dedi, parlayan gözlerle. Biraz daha gerildim. "Eğer Jack *herhangi* bir kızla birden fazla durumda fotoğraflandıysa, o zaman anlaşma dâhilinde üzerine

düşeni yapmadığını düşünürüm, bence Peak de aynı şeyi düşünmeli.”

*Ve başka fotoğraflar da olduğunu sağlama aldığından emin-
dim.*

“Bu kulağa kurnazca geliyor. Böyle bir durum tesadüfi olarak da gerçekleşebilir, bunu sözleşmeye eklemek bize fazlasıyla yararlı alanı bırakır.”

Teşekkürler, Andrew.

“Peki,” Audrey çenesini yukarı kaldırdı. “O zaman özel olarak Keri Ann Butler’dan uzak durması gerekiyor.”

Tanrım, bu kadın tam bir orospuydu. Şaşkınlıktan açık kalan ağzımı kapatmaya çalıştım. “Vay be Audrey, bunun senin için bu kadar büyük tehdit olduğunu hiç bilmiyordum.” Durakladım ve yutkundum. “Merak etme, ikimizi toplasan onun kadar insan etmeyiz. Kendini tebrik edebilirsin, kendin yazıp oynadığın oyundan sonra beni görmek ister mi hiç emin değilim.” Göğsüm öfkeden kabardı, kendimi masanın altında parmaklarımla oynarken buldum.

“Bu, bir sorun teşkil etmemeli.” Sheila önce bana uyarıcı bir bakış atıp, sonra Andrew’e bakarak araya girdi. “Ama Bay Eversea Bayan Lane’in izinsiz çektiği, içinde kendisiyle birlikte Keri Ann Butler’ın da olduğu fotoğrafları tüm kopyalarıyla birlikte almak istiyor. *Düzenlenmiş* sözleşme çerçevesinde ve *markayı korumak* adına sizin de aynı fikirde olacağınızı düşünüyorum, yeni şartlar fotoğrafların potansiyel bir dolaşıma girmeden ortadan kaldırılmasını da kapsamalı, değil mi?”

Sanırım Andrew kafasını sallıyordu ama ben zar zor görebiliyordum. Keri Ann ve benim tarihe karışmak üzere olduğumuz gerçeği ile yüzleşmeye başlamıştım. İkinci bir şans tanınmadan. Vay be. Aklınızı başımıza getirmek

için size bir şeye sahip olamayacağınızın dikte edilmesi başka hiçbir şeye benzemiyordu. Ezilmiş göğsümden uzun bir nefes açığa çıktı. Tekrar ayağa kalkıp, pencereden dışarı baktım. Bu oda dışarıdaki yoğun sis kadar bunalıcıydı.

"Bence bu adil bir çözüm," dedi Andrew.

"Nasıl adil?" diye parladı Audrey. "O fotoğraflar benim güvencem. Peki benim... güvenliğim ne olacak?" dedi, kendini hızlıca toparlayarak.

Gözlerimi kısarak Audrey'ye baktım. Gerçekten aşağılıktı.

Yapma ya? Odadaki kimse ona inanmıyordu ama dizginler hâlâ onun elindeydi.

"Audrey—" dedi menajeri uyarıcı bir ses tonuyla.

"Evet," Andrew olaya müdahale etmeye hazırды. "Gelelim sizin güvenliğiniz konusuna. Sözleşmenin geri kalan süresi boyunca Bay Eversea'nin ülke dışında bulunmasını önermek istiyoruz. İngiltere'de buna yardımcı olacak bir projemiz var, bunu kendisiyle bu toplantının bitiminde özel olarak görüşeceğiz."

Dişlerimi sıkıp kendimi kayıtsız kalmaya zorlayarak Andrew'e baktım. Ne zaman birileri ağzını açsa, içinde olduğum delik daha da derinleşiyordu. O anda, bir daha kimserin beni bu şekilde kontrol etmesine izin vermeyeceğime yemin ettim. Bu yemin, midemi acı biber yemişim gibi yaktı. Hiçbir zaman.

Audrey'nin gözleri düşünceli görünüyordu. Sanırım bu durumun bana fayda sağlayıp sağlamayacağını ön görmeye çalışıyordu. Aşırıya kaçıp kaçmadığını. Bir başka proje. Kim bilir.

"Herkes hemfikir mi?" diye sordu Andrew.

Başımı çevirip bana doğru belli belirsiz kafasını sallayan Sheila'ya baktım. "Evet, bana uyar," dedim

Andrew'e, sonra Duane ile onaylaşıp odadaki herkesin suratına baktım. "Bu beladan bir an önce ve sonsuza kadar kurtulmak için ne yapılması gerekiyorsa bana uyar."

"Bana uymaz!" diye parladı Audrey çocuk gibi. İstediyini almıştı, Keri Ann ile herhangi bir şey yaşama ihtimalimin önü tıkanmıştı, muhtemelen söz konusu süre bittiğinde Keri Ann'e geri dönmek için çok geç olacaktı, çünkü beni istemeyecekti. Audrey daha ne isteyebilirdi ki?

"Bütün bu olanlardan sonra neden ortamdaki tek şeytan benmişim gibi görünüyorum? Eğer şimdi ayrılırsak, insanlar sadece yaptığım korkunç *hatayı* hatırlayacak. Eğer Jack önümüzdeki aylarda kusursuz bir ilah gibi takılmaya devam ederse, kötü görünen yine ben olacağım. *Erath* markası için bunun nesi iyi?" Sonra beni işaret etti. "Ayrıca aranızda onun yüzünden bebeğimi kaybettiğimi umursayan biri var mı?"

Zihnim yine çalkalanmaya başladı. *Bu da ne demek oluyordu şimdi?* "Audrey."

Yüzüme buz gibi bir ifadeyle baktı.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadım ve allak bullak olmuş kafasında neler döndüğünü görebiliyor olmayı istedim. "Eğer bebeği gerçekten kaybettiysen, üzgünüm. İnan bana. Acını paylaşıyorum. O benim de bebeğimdi. Ama ortada yas tutacağım gerçek bir durum var mı, onu bile bilmiyorum. Ve bu beni öldürüyor. Eminim bu olayla ilgili bana acı çektirmen bazı kahrolası nedenler yüzünden seni yeterince tatmin ediyordur. Senden hayatımın geri kalanını kontrol etmemeni rica ettim, hatta yalvardım ama sen yine aynı şeyi yapmayı başardın. Tebrikler," dedim ve devam ettim. "Tanrım, Audrey. İkisine de aynı anda sahip olamazsın. Yanımda birini görmek istiyor musun, istemiyor musun... hangisi?"

Keri Ann'in yaptığı heykeli görünce onu terk ediş

şeklimle ilgili bana ne kadar kızgın olduğunu az çok anlamıştım. Planladığım en son şey yanımda başka biriyle görünerek bunu onun gözüne sokmaktı.

Audrey'nin kısık gözlerinde gördüğüm kurnazlık bana, reddedilmiş bir kadın olarak son hamlesini planladığını fark ettirdi. Ve amacı Keri Ann'i de incitmekti. Sanki yeteri kadar incinmemiş gibi.

"Aslında," diye söze başladı Audrey'nin halkla ilişkiler uzmanı, kendini gösterme sırası ona gelmiş gibi görünüyordu. "Yeni bir ilişki yok demiştik, ama sanırım dengeyi kurmak için Bay Eversea'nın de bir ya da iki *potansiyel* sevgiliyle görünmesini sağlamak daha mantıklı olacak. Bu şekilde..." ağırbaşlı bir şekilde masadakilere baktıktan sonra devam etti, "insanlar *benim* müşteriye karşı da küçük bir sempati duyabilirler." Etkiyi artırmak için durakladı, etrafıma örülen ağın daraldığını görüyordum. "Bu noktada Bayan Lane'in de kamuoyunun sempatisini kazanmasının bir diğer yolu daha var, o da bebeğini kaybettiğini açıklamak."

"Kahretsin, hayır!" Öyle bir bağırdım ki odadaki herkes yerinden sıçradı. Bu fikrin tetiklediği öfke ve panik vücudumu dalga dalga deforme ediyor gibiydi. Bu son derece acı vericiydi. Belki de nefes alamıyordum. Her halükarda kendimi sersemlemiş hissediyordum. Birden kendimi dev bir kaplana dönüşürken hayal ettim, kafesin içindeki aşağılık insanların hepsini midesine indiren dev, azılı bir kaplan. Sheila'yı yemesem de olurdu, o yaşayabilirdi. Lanet olsun, sakın olmam, kafamı toplamam gerekiyordu.

Sheila kafasını salladı ve konuşmaya başladı. "Bir anlaşma yaptık. Bunu daha fazla karmaşıklığa sokmaya gerek yok. Hamilelik olayının kamuoyuna duyurulmaması karşılığında paparazzilerin ilgisini çekecek birkaç fotoğ-

raf çekimi bizim için uygun. Sözleşmenin geri kalan süresi boyunca her iki taraf da uzun süreli bir ilişki yaşamayacak. Ve mevcut fotoğraflar bize teslim edilecek. Artık toplantıyı bitirelim isterseniz. Bay Eversea'nin başka bir toplantısı daha var, yeni menajeri ile görüşecek, maalesef kendisi bu görüşmeye katılamadı ama ben bugün alınan kararlarla ilgili kendisini bilgilendireceğim. İngiltere projesine dair planlarınızı dinlemek ve yeni sözleşmeyi imzalamak için geri geleceğiz."

Bahsettiği toplantıdan haberim yoktu ama eskisi gibi bir menajere ihtiyacım olduğu doğrudu. Özellikle de Peak ile yeni bir projeye imza atmak üzereyken. Neyse ki Sheila benim adıma bu işle ilgileniyordu. Sandalyemi masaya doğru çekip başımı kollarımın üzerine dayadım. Duygusal ve zihinsel olarak tükenmiştim, çünkü son otuz saattir üç saatlik uykuyla duruyordum. Herkesin sesi üzerime üzerime geliyordu sanki.

Savaş meydanında ölüme terk edilmeme rağmen, toplantı sona erdiği için rahatlamıştım. Audrey'yi hayatımdan çıkarmak bu savaşta kazandığım tek şeydi.

Geri kalan her şeyi kaybetmiştim.

On İki

"Tanrım, Jack. Bana neden anlatmadın?" Gözlerimi açtığımda Devon sert sert bana bakıyordu. Sanki bir terapistin ofisindeymişim gibi kanepeye uzanmış, hayatımın son beş ayının nasıl geçtiğini anlatıyordum.

"Ne anlatacaktım ki?" diye sordum. "Bir korkak olduğumu ve daha sert savaşmam gerektiğini mi? Savaşmaktan çok yorulduğumu ve bunaldığımı mı? Audrey hayatımdan çıktığı için çok rahatladığımı, gerçekten istediğim insanın ise parmaklarımın arasından kayıp gittiğini mi?" Doğruludum. "Reddedilmekle yüzleşmek istemediğimi mi? Hayatım boyunca her istediğimi elde ettiğimi ama derinlerde bir yerde onu kaybedeceğimi düşündüğüm için Keri Ann için savaşmamayı tercih ettiğimi mi?" Gerçek yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Devon birkaç saniye sessiz kaldı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Su dolu bardağı alıp kafama diktim, keşke içindeki viski olsaydı. "Bilmiyorum. Gerçek şu ki Keri Ann bizim yaşadığımız hayatların çok uzağında. Saçma olan benim hayatım. Ve bunun öngörülebilir bir gelecekte değişeceğini sanmıyorum. Belki de istemiyorum. Oyunculuk yapmaktan keyif alıyorum. Beraberindeki saçmalıkları

sevmiyorum ama bu da onun bedeli, öyle değil mi? Bu hayatın içinde gerçekten ona yer var mı? İsteyeceği bir yer? İçimin derinliklerinde bir ses bir tercih yapacak olsaydı, o yerde bulunmayı seçmezdi diyor."

"Kendi benliğini ünlü bir adamın yanında görünmeye tercih mi ederdi yani, böyle mi düşünüyorsun?"

"Aynen öyle."

"Sanırım haklısın. Bunu atlatmak oldukça zor olacak."

"Bana yardım etmen gerekmiyor mu?"

"Edeceğim. O tarafı zor ve zaman alacak. Ama söylediklerinden sana güvenmediğini ve bir kez daha yüzüstü bırakılma riskine girmek istemediğini anlıyorum. Tüm dünyanın İngiltere'deki halini gördüğünü düşünüp, üzerine Keri Ann'in bildiği kadarını eklediğimde onu suçlamıyorum."

"Gerçekten öyle mi yaptım?"

"Ne mi yaptın?"

"Onu yüzüstü mü bıraktım? Bundan önce? Sözleşme çerçevesinde makul bir yol bulabilir miydim?"

"Dürüst olmak gerekirse, İngiltere'deki olaylar bir yana muhtemelen durumu daha iyi idare edebilir ve Keri Ann'e olup biteni anlatabilirdin ama Peak'in peşini bırakmayacağını da biliyorum. İnternet ve sosyal medya sayesinde filmler etkileşimli deneyimlerle küçük dünyalara dönüştürülmüş durumda ve bu da filmlerde rol alanların onlar ihtiyaç duyduğu sürece bu dünyanın parçası olacağı anlamına geliyor. İnsanların film izledikten sonra sinemadan çıkıp filmsiz hayatlarına geri döndüğü günler geride kaldı." Kabarık sarı saçlı kafasını salladı. "Peak bu işi çok iyi yapıyor, pazarlama makineleri en iyilerden biri. Ve seni tehdit edecekleri zaman devreye sokuyorlar. Ben de senin yaptığının aynısını yapardım, bu şekilde üstesinden gelirdim. Audrey ile sözleşmeni düzenlenmeleri

bile sana duydukları inancı gösteriyor. Ceza olarak başarısız bir proje vermelerine rağmen. O işi neredeyse iptal edeceklerdi..." Ağır bir ifadeyle bana baktı. "Ama sen projenin kaderini değiştirdin. Montaj öncesi görüntüleri gördüm ve Jack? Tüm sarhoşluğuna rağmen, müthiş bir iş başarmışsın. Ödül alabileceğini konuşuyorlar. Onlara günlerini gösterdin."

"Cidden mi?"

"Bu senin için nasıl sürpriz olabilir ki?"

"Değil zaten. İnsanlardan duydum. Sanırım gerçekten inanmadım. Tuzağa düşürülüp kontrol edildiğim için o kadar öfkeliydim ki içkinin ve diğer bazı şeylerin biraz suyunu çıkarmış olabilirim."

"Biraz mı? Ahbap, içkinin ve her gece milletin gözü önünde birileriyle takılmanın bayağı suyunu çıkardığını söyleyebilirim, özellikle de başka birine âşık olduğunu iddia ederken."

"Yapma Dev. Sana Audrey ile olanları anlattım, her şey bir oyundan ibaretti. Tamamen kurgu. Hiçbiri gerçek değildi."

"Paparazzilerle sadece birkaç fotoğraflık malzeme verme konusunda anlaştığınızı söylemiştin. Son birkaç ayda gördüğüme göre bundan çok daha fazlası olmuş." Sesi kuşkulu geliyordu.

"Göz yumdum, sanırım. Keri Ann'i incitmeye çalışmıyordum. Galiba bir tarafım Keri Ann'in muhtemelen daha fazla önemsemediğini düşünmüş olmalı. Ne bileyim, görüşmeyeli aylar oldu. Çocukça, biliyorum. İngiltere'de olmak benim için çok zordu. Durumu çok iyi idare edemedim."

"Çocukluğundan çok fazla bahsetmiyorsun."

Yüzüne baktım. Devon iyi bir arkadaştı. Ona Audrey ile bağlantımın nasıl koptuğunu bugüne kadar neden an-

latmadığımı bilmiyordum. Ama onunla İngiltere hakkında konuşmaya kesinlikle hazır değildim.

Ayağa kalkıp okyanusa bakan cam duvardan etrafı kolaçan ettim. Alçak güneş manzaraya bal rengi filtreler saçıyordu. Dışarıda köpeklerinin dalgaların üzerinde eğlenmesine izin veren birkaç insan vardı. Etrafta yüksek güçlü merceklerle *röntgencilik* yapan kimse yoktu sanki ama en son buraya geldiğimde fotoğraflarımızı çeken herifi de fark etmemiştim.

"Ben... bunun Audrey'ye 'okkalı bir tokat' etkisi yaratacağına inandım. Ve Keri Ann'in olanları atlatmasına yardımcı olur diye umuyordum; daha iyisi oldu, benden nefret etti, değil mi? Ama genelde bunları hiç düşünmedim. Ne pahasına olursa olsun düşünmekten kaçtım. Kendimi sete adadım ve tamamen filmle ilgilendim, kameralar kapandığında da içki şişelerine sığındım." Alnımı cama yasladım. "İngiltere'ye geri dönmek beni işte bu hale getirdi."

"Keri Ann'e Peak ile olanları, neden Aralık'ta buraya gelmediğini açıkladın mı?"

"Denedim, açıklamak istedim."

"Ama yapamadın çünkü...?"

"Lanet olsun. Çünkü onu gördüm... Çünkü onu her bir hücremle istememe rağmen bana kendimi onu hak etmiyormuşum gibi hissettirdi ki zaten hak etmiyorum. Dün geceyi daha iyi idare etmem gerekiyordu, ama yapamadım. Ne diyecektim ki, bir film kontratını ona tercih ettiğimi mi yoksa onun için savaşmak yerine hayatıma yönlendirdikleri şekilde devam etmeyi seçtiğimi mi?"

"Son beş ayı görmezden gelmesini bekleyemem ama belki ona *neden'leri* anlatırsan sana tekrar güvenip güvenmeyeceğine karar verebilir. Ve sen bir film kontratını ona tercih etmedin, sen onu Audrey'nin planladığı oyunlar-

dan koruyordun. Belki de bunu bilmesi gerekiyor. Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Zaten şu anda başkasıyla birlikte."

"En azından denemiş olacaksın. Ayrıca sana bir şey söyleyeyim mi? Kim olduğunu değiştiremezsin. Eğer ikiniz bir şekilde bir geleceğe sahip olacaksınız, o zaman senin hayatının gerçeklerine alışması gerekiyor. Bundan kaçamazsın. Peki, neden bunu onu geri kazanmak için kullanmıyorsun? Ona birlikte sahip olabileceğiniz hayatı göster. Kim olduğunu kabul et ve onu geri kazan."

Tanrım, birlikte sahip olabileceklerimiz hakkında düşünmemeye çalıştıkça uykularım kaçıyordu. Deliririm korkusuyla bu düşünceleri kafamın dışında tutmak için tam zamanlı mesai harcamam gerekiyordu.

"Ondan uzak duracağıma söz verdim."

Devon kafasını salladı. "Hangi akla hizmet böyle bir şey için söz verdin?"

"Eğer onu gerçekten seviyorsam, isteğine saygı duymamı ve hayatından uzak durmamı söyledi."

"Yani ağzından söz veriyorum gibi bir laf çıkmadı."

"Hayır, ama ona âşık olduğumu söyleyerek söz vermiş oldum."

Âşık. Olmak.

Ne kâbus ama.

Dün yolun kenarında tekerleği değiştirirken, davranışlarıyla etrafa nasıl kıvılcım saçtığını hatırladım. Bu kızı istiyordum. Hava gibi. Sonuna kadar.

"Jack, onu gerçekten istiyorsan, her şeyinle savaşmak zorundasın. Senin adın Jack Eversea, yetenekli bir oyuncusun, üstelik artık senaryo yazarı ve yapımcı olarak anıldığını da duyar gibiyim. Tanrı aşkına, kızları kendinden geçiren bir yüzün ve vücudun var—"

"Ah, Dev," dedim değerlendirmesinden rahatsız olup hafifletmek için ona doğru dönerek. "Gururumu okşuyorsun."

"Kes sesini, eşek herif."

Sırıttım.

"Sadece kendini *ona* çekici göstermen gerekiyor. Önce seninkinin temel ihtiyaçlarından başlayacağız, bu ihtiyaçların her birini öyle bir tatmin edeceksin ki seni geri çeviremeyecek. Sana daha önce bir süre psikoloji eğitimi aldığımı söylemiş miydim?"

"Tanrım, kanepeye uzanıp sana içimi dökmemin sebebi şimdi anlaşıldı."

"Evet, işe yaradığını söyleyebilirim. Özellikle de ümitsiz arkadaşlarım kendilerine yardım etmek konusunda sefil hallere düştüğü zaman. Ama şimdi ben de temel ihtiyalarımdan birini karşılamak zorundayım; açlıktan ölüyorum. Gidip bir şeyler yiyip *Jack'i Tekrar Mutlu Ede-*lim operasyonuna başlamaya ne dersin? Dua edelim de bu akşam çalışıyor olsun."

Bu bile tek başına onu çileden çıkarmaya yetecekti, sonuçta onu rahat bırakmamı söylemişti. Ama Devon'a güvenmek zorundaydım çünkü başka ne yapacağım ile ilgili hiçbir fikrim yoktu. Duşa girmek için ayağa kalktım. "Umarım ne yaptığını biliyordur. Diğer temel ihtiyaç hangisi?"

Devon gülümsedi ve birasının kalanını kafasına dikip şişeyi dikkatlice cam masaya yerleştirdi. "Seks."

"Bu Keri Ann'in üzerinde işe yaramaz."

"Ahbap, aranızda açık bir şekilde var olan tensel çekimi ona hatırlatmak, en azından savunma mekanizmasını daha kolay aşmanı ve durumu çözüme kavuşturmanı kolaylaştıracak, sence de öyle değil mi?"

Merdivenlerin ayağında durdum, elimi saçımın ara-

sında gezdirdim. "Lanet olsun, hiçbir fikrim yok. Belki de benden daha çok nefret edecek."

Ve gerçek olan buydu.

Keri Ann

On Üç

Jack Eversea geri dönüp hayatıma ayak basma tenezzülünü gösterirse neler olacağını çok hayal ettim ama bu hayallerin içinde bana âşık olduğunu söylemesi hiçbir zaman yer almıyordu. Tamam, durun, hayallerde evet. Gerçekçi senaryolarda asla.

Ve duygularını ona karşı kullanmak? Eğer söylediklerinde samimiyse gitmesini söylemek? O da asla.

Son sözlerimi söylerken yummak istediği ama zorla açık tutuyormuş gibi gözüken gözlerinden alevler çıkıyordu. Çenesini kilitlemeden önce son bir nefes verdi. Sanki ona vurmuşum gibi.

Kural dışı bir vuruş yaptığımı biliyordum. Başvuracak hiçbir yolu kalmadığından emin olmak istiyordum. Çekip gitmemek, söylediğinde samimi olmadığı anlamına gelecekti. Ve benim istediğim de bu değil miydi zaten?

Jack yüzüme buz kesmiş bir sessizlikle bakıp tek bir kelime daha etmeden evden gittikten sonra, üst kata çıktım ve kendimi yatağa fırlattım. Günün ağarmasını bekleyerek orada öylece yattım. Sık sık saate bakıp dört saat artık geçmiştir diye düşünürken, saatin sadece otuz iki dakika ilerlediğini fark ediyordum.

Tabii ki Jack Eversea'nin beni sevdiğini, bensiz ya-

şayamadığını falan hayal ettiğim olmuştu. Hatta *Oscar* törenindeki kabul konuşmasını yaparken, aşkını kırk milyon televizyon seyircisinin önünde itiraf ettiğini bile hayal etmiştim. *Ciddiyim. Sonuçta ben de insanım.* Butler Cove'da geçirdiği zamanlar rüya gibiydi. Bir fantezi gibi. Tamam, kabul edelim, sanrı gibi.

Ama eğer bir gün *gerçekten* geri gelirse, bana âşık olduğunu söylemesini asla beklemiyordum. *Bana.* Yastığın altında ısınan küçük bölgede nefes almakta zorlanınca, biraz daha havaya ihtiyaç duyarak ters döndüm ve sırtüstü uzandım.

Yaşadığımız her ânı zihnimde tekrar canlandırdım. Jack'in benimle konuşmak isteyişini, Colt'la birlikte olduğumdan bahsederkenki gergin... ve sinirli görünüşünü. Onunla birlikte olduğumuzu inkâr etmemekten sapıkça bir haz almıştım. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ama sanırım sinirliydi. Neredeyse... kıskanmış görünüyordu. Onu kafamda bitiremediğimi ağzımdan kaçırdığımda kendini birden bana doğru fırlatışını düşündüm, sanki ona beklediği izni vermişim gibi.

Lanet olsun, Jack'in gelip ateşlemesini bekleyerek yedi ay boyunca rölantide kalmış bir pilot alevi gibiydim. Şimdi bile düşününce karnıma iğrenç bir ağrı saplanıyordu. Neden bunu bana yapabilen tek kişi o olmak zorundaydı? Bu hiç adil değildi.

Bütün bunların manası yoktu. Madem bana karşı bu kadar güçlü şeyler hissediyordu, neden beni bu kadar uzun süre aramadı? Ona bunu açıklaması için bir şans bile vermedim. O sırada itirafı yüzünden şoka girmekle ve ona gitmesini söylemekle meşguldüm. Hem yaptıklarını haklı çıkaracak ne söyleyebilirdi ki? Kararımın arkasında duracaktım. Durmak zorundaydım. Bu girdabın içinde daha fazla yer alamazdım. Benim devam etmem

gereken bir hayatım vardı ve yolun dışına sürüklenmeyecektim.

Hantal kamyonetimi Savannah'ın merkezindeki Broughton Caddesi'ne park etmeye çalışmak hem benim için hem de yanımdaki boş vitrinin saçaklarının altında oturan evsiz adam için sinir bozucu bir deneyim haline gelmişti. Normalde kamyonetimi idare etmek konusunda oldukça iyi olduğumu düşünürdüm ama bugün zihnim dağınık ve yorgundu.

Sonunda kamyoneti kavisin yanına kazasız belasız, güvenli bir şekilde park edip indim ve arabayı arkamdan kilitleme zahmetine girmediğimi fark ettim. Eğer birileri kamyoneti soymaya kalkarsa çok zorlanmayacaktı, ben de kırık pencereyi tamir ettirmek için para ödemek zorunda kalmayacaktım.

Caddeye doğru gitmek için eski afişlerin asılı olduğu Trustees Theatre'in önünden geçerken gözüme bir şey çarptı.

Prenses Gelin. Sadece tek gecelik gösterim.

Gittiğim her yerde Jack'e dair işaretler görmeye başlamaya hiç ihtiyacım yoktu ama bu afiş siyah beyazdı. İlk tanıştığımızda birbirimize bu filmden replikler söyleyerek salak salak flört ettiğimiz zamanların hatırasını zihnimden atmak için kafamı sallayıp karşıdan karşıya geçtim.

Kamyonetimi bilerek Colt'un Bull Street'deki ofisinden uzağa park etmiştim.

Colt bir ekiple birlikte Savannah ve civar bölgelerdeki yüksek gelirli ailelerin özel bankacılık ihtiyaçlarını karşılamak üzerine çalışıyordu. Yürümek, zihnimi boşaltmak ve sergime odaklanmak için zamana ihtiyacım vardı.

Ayrıca sanat malzemeleri dükkânı Blick'e de uğrayabilirdim, ama aldıklarımı yanımda sürüklememek için bunu eve dönerken yapsam daha iyi olacaktı. Colt'la öğle yemeği yedikten sonra elbise almak için alışverişe de çıkmam gerekiyordu.

Güneş, Colt'un ofisinin dışındaki tarihi Johnson Meydanı'ndaki meşe ağaçlarının üzerinden etrafa çapraz gölgeler saçıyordu. Çeşmeyi geçtim, yem bulmaya çalışan güvercin sürüsünü ürkütüp kaçırdım ve mesaj atıp Colt'u bekleyebileceğim gölge bir bank buldum.

Göğsüme ağırlar soka Jack'le herhangi bir geleceğe sahip olma fikrini hazır tereddütsüz bir şekilde yıkmışken, Colt'la olan durumu da öyle ya da böyle çözmeye çalışmam gerekiyordu. Üstü kapalı olarak Westin'deki sergi açılışında kavalıem olmak istediğini söylüyor, ben de her seferinde başımdan savıyordum. Jack ile yeni yaşananlar için yas tutmak ve olanları ciddi bir şekilde ele almak için etkinlikten önce daha fazla zamanım olsun isterdim. Sonrasında en azından, Colt'a adil bir şans verebilirdim. Ama dürüst olmam gerekirse, tek başıma olduğum günlere geri dönmek istiyordum.

Kafamı kaldırmamla Colt'un üzerinde koyu bir takım elbise, yanında ise şık ve egzotik görünümlü bir kadınla uzun adımlar atarak bana doğru yaklaştığını görmem bir oldu. Kadın imkânsız yükseklikteki topuklu kırmızı ayakkabıları, gri kalem eteği ve üzerine oturan ceketiyle Colt'un adımlarına uyum sağlamak için mümkün olduğu kadar hızlı yürüyordu. Koyu saçlarını şık bir topuz yapmıştı. *Hadi be!* Gözlerimi ondan alamamakla birlikte kendimi bir anda pasaklı, sade ve paçoz hissetmeye başladım. Ve gerçekten cüce gibi.

"Merhaba tatlım," Colt eğilip pahalı parfümünün

kokusunu üzerime boca ederek beni yanağımdan öptü. "Tanıştırayım, iş arkadaşım Karina Knowles. Karina... Keri Ann Butler."

Karina'nın kusursuz bir tene sahip egzotik yüzü ve badem gözleri, güzel dişlerini gözler önüne seren gülümsemesiyle başka bir güzelliğe büründü ve tokalaşmak için elini bana doğru uzandı.

"Vay canına, muhteşem görünüyorsunuz," dedim kendimi tutamayıp *yüksek sesle*, aynı anda yüzümün kızardığını hissettim.

Karina kafasını kaldırdı ve keyifli bir kahkaha attı. "Colton. Haklıymışsın, o gerçekten çok tatlı." İngiliz aksanı beni şaşırtmıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum Keri Ann. Hakkında şahane şeyler duydum. Ve teşekkür ederim."

"İngiliz misiniz?"

"Aslında *burada* doğdum, orada büyüdüm, babam İngiliz, annem Endonezyalı, biraz Londra, biraz Kuala Lumpur, şimdi de Savannah'dayım işte. Hikâyem kısaca böyle."

Vay be.

"Karina beni seninle sergi hakkında konuşurken duydu ve alışveriş, kuaför gibi işler için bir yerler tavsiye edebileceğini söyledi."

Elim içgüdüsel olarak saçıma gitti. Saçıma ne yapacağımı hiç düşünmemiştim bile. Ya da makyajı. Gözlerimi kırıştırdım.

"Evet, işte burada," dedi Karina, bana kalın bir kartvizit uzatırken. "Arayıp senin adına randevu aldım, umarım kızmamışsındır. Normalde boş yer bulmak neredeyse imkânsız, o yüzden araya birilerini sokmak zorunda kaldım. Biri bugün, diğeri de sergi günü için."

Çok iyi anladım der gibi kafamı salladım. "Teşekkür

ederim. Sağ ol." Spa randevularına biraz uzaylıydım, bununla beraber Jazz'in bakımlı olmam için gösterdiği girişimler vardı. Karina'nın bahsettiği mekânın 4 Temmuz'da başparmaklarıma yıldızlar çizen Koreli kızlardan farklı olduğunu hissediyordum.

Karina gülümsedi ve öğle yemeğinden sonra uğramam gereken butikleri ezberinden sıraladı. Muhteşem derken abartmamışım anlayacağız. Neden Colt onunla çıkmıyordu ki?

Colt'a baktım, bana göz kırptı. Sonra Karina'ya hoşça kal dedik.

Caddenin aşağısına doğru yürürken Colt'un elimi tutmadığını fark ettim. Son zamanlarda elimi çok tutuyordu, şimdi tutmayışı en hafif deyimle sinir bozucuydu, ama bir tarafım da oldukça rahatlamıştı. Yürürken yan gözle ona baktım. Düşüncelere dalmış gözüküyordu. Küçük bir restoran-barın önüne geldik, önce benim girmem için kapıyı açtı.

Colt masamıza otururken ceketini çıkardı ve bakımlı beyaz manşetlerini kıvırdı. Gözünü mönüden ayırmadan, "Peki, onu bir daha gördün mü?" diye sordu.

Durumu hafif bir seviyede tutmaya çalışarak tek kaşımı kaldırıp "Evet, birlikte sohbet ettiğinizi söyledim," dedim.

Colt gözlerini devirdi. "Evet, öyle de diyebiliriz. Sen gittikten sonra ona yumruk attığım için özür diledim, o da aynı şekilde. Bak, deyim yerindeyse daha yeni çıkmaya başladık ama sana onun hissettirdiği şeyleri... hissettirdiğimi düşünmek gibi bir yanılgı içinde değilim."

Suçlu bir ifadeyle yutkundum. "Colt—"

Elini havaya kaldırıp beni susturdu. "Sorun değil, Keri Ann."

Garsona siparişlerimizi verdik.

“Çaba gösterdiğini biliyorum.” Colt seçimlerinizi yaptıktan sonra konuşmaya devam etti. “Seni önemsiyorum, bunu biliyorsun ve eğer iki gün önce bana o geri dönerse karşısında durur musun diye sorsan, tereddüt etmeden evet derdim. En son buraya geldiğinde seni ne kadar az önemseddiğini hepimiz gördük.”

Gerildim, kalbim mide çukurumun içine düşmüş olabiliirdi.

Colt masanın altına doğru kaydırmaya hazırlandığım elimi tuttu. “Bu iki gün önceydi, Keri Ann. Onunla konuşmadan önce. Onun sana nasıl baktığını görmeden önce. Bunca ayı neden bir dangalak gibi boşa geçirdiğini bilmiyorum ama senin yanımdan gidişinle birlikte tamamen başka bir adam oldu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ne demek istediğimi bilmiyorum. Gazetelerde gördüğün adamla dün benim konuştuğum aynı adam değil.” Sert bir şekilde nefes verdi. “Sadece fiziksel ve metaforik olarak aranızda durmanın bana kendimi rahat hissettirmeyeceğini biliyorum. Sana ne hissettiğimin bir önemi olmadığını fark ettim, çünkü sen hiçbir zaman aynı duyguları benim için hissetmeyeceksin. Seni gerçekten önemsiyorum ama dürüst olmak gerekirse bu durumla rekabet edemem.”

Sessizce, dinleyerek ve elimi tutmasına izin vererek öylece durdum. Colt o kadar harika bir adamdı ki. Yakışıklı, başarılı, düşünceli. Onunla birlikte olmak bir kız için şans sayılırdı. Bana görünen o ki benim için değildi.

İç çekip konuşmasına devam etti. “Jack’in hayatını kazanmak için yaptığıyla ilgilenmediğini biliyordum. Hatta muhtemelen senin gözünde Jack’in mesleği sıralamanın en altlarında, en az bundan etkilendiğini düşünüyorum.

Bu seni tanıdığım servet meraklısı kadınlarından o kadar farklı kılıyor ki."

"Zengin koca avcısı demenin kibar yolu bu mu?" dedim gülererek. "Beni idolleştirme, Colt. Ben de her kız gibi parayı ve güvende olmayı seviyorum."

Kederli bir şekilde gülümsedi. "Olay parayla ilgili değil. Sevgilisinin yatakta ne kadar iyi olduğunu, ne kadar başarılı bir işte çalıştığını, sevgilisinin satın aldığı en son tasarım çantanın ne kadar şahane olduğunu arkadaşlarına fısıldayan kızlardan bahsediyorum. O yüzden servet meraklısı olduklarını düşünüyorum. Tek dertleri sevgi-
lerinden para koparıp iyi görünmek, iyi hissetmek."

Keyifsiz bir gülümsemeyle kaşlarımı çattım. "Yoksa sen kendine mi acıyorsun, Bay Mükemmel? İnsanlık tarihinin başından beri erkeklerin olayı bu, fakında değil misin? En seksi kız arkadaş, en gösterişli arabaya, en iyi işe onlar sahip olmak zorundalar. Eğer içinde yer alırsan, bu bitmek bilmeyen bir sidik yarışı."

Colt sırttı. "Kesinlikle haklısın. Her zamanki gibi. Her neyse, kendime acımiyorum. Bildiğim kadarıyla yaşıtlarımız arasında en gösterişli arabaya, en iyi işe ben sahibim. En seksi kızın peşini bırakmak zorunda olduğum için biraz gerginim, o kadar."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu, masanın altından Colt'un kavalkemiğine okkalı bir tekme savurdum.

"Ah! Yandım! Sadece sana iltifat ettim, aldığım teşekkür bak."

Bu sırada garsonumuz yemeklerimizi getirince arkama yaslanıp kollarımı kavuşturdum.

"Özür dilerim," dedim pişmanlık içinde. "Ve ben en seksi kız falan değilim..."

"Öylesin."

"Değilim, sen de biliyorsun."

"Ve işte bu, Keri Ann; seni tek kelimeyle nefes kesici yapan şey işte bu. Jack Eversea'nin sana neden tutulduğuna şaşırmamak gerek."

Ağzıma götürdüğüm patates kızartması havada kaldı, tepkimin üzerini örtmek için göz kırptım. "Vay be, sen bu dille Savannah'daki tüm kızların dibini düşürüyor olmalısın."

"Eskiden öyleydi. Ve artık senin olmadığımı göre, o günlerime geri dönmeyi planlıyorum."

"Ona hiç şüphem yok," dedim gülerek. Colt'la gurur ve egolara en az hasarla sevgili modundan çıkmak beni çok rahatlatmıştı. "O patates kızartmalarımı yiyecek misin?"

"Zaten şimdiye kadar beş tane çaldın, daha ne alacaksın? Peki, al bakalım," Arkasına yaslanıp gömleğinin üzerinden biçimli karnını sıvazladı. "Artık sahnelere geri döndüğüme göre formuma da dikkat etmem gerek."

"Uzun süre beklemek zorunda kalmayacağına eminim. Westin'deki parti hakkında ne düşünüyorsun? Hâlâ benimle gelmek istiyor musun yoksa yanında başka bir kız mı getirmeyi tercih edersin? Ben Joey ile birlikte de gelebilirim."

"Nasıl yani? Bay Eversea sana eşlik etmeyecek mi? Eğer orada olursa, serginin ne kadar ses getireceğini hayal edebiliyor musun?"

"Açıkkçası, daha kötüsünü düşünemiyorum," Ortamın nasıl bir sirke dönüşeceğini hayal edip omuz silktim. "Ama zaten gelmeyecek, sergiden haberi yok. Neyse, zaten ona benden uzak durmasını söyledim."

"Birincisi sergiden haberi var, çünkü ona söyledim."

İkincisi senden uzak duracağına nasıl inanabildiğine ben inanamıyorum.”

“Colt, ben de ona söylediğine inanamıyorum. Siz ikiniz başka neler konuştunuz?”

“Hmmm... dur bir düşüneyim... Birbirimize savurduğumuz tehditleri geçiyorum, serginden konuştuk, ben onu gözlerini senin ıslak tişörtüne dikmekle suçladım. O da beni aynı şeyle suçladı, ben dayanamayıp ‘meme ve far lambası’ esprisini yaptım, acayip gerildi. Tabii ki onu bilerek sinir ettiğimi de söyleyebilirim. Şu anda seninle birlikte olduğumuzu söyledim, daha da sinirlendirmek için benimle yataktayken küçük zevk çılgınlıkları attığımı ekledim, işe yaradı çünkü yüzü kireç gibi oldu. İşte tam da bu anda aranızdan çekilmem gerektiğini fark ettim. Bunu ona söylemedim tabii ki. Sağlam bir rekabetin çok azı bile mucizeler yaratmaya yeter, sence de öyle değil mi?

On Dört

Üç büyük saat sonra işe geç kalmış, stresli ve savaştan çıkmış gibiydim. Georgia'da araba kullanırken telefonla mesajlaşmanın yasal olmadığını hatırlatan ilan panosunun yanından geçerken, telefonumla mesaj yazıyordum. Eyalet sınırı sadece Savannah Nehri ile değil, aynı zamanda bir striptiz bar ve kaybolmuş turistlere aşırı pahalı şeftaliler satan bir çiftlik standı ile de öne çıkıyordu. Sınırı geçtim ve gönder tuşuna bastım.

Ben: Jazz, beni ara! Travma geçiriyorum.

Tabii ki beni geri aramadı. Üç mağaza gezip yedi elbise denedikten sonra kıyafet departmanında bozguna uğramıştım. Güzellik randevusu ise güvenli alanımın tamamen dışındaydı. Kendimi tüyleri kabartılmış fino köpeği gibi hissediyordum.

Kısa bir süre içinde Butler Cove'a giriş yaptım, doğrudan Grill'e gittim ve beyaz istiridye kabuklarını etrafa saçarak kamyoneti otoparka park ettim. Mutfağın arka kapısından içeriye sızdım.

Gözleri yerinden fırlayacak gibi duran Hector, başını iki yana sallayarak beni ayıplamaya başlamıştı bile. "O

burada." Omzunun üzerinden baş parmağıyla arkayı işaret etti, heyecanlı gözüküyordu.

Lanet olsun. Mekânın sahibi Paulie ölü sezonda buralara hiç uğramazdı. Tabii ki ben geç kaldığım gün geleceği tutmuştu.

Ve üzerimde olması gerektiği gibi şort ve koşu ayakkabısı yerine Colt'la öğle yemeğine giderken giydiğim açık pembe maksi elbise vardı.

Hector kıyafetimi inceledikten sonra keyifsiz bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

"Sakın tek kelime bile söyleme," diyerek uyardım onu.

Jazz beni aramak için tam da bu anı bulmuştu.

Esefle kınayarak telefonu sessize alıp sesli mesaj moduna ayarladım ve çantamı deponun üst rafına tıktırdım. Karşımdaki yansımaya bakınca yüzümdeki deneme makyajını gördüm. En azından ne kadar yorgun olduğumu gizliyordu. Sanki evlenecekmişim gibi ağır bir makyaj yapmışlardı. Normalde zapt edemediğim saçlarımda parlaklıklar ve yumuşak dalgalar vardı. Sanırım güzel olmuştu ama yine de atkuyruğu yaptım.

Geç gelişim yüzünden özür dilemek için Paulie'nin yanına gitmek üzereydim ki Hector beni omuzlarımdan tuttu. Aramızda bir kol mesafesi bırakarak koyu kahverengi gözleriyle bana uzun uzun baktı ve iç çekti.

"Ben iyiyim Hector, sorun yok."

Gözlerini kıstı. Sadece "*Bueno*," deyip bana kocaman sarıldı, sonra kafasını sallayarak ve istavroz çıkararak beni mutfağın döner kapısına doğru itti.

Tamam, tuhaftı. Kaşlarımı çattım ama bir şey demeden yoluma devam ettim. Bazı günler kendimi onun kızı gibi hissediyordum.

Ah. Mutfaktan çıkar çıkmaz donup kaldım.

Ah.

İşte oradaydı.

Mekân hareketliydi. Ensesinde topladığı gri saçlarıyla barda bana arkası dönük duran Paulie, Devon Brown ya da Jack Eversea'nin cilalı ahşap barın diğer tarafından söylediği şeylere gürleyerek gülüyordu.

Kanım ayaklarımda toplanmıştı.

Bu gece kafasında şapka veya kapüşon yoktu. Jack'in üzerinde vücudunu sararak kaslı göğsünü ortaya çıkaran koyu gri bir tişört vardı, saçlarını kaşının üzerine düşürmüştü. Yüzünün kemikli hatlarma oturan yeşil gözleri gülmekten buruşmuştu. Neden, ah neden, onu her gördüğümde daha seksi olmak zorundaydı?

Mekândaki tüm hareket onların etrafında dönüyordu.

Dört kişilik bir ailenin annesi elinde kalemle yaklaşıp parmağıyla Jack'in omzuna vurdu.

Jack yüzünde sıcak bir gülümsemeyle kadma döndü ve güzel uzun parmaklı elleriyle kâğıda imzasını attı. Kadın akıllı telefonunu şaşkın suratlı kocasına doğru ittirirken Jack taburesinden kalktı ve kadın fotoğraf çektmek için kendini Jack'in kollarına attı.

Dişlerimi sıktım.

Jack gülümseyerek kadının kocasıyla el sıkıştı ve dostça omzuna vurdu. *Bozulmak yok.*

Bugünün sabahının erken saatlerinde mutfağımda duran bitkin görünümlü Jack ile şu an önümde duran mutlu, kaygısız, iyi dinlenmiş, filmlerden fırlamış Jack'i bağdaştırmaya çalışırken, salak gibi hareket etmeden duruyordum. Jack yerine oturmak için geri dönerken züm-rüt gözleri benimkilerle buluştu ve sanki başından beri orada durduğumu biliyormuş gibi bana kilitlendi.

Nabzım son bir sert vuruş daha yaptıktan sonra boğazımda duracakmış gibi hissediyordum.

Bakışlarıyla elbisemi süzüp tekrar yüzüme baktı. Sonra göz kapaklarını titreterek yarıya indirdi ve gözlerini miskin bir şekilde benden çekti, bunu yaparken kalbimi de beraberinde sürükledi.

"İşte geldi! Keri Ann," Paulie'nin sesi şok cihazı etkisi yaratarak beni ortama geri döndürdü. "Bak, bu gece kimleri ağırılıyor. Bu adamlar bu mekânı patlatır, söylemedi deme."

Paulie eliyle bara vurdu. "Geldiğine çok sevindim. Sonunda." Ben ona doğru yaklaşırken gür beyaz kaşlarını havaya kaldırdı. "Sen ne giydin böyle?"

"Üzgünüm, Paulie. Savannah'da bir randevum vardı... ve uzun sürdü." Utanç verici sorusuna bilerek cevap vermedim.

Gözümün ucuyla baktığımda Jack'in elinin içki bardağının etrafında belli belirsiz gerildiğini gördüm. *Güzel.* Savannah'da Colt ile birlikte olduğumu düşünmüş olmasını umuyordum. Ve tabii güzel görüldüğümü. Ona beni yalnız bırakmasını söylediğim halde hangi cesaretle Snapper Grill'e gelebilmişti ki? Ayrıca bana attığı o bakış da neydi öyle? Oyunu hiç adil oynamıyordu.

"Önemli değil, tatlım, şu anda buradasın işte. Brenda harika iş çıkarıyor, ama bu iki adamın burada olduğu kulaktan kulağa duyulursa, burası bir saat içinde depara kalkacak."

"Pardon, Paulie," dedi Devon omuz silkerek. "Eğer ihtiyaç varsa, biz her zaman yardım etmeye hazırız. İyi içki karıştırırım."

"Ha!" Paulie sesli bir kahkaha patlattı. "Bu sözünü unutma! Ama mutfağa yardım etmek için iki arkadaşımız daha geliyor, dolayısıyla her şey yolunda."

"Senin için de uygunsa ben gidip Brenda'ya bakayım ve ona serviste yardım edeyim, bu arada sen de barda saygıdeğer misafirlerimizi ağırlayabilirsin," şeklinde bir öneride bulundum, böylece bardaki görevimi de kendi isteğimle bırakmış oldum. Sonra Jack'i açıkça yok sayarak Devon'a döndüm. "Seni tekrar görmek güzel, Devon."

Devon iki parmağını kaşına götürüp beni selamladı. "Seni de öyle, Keri Ann. Bu akşam çok güzel görünüyorsun. Bugün randevun veya başka bir şeyin mi vardı?" diye sordu, Jack'i kasıtlı olarak dürtmek istediğini bildiğim bir tonla.

Tenim yanmaya başladı. "Başka bir şeyim vardı," diyebildim. Kaşlarımı kaldırarak ve basit cevabıma bir miktar kinaye ekleyerek oynadığı oyuna ben de katılmıştım.

"Siktir git, Devon!" Dudaklarını neredeyse hiç oynatmadı ama Jack'in arkadaşına çıkıştığını duydum.

Devon gülümsedi ve bana göz kırptı.

Brenda'yı buldum ve masaların yarısının servisini ben üstlendim. Tahmin edildiği gibi, ünlü konukların varlığı duyulduğu için gece uzun ve yoğun geçti. Adaya yeni bir köprü inşa edilmesinden bu yana, Butler Cove'da yaşayanların başına gelen en heyecan verici olay buydu.

Ama ben bu durumu giderek daha kafa karıştırıcı buluyordum.

Jack insanların onun nerede olduğunu bilmesinden hoşlanmıyor sanıyordum. Eğer Butler Cove'un insanlardan kaçabileceği bir mekân olduğunu düşünüyorsa, neden tüm dünyanın nerede olduğunu öğrenmesine izin veriyordu?

Tabii burada uzun süre kalmayı planlamıyorsa, o başkaydı.

Göğsüm kurşunla kaplanmış gibiydi. Colt'a burada

süresiz kalacağını söylemişti ama bu, ona beni rahat bırakmasını söylemeden önceydi. Ondan bunu istemiştim, değil mi?

Bariz bir şekilde isteğimi yok sayarak söylediğinde samimi olmadığını itiraf ettiği için mutsuz mu olsam, yoksa bu Jack'in Butler Cove'dan ayrılıp *beni rahat bırakacağı* anlama geldiği için hayal kırıklığına mı sürüklensem, bilemiyordum.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, en az otuz kişiyle fotoğraf çekirmiş olmalıydı. Hepsi de kadındı.

Aldırış etmemeye çalıştım ama Jack'in mekândaki varlığının ağırlığını yok saymak çok zordu. Gerginlik hissi her saniye daha da kuvvetlenerek tenimi ve karnımın derinliklerini iğne gibi delik deşik ediyordu. Adrenalin beni yorgun düşürmüştü, bu işkenceden kaçmak için saniyeleri sayıyordum.

Dedikoduyu duyan *USC Beaufort*'dan bir grup kız öğrenci kapanışa bir saat kala uzun bronz bacaklar, dudak parlaticıları ve mini eteklerle mekâna daldılar. İçlerinden birini Jazz'in arkadaşı olarak tanıyordum. Oturabilecekleri masayı gösterirken karşılıklı iki çift laf ettik ve ben Brenda'ya bakıp gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Kız gösteriştten yıkılıyordu. *Cidden.*

Barın önünden geçerken Jack ve Devon'ı masalarına davet ettiler.

Onlar da kabul etti.

Bu da neydi şimdi?

Uzun bir nefes verdim ve Brenda'dan masanın siparişini almasını rica ettim. Mutfağa doğru yönelip kapıyı avucumla vurarak açtım.

Kızlar, Jack ve Devon'a bitmek bilmeyen uzun bir süre boyunca kuyruk sallarken kıkır kıkır gülüyor ve son

derece komik görünüyorlardı. Adının Ashley olduğunu sonradan hatırladığım Jazz'ın arkadaşının uzun, muhteşem sarı saçları vardı; ayrıca Jack'e yaslanmış, kolunu da Jack'in omzuna sarmıştı.

"Büyük gösteri, değil mi?" dedi, bir süre sonra yanıma gelen Brenda.

O tarafa bakakaldığımı fark ederek hızlıca bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Evet, gerçek dışı."

"Etrafta ikinizin arasında bir şey olduğu dedikodusu dolaşıyor," dedi Brenda merakla. "Onun daha önce Butler Cove'da olduğunu bile bilmiyordum, ama burada bir arkadaşının evi olduğunu düşününce anlamlı geliyor. Söylenenler doğru mu?"

İç çektim. Artık insanlara söylemenin nasıl bir acı verici tarafı olabilirdi ki? "Evet, doğru."

"Vay be." Brenda etkilenmiş görünüyordu. "Senin bu kadar seksi bir adamı etkileyemeyeceğini düşündüğüm-den değil... ama senin bu tarz bir kariyere sahip birinden etkilenmen beni şaşırttı."

Ağzımdan bekleneneği üzere keyifli değil, son derece keyifsiz bir kahkaha çıktı.

"Ben de öyle ama..." Ağzını Ashley'in kulağına doğru yaklaştıran Jack'e baktım. *Bu da neyin nesiydi şimdi?* Buna dayanamıyordum. Onu izlemek tüm iç organlarımin yer değiştirmesine neden oluyordu. Şu anda Ashley'in nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordum; hormonları vücudunda oradan oraya koştururken içi ürperiyordur muhtemelen. "Bir süre onun farklı bir insan olduğunu düşünmüştüm. Her neyse. Görünen o ki hayatına tüm hızıyla devam ediyor, değil mi?"

Onu biriyle bu şekilde baş başa görmek, bana son aylarda gazetelerde çıkan görüntüleri korkutucu şekilde

hatırlatıyordu. Tenim yanmaya başladı. Bu adamın sarışınlarla arasında neler oluyordu?

"Tatlım, gözlerinin tüm restoranda seni nasıl izlediğini bir bilsen..." Brenda iç çekti. "Sen hayatına devam etmiş olabilirsin ama bu ünlü, muhteşem adam

bir parmak hareketiyle istediği herkese sahip olabilecekken, gözünü senden alamıyor."

Yutkunarak, gözlerimi istemsizce tekrar Jack'e çevirdim, o da bana bakıyordu. Evet, bakışlarını bütün gece boyunca üzerimde hissetmiştim. Keşke kafasında neler döndüğünü tercüme etmenin bir yolu olsaydı. Neden gözleriyle, hareketleri aynı şeyi söylemiyordu? Baş döndürücüydü ve ben bundan nefret ediyordum. Neyse ki gece neredeyse bitmek üzereydi.

Kısa zaman sonra restoran boşaldı, geriye bir tek Jacklerin masası kaldı. Şerif Graves insanların kapının dışındada toplanmadığından emin olmak ve kapanış saati çoktan geçtiği için Paulie'yi uyarmak için uğramıştı.

Sarışın Ashley telefonunu çıkardı ve Jack'le özçekim yaptı ama onun kameraya değil bana baktığının farkında değildi. *Hâlâ*. Kendimi ormandaki gece avı gibi hissetmeye başlamıştım.

"Gördün mü, yine sana bakıyor," dedi Brenda, tekrar bir araya geldiğimizde. "Etrafta bize de erkek bırakmayı düşünüyor musun?"

Başımı iki yana salladım ama gözümü Jack'ten başka bir yere çevirmem mümkün değildi. Gözleri buradan siyah görünüyordu. Gecenin ilk saatlerinde beni izlemiyormuş gibi yapıyor olabilirdi ama artık saklamıyordu.

"Colton Graves boşta," diye cevap verdim Brenda'ya. "Bugün ayrıldık. Teknik olarak çıkıyor muyduk, onu da bilmiyorum ya neyse."

Jack'in gözleri ben konuşurken ağızma kilitlenmiş-

ti. Bu mesafeden dudak okumasının imkânı yoktu. Ve açıkçası dudaklarımı okuyor gibi değil, onlara dokunuyormuş gibi hissediyordum. Düşünmeden dudaklarımı yalayınca, gözleri kısıldı.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diye mırıldandı yanımda duran Brenda. "O zaman ben birbirinizi gözlerinizle taciz etmenize engel olmayayım."

Brenda haklıydı. Bakışlarımı Jack'in bakışlarından ayırmak akide şekerini kırmaya çalışmak gibi bir şeydi. Başımı iki yana sallayarak bara doğru döndüm. "Paulie, bu insanları ne zaman göndermeyi düşünüyorsun, saat kaçta kapatabileceğiz?"

"Bence bu adamlar o masadan kaçamayacaklar. Eğer o kızları başlarından savmak istiyorlarsa, senin onları arka kapıdan alıp arabayla eve bırakman gerekiyor, olur mu?"

"Ne? Hayır. Onları Brenda da bırakabilir," dedim panikleyerek.

Elleri tabaklarla dolu olan Brenda tekrar yanımdan geçti. "Üzgünüm tatlım, çok pişmanım ama yürüyerek geldim. Yani ben yapamam."

"Paulie," diye yalvardım, denize düşüp yılana sarılarak. "Madem yürüyerek geldiler, yürüyerek dönebilirler. Öyle değil mi? Ya da onları sen götür, ben burayı kapatayım. Hem belki de kızları başlarından savmak istemiyorlardır."

"Gerçekten çok teşekkürler, Keri Ann, burayı kapatmak konusunda sana güvendiğimi biliyorsun ama bu kızların güvenli bir şekilde evlerine gittiklerinden emin olmak istiyorum. Buralarda oyalanmalarını ve adamların gittiğini fark ettiklerinde sorun çıkarmalarını istemiyorum. Ayrıca adamlar gitmek için çoktan benden yardım istediler bile. Onları hızlı bir şekilde buradan

götürmemiz gerekiyor, yürümeleri uygun olmaz, çünkü takip edilebilirler.”

Masadan toplu ve gürültülü bir kahkaha sesi yükseldi.

Paulie elini kaldırıp Devon’a işaret verdi, Devon, Jack’e bakıp başını salladı, ikisi de masadan kalkmak için izin istediler.

Gerildim.

“Aaa!” dedi Ashley’nin diğer tarafında oturan kız. “Tuvalete birlikte mi gidiyorsunuz? Ben bunun sadece kızlara özgü olduğunu sanırdım.”

Devon sadece güldü. “Hayır, Jack’in tuvalete gitmesi gerekiyor, ben Paulie’ye siz güzel hanımefendilerle burada biraz daha kalıp kalamayacağımızı soracağım.” Kendini böyle durumlardan sıyırmak konusunda uzman olduğu çok belliydi.

Durumu kabul ederek nefes alıp verdim ve Jack’le bir kez daha göz göze gelmeden mutfığa gittim. Kapalı bir alanda onunla yalnız kalmak üzereydim, daha fazla sıkılmak bana bir fayda sağlamayacaktı. Yenilgiye uğradığımı biliyordum. Bu durumdan ne kadar çabuk kurtulursam, o kadar iyiydi.

Çantamı aldım, Hector’a ve mutfaktaki diğer çocuklara hızlıca veda ettim, arka kapıdan çıkıp serin ilkbahar havasına adım attım ve kamyonetime bindim. Motoru çalıştırarak yolcu koltuğu az önce çıktığım kapının tam önüne gelecek şekilde arabayı döndürdüm. Bir sıra, üç kişi. Birileri bana aşırı derecede yakın olacaktı.

Penceremi açtım ve restoranın yemek kokusuyla ör-selenmiş deniz havasını ciğerlerime doldurdum. Sonra gözlerimi kapattım, nabzımı normale döndürmeye çalışıp içimden sayı sayarak beklemeye başladım.

On Beş

Restoranın kapısından ilk Devon çıktı ve pencerenin dışından hızlıca kamyonetin içine baktı. Sanırım direksiyon başındakinin ben olduğumdan emin olmak istedi. Sanki büyük bir sır saklıyormuş gibi bana göz kırptı, sonra kapıyı açtı ve önce Jack'in girmesi için kenara çekildi. Jack kamyonete binmeden önce bir saniye kadar tereddüt etti.

Yüzümü çevirdim ve sabırlı bir şekilde önümdeki camın dışında uzanan karanlığa baktım: Sanki bedenimin her hücresi ve duyularım uzun bedenini yanı başıma yerleştiren Jack'den etkilenmiyormuş gibi. Direksiyonu kavrayan parmaklarımın rengi sarardı ve bedenimin bu bölümünde tenim daha da yanmaya başladı.

"Teşekkürler, Keri Ann," dedi Devon, içeri girip kapıyı kapatırken. Arabaya binerken neden olduğu esinti Jack'in tüm kokusunu burnuma taşımıştı.

Tanrım.

Kamyoneti çalıştırdım ve otoparktan çıkıp karanlık caddeye doğru yola koyuldum, farlardan yayılan ışık caddenin yanında sıralanan cüce palmiye ağaçlarını ezip geçiyordu sanki.

Kamyonetin radyosunda *Thirty Seconds to Mars* grubunun söylediği *Closer To The Edge* çalmaya başladı.

"Sorun değil," dedim boğuk bir sesle. O an çok gszdm. Yorgun, duygusal olarak tükenmiş ve gergindim. Daha kötüsü m? Tahrik olmuştum. Tüm gece boyunca. Her nasılsa, bedenim Jack'in herhangi bir şekilde benimle bir ilişki içinde olmadığının farkında değildi. Bu sabah bedenim aksi bir tepki gösterirken bile, kendimde onu itme gücünü bulmuştum. Sadece bir kavramdan ibaret olduğu aylar öncesinin değil, onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunun gerçek hatırasına dairdi bedenimin tepkisi. Tanrım, bir an önce zihnimi durdurmam ama aklıma da hâkim olmam gerekiyordu.

Yerimde kıpırdanarak Devon'ın evine giden yola döndüm.

Jack yanımda derin bir nefes aldı ve başını koltuğa yasladı. Ellerini kot pantolonla kaplı bacaklarının üzerine düşürünce, bacaklarını hafifçe amak zorunda kaldı ve bacağı dizime çarptı.

İrkildim ve dişlerini sıktım.

"Pardon," diye mırıldandı Jack ve bacağını geri çekti.

Gözümün ucuyla kapalı duran gözlerine baktım, gamzesinin yaptığı küçük kaçamak dikkatimden kaçmamıştı.

Devon kaşlarını kaldırmış, ellerini göğsünde kavuşturmuş tüm masumiyetiyle Jack'in ardından bana bakıyordu.

"Ne zamandır buradasın Devon?" diye sordum duygusuz bir ses tonuyla.

Gülümsedi. "Aslında bir süredir. Savannah'da Jack'in başrolünü oynayacağı bir film ekiyorom, dolayısıyla bir süre daha buralardayım."

Kalbim gmbrdedi. nce Jack'e, sonra tekrar yola baktım. "Harika. Sevindim. İkiniz için de." Yani buraya film için gelmişti, benim için değil. *Tabii ki, aptal Keri Ann!* Bazen gerçekten kuş beyinli olabiliyordum.

Ayrıca bu neden beni rahatsız ediyordu ki, hani Jack'le bir alakam kalmamıştı? Jack'in üzerimde dolaşan gözlemini yok sayarak tekrar Devon'a baktım. "Vay canına, bu demek oluyor ki bu geceki sahneleri görmeye alışmamız gerekecek, kendinize sarhoş kıçlarınızı eve bıraktıracak bir hayran bulsanız iyi olur. Çünkü benim sizin şoförünüz olmaya hiç niyetim yok."

Devon bir kahkaha patlattı. "Monica duysa beni öldürür herhalde."

"Sarhoş değiliz." Jack'in sessizce söylediği tek şey buydu.

Devon'ın evinin sürüş yoluna girdim, arabayı durdurdum ve müziği kapattım. Tam o sırada radyoda *No, no, no, I will never forget* çalıyordu. Birden içimi kocaman bir özlem dalgası kapladı. Jack'le en başa dönmeye duyduğum özlem.

Devon bana teşekkür etti ve kapıyı açtı. Arabadan indi ve arkadaşına küçük bir kafa işareti yaparak kapıyı üzerine kapattı.

Jack'le yüz yüze gelmek için gözlerimi çevirdim. "Ne oluyor..." Jack bana doğru eğilince, eğilip çok iyi hatırladığım o kokuyu... ananas gibi... sabunumsu, ferah kokuyu, kokusunu etrafıma boca edince sözlerim yarım kaldı.

Nabzım hızlandı.

Kamyonetin farları önümüzdeki beyaz evi aydınlatıyor, oradan yansıyan ışık yüzüne değip gözlerini ıslı ıslı parlatıyordu. Beni içine çeken derin yemyeşil bir orman gibi.

"Jack—"

Nefeslerimiz birbirine karıştı. Benim kesik kesik alabildiğim nefesler aklıktan ölmek üzere olan, oksijen ve gerçeklik ihtiyacına cevap veremeyecek haldeydi.

"Buraya sadece Savannah'daki film yüzünden geri döndüğümü düşünüyorsun, değil mi?"

Gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım ve başımı salladım.

Jack'in gözleri dudaklarımın hareketini izledi.

"Çok ısrar ettim," diye fısıldadı. "Filmin burada çekilmesi için yalvardım, hatta ruhumu biraz daha sattım." Dudaklarını sarkıttı.

"Neden böyle bir şey yaptığını anlayamadım, Jack."

"Evet, anladın." Bana doğru biraz daha eğildi ve kolunu sürücü tarafındaki kapiya dayayıp destek aldı. "Bugün beni o kızın kulağına bir şeyler fısıldarken görmek seni rahatsız etti, değil mi?"

"Hayır."

"Yalancısın. Ona ne söylediğimi öğrenmek istemiyormusun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, kesinlikle istemiyorum."

Jack kontağı kapatınca kamyonetteki ses ve hareket birden kesildi, sonra soluduğum havayı paylaşıp bana nefes alacak alan bırakmayacak şekilde bedenini daha da yakınımaya getirdi. Eli direksiyon kolonunun etrafına gitti ve farları da kapattı.

Zifiri karanlığa gömüldük.

Yutkundum. Bu, sağır edici bir sestti. Tüm duyularım tavan yapmıştı. Gözlerimi kapattım, açık tutmanm hiçbir manası yoktu, sert parmaklarının boynumda gezinişi sinir uçlarımin tutuşmasına neden oluyordu. Biraz daha öne eğilsem tadına tekrar bakabileceğim dudakları kapalı duruyordu.

Ağzım sulandı.

Parmaklarını önce elmacık kemiklerimde dans ettirdi, sonra başımın arkasına kaydırıldı. Atkuyruğumun kibar

bir hareketle çözüldüğünü hissetim ve saçlarım kulaklarımın etrafına düştü.

Jack kokumu içine çekerek, "Tanrım," diye mırıldandı.

Onu durdurmam, bu durumu sonlandırmam gerektiğini biliyordum ama bir anlığına onu tekrar *hissetmek...* istedim.

Başparmağını yumuşak hareketlerle boynumda tüm hızıyla atan damarda gezdirince, istemsizce kesik bir nefes verdim. Jack'in dudaklarına susamıştım ama aradaki küçük mesafeyi kapatmayı reddediyordum.

"Bana bunun gerçek olmadığını nasıl söyleyebilirsin?" diye fısıldadı Jack, ağzından çıkan sözler dudaklarımı okşuyordu. Sonra dilini kibarca alt dudağıma değdirdi.

Aman Tanrım.

Küçük bir ses kaçtı ağzımdan. Bir an önce onu durdurmam gerekiyordu.

"Bu çok gerçek, Keri Ann. Yaşadığımız şey rengârenk, geri kalan her şey siyah ve beyaz. Bizim..." Ellerini göğsümün çıplak teninde gezdirdi, sonra bedenime şok dalgaları vererek elbisemin üzerinden göğüs uçlarımı okşadı. Aslında niyetim bu değildi ama elini yakaladım.

Kahretsin, kendime ihanet ediyordum.

Elleri durmadı, aksine karnımdan kalçalarımaya doğru süzüldü, gerildim ve hislerimi içimde tutabilmek için çenemi sıktım. Gururumun varlığına son verecek yerin kıyısında titreyerek duruyordum.

"Bizim," diye devam etti ve elbisemi avcunun içinde buruşturarak yukarı, kalçama doğru çekti. "Aramızda olan şey... çok duygu yüklü... öyle bir şey yaşıyoruz ki geri kalan her şey sessiz bir filminden ibaret."

Nefes nefese bir şeyler söyleyecek oldum, sonra çenemi kapattım.

Elbisem iyice yukarı kaymıştı. Sıcaklık hissi karnımdan aşağı doğru yayılıyordu. Bu, sarhoş ediciydi. Hayatımda hiçbir şey bana kendimi bu şekilde hissettirmemişti. Bana dokunmadan önce uyuşmuş gibiydim, gittiğinden beri sanki öyleydim. Durumun adaletsizliğine hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim.

Onu hem istemeyip hem de aynı anda onun kollarında tükenmeyi istemek nasıl bir duyguydu? Onunla tekrar yatakta olmak istiyordum, bana tekrar aynı şekilde bakmasını... Kurtuluşuymuşum gibi... Hayatının amacı... Çıkış yolu...

Ama bunu neden istemediğimi de biliyordum. O kurtulurken, ben kendimi kaybedecektim.

"Bizim..." diyebilirdim, Jack buruşmuş elbisemi serbest bırakıp elini tüm sıcaklığıyla çıplak baldırımımda gezdirerek tenimi bir duygu fırtınasına teslim ederken. "Bizim yaşadığımız şey bir hevesten ibaret." Yüzünü zifiri karanlıkta ellerimin arasına alıp aradaki mesafeyi kapattım ve dudaklarımı dudaklarına kavuşturup dilimi lezzetli dudaklarının arasından içeri kaydardım.

Jack parmaklarıyla baldırımı sıkarken tutkuyla inledi.

Tadı çok güzeldi. Çok... Jack gibi. Parmaklarımdaki yüzü sert, beni içine kabul ettiği ağız yumuşaktı, saldırgan tavrıma cevap vermeden beni yavaş yavaş öptü. Onu daha da sert öpmeye başladım, bana yaptıkları için cezalandırmak ister gibiydim. Kendini benim yerime koymasını ister gibi... Bu duruma gelmemizin benim değil, onun suçu olduğunu yüzüne tekrar vurmak ister gibi... "Beni öpmek isteyen sendin, ben seni isteyerek öpmüyorum," imajı yaratmak ister gibiydim.

Bu berbat bir durumdu.

Nezaketin ve şiddetin, ihtiyacıma cevap vermemesi beni çileden çıkarıyor, deli ediyordu. Düzensiz nefesleri-

miz arabanın içinde yankılanırken, dudaklarımı dudaklarından çektim. Bedenimi durdurmak için büyük bir mücadele veriyordum.

Onu zifiri karanlıkta kendimden uzaklaştırmak için ittirirken, bedeninin ne kadar ağır olduğunu düşündüm.

Yerimde toparlanıp farları tekrar yaktım, ışık buzlu su etkisi yaratarak bu sıcak ânı dondurdu.

"İn arabamdan, Jack."

"Ne?" Sesi perişan geliyordu ama yüzüne bakmamak için kendimi zorladım.

"Beni duydun. İn. Dedim sana. Seninle böyle bir şey yapamam. Yapmayacağım. Bunu benden nasıl bekleyebilirsin? Nasıl isteyebilirsin?"

Jack sert bir nefes verdi ve koltuğunda doğruldu. Sessizlik ve söylenmemiş sözler uzadıkça uzadı, sonra arabanın içine dağıldı ve aramızdaki tek mevcut boşluğu yerle bir ederek ağırlığıyla beni koltuğumdan kıpırdamaz hale getirdi.

Sonra Jack'in hareketlenip kamyonetin kapısını açtığını duydum. İç ışık yanınca durakladı. Kapının açılmasıyla aramızdaki sıkıntı geceye karışmıştı.

"Bu gece, o kız, tıpkı ona benzeyen diğer kızlar gibi, bana—"

"Adı Ashley."

"Her neyse. *Ashley*... bana oral seks yapmayı teklif etti."

İrkildim, midem yere düşmüş olabilirdi. "Bunun için zamanım yok, Jack."

"Ama ben arkadaşlarının önünde onu utandırmamak için kibarca ve sessizce teklifini kabul etmeye hiç niyetim olmadığını söyledim."

"Zavallı Ashley," diye mırıldandım alaycı bir tavrıla.

Arabadan inip benim tarafımdaki cama eğildi, omuzları kambur ve kapıyı dolduracak kadar genişti.

Gözleri öfkeli, acı ve aynı anda korunmasızdı. "Sana Ashley'i bir noktaya dikkat çekmek için anlatıyorum. Sadece seks yapmaya çalışmıyorum. Ne zaman istersem o zaman biriyle sevişebilirim. Tanıştığım her kadın için potansiyel bir seks hazinesiyim." Sözlerine rağmen, kendini ifade ediş şeklinde en ufak bir kibir belirtisi yoktu.

"Aferin, Jack. Kendine çok güzel hâkim oluyorsun. Ama ben de oradaydım, bana bununla ilgili bir açıklama yapmana gerek yok. Ayrıca bunun ne önemi var ki. Başka kadınlarla neler yaptığını benimle birlikte bütün dünya gördü, basında boy boy fotoğraflarınız çıktı." Omuzlarımı silktim. "Ha bir eksik, ha *bir fazla*, ne fark eder?"

Doğruldu ve kamyonetten uzaklaştı, tekmelediği çakıl taşlarının sesini duydum, sırtı bana dönüktü. "Kahretsin!" diye söylenip ellerini saçlarına götürdü ve avuç dolusu kavradı, bu sırada kürek kemikleri tişörtünün altında gerildi. "Senin aksine," dedi boğazını temizleyerek. "Ben yedi ay boyunca kimseyle yatmadım."

"Ne?" Sarsıldım. Benim biriyle...? Bir dakika. Yani o kimseyle..."

"Senden sonra kimse olmadı."

Alnım şaşkınlık ve kafa karışıklığı ile buruştu.

"Bana inanıp inanmamakta özgürsün ama en azından artık biliyorsun. Ve..." Çenesinde bir kas seyirdi. "Nasıl görüldüğünü biliyorum. İyi de olsa kötü de olsa, ben kasıtlı olarak böyle görünmesini sağladım. Ve üzgünüm. Aptalcaydı. Ama gördüğünü düşündüğünle gerçekte olan, ya da bu durumda olmayan, şeyler farklı."

Zihnim duyduğu sözcükleri rahatlayacak ya da inanmayacak kadar hızlı algılayamıyordu. Ben inanmamayı seçtim.

"Tıpkı Audrey'yle yatmadığın gibi değil mi, yatmadınız ama senin bebeğini taşıyordu?" Bakışlarımı çevirdim. Görünen köy kılavuz istemezken ona nasıl inanabildim?

"Lanet olsun. Anlatmama izin verecek misin? Yoksa ne kadar acı olursa olsun gerçeği öğrenmekten mi korkuyorsun, çünkü öğrendiğinde arkasına saklanacak başka bahanen kalmayacak, değil mi?"

Gözlerim onu dinlemem için yalvaran gözleriyle keşişti. Kendi sorusuna kendinin bile şaşırıldığını görebiliyordum. Cevabım konusundaysa gergindi.

"Evet." Gerçeği fısıltılı bir sesle itiraf ettim.

Gözleri genişledi.

"Lütfen Jack. Belki sana inanacağım, belki seni affedeceğim ama..."

"Ama ne?"

Yutkundum ve kendi gerçeğimle yüzleştim. "Ya hâlâ senin hayatının bir parçası olmak istemiyorsam? Planlarım ve yürümem gereken yollar var ve... ve... ilk defa önümde bir gelecek görüyorum. Benim geleceğim." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak durakladım. "Hayatının beni bütün olarak yutmasından korkuyorum."

İtirafım aramızdaki havayı bir giyotin gibi parçalara ayırdı.

"Anladım." Kaşları çatıldı, boğazı düğümlendi. Gözleri perişan görünüyordu. "Tüm mesele buydu, değil mi?"

On Altı

Yoğun bir günün üzerine bir de Jack'i arabamdan... bir kez daha... hayatımdan atmak beni fiziksel ve duygusal olarak bitkin düşürmüştü. Odama çıkar çıkmaz, patates çuvalı gibi yatağa düştüm.

Sabah gözümü pencereden giren güneş ışığıyla açtım. El yordamıyla komodinin üzerinden telefonumu aldım, saat 10:00'a yaklaşıyordu. Bir saat içinde Grill'de olmam gerekiyordu. Telefonumda aynı zamanda Jazz'ın cevapsız araması vardı.

Bir gece önceki görüntüler ve duygular zihnimde canlanıp dokuz saat deliksiz uykunun ardından hissetmem gereken huzur ve zindeliği yerle bir etti. Jack'in o kızların biriyle bile yatmadığımı açıklaması beni altüst etmişti. Ama ona inanıp inanmamak konusunda kararsızdım, bunun bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğinden de emin değildim.

Kendime bir kahve koymak için ağır ağır aşağıya indim, sonra duş almak için tekrar yukarı çıktım. Saçlarım dün kuaförün aralara attığı parlaklıklarla şaşırtıcı şekilde güzel görünüyordu. Gelişigüzel şekilde toplayıp duşa girdikten sonra, iş kıyafetlerimi giydim. Düşüncelerimi Jack'den uzak tutmak neredeyse imkânsızdı. Aramızda

olan şeyler yüzünden kendimi tuhaf ve mutsuz hissediyordum. Ona benden uzak durmasını söylemiştim, o da bunu yapmamıştı. Bunun için ona gerektiği kadar kızgın değildim. İsteğimi dikkate almadığını görmenin beni rahatlattığını keşfetmek endişe vericiydi. Ama bu duygu, onu *bir kez daha* kapı dışarı koymama engel olmamıştı. Bir tarafım haklı olduğumu söylüyordu. Kalbimin derinlerindeki diğer tarafım ise ağır bir çelişki içindeydi.

Öğle yemeği saatinde Grill'de inanılmaz bir yoğunluk vardı. Butler Cove sakinleri itiraf etmiyorlardı ama ben Devon ve Jack'i görmeyi umarak mekâna akın ettiklerini biliyordum. Bu ihtimal kendimi gergin ve yılgın hissetmeme sebep oluyordu. Muhtemelen bir daha ellerini kollarını sallayarak buraya gelemeyeceklerdi ama en ufak bir aksi ihtimal bile fazlasıyla endişelenmeme neden oluyordu.

Saat üçte Jazz bronz teni ve kendiliğinden kurumuş dağınık dalgalı sarı saçları ile içeri girdi. Onu gördüğüm o kadar sevinmişim ki aslında hâlâ Florida'da olması gerektiğini sorgulamak aklıma bile gelmemişti. Jazz'ın üzerine atılarak ona sımsıkı sarıldım.

"Ay dur, bir ıstakoza sarıldığının farkında değilsin," dedi ve gülüp bana göz kırptı.

"Ay çok pardon da ne oldu sana böyle?" dedim, sırtının parmaklarımın altında alev alev yandığını fark ederek.

"Dün havuz kenarında uyuyakalmışım, aptal Brandon da yanıp kül olayım diye beni uyandırmamış." Arkasını dönüp bana sırtını gösterdi.

"Off!" Karşımdaki kıpkırmızı görüntüye bakınca içim erdi, hafifçe geri çekildim. "Bu durumda aptal olan Bran-

don yani? Ve senin burada ne işin var?" En sonunda sormak aklıma gelmişti.

Yüzünü tekrar bana döndü ve onu oturması için bara doğru yönlendirdiğimde iç çekti. "Sorma. Biraz ara vermeye ihtiyacım vardı. Ayrıca Florida buradan çok daha sıcak. Brandon çok tatlı, çok yakışıklı falan ama bazen gerçekten beyni çalışmıyor. Kendi kendine karar bile veremiyor, hiç girmeyeyim o konuya. Modern bir kadının tamam ama şu anda bir alfa erkeğine hasret duyacak haldeyim." Gözlerini devirdi. "Sevgilisi miyim, annesi mi belli değil ya, çocuk gibi!"

Bir bardağa buzlu çay ve limonatadan oluşan Arnold Palmer doldurup güldüm. "Çocuk olan o, ama güneş yanığı olan sensin, öyle mi?"

Jazz bana dil çıkardı. "Burası neden böyle yoğun? Bana ünlü kişiliklerin ortalıkta dolaştığını söylemeyeceksin değil mi?"

"Nereden bildin? Devon ve Jack dün gece buraya geldi, curcunayı görmem lazımdı, imza dağıtmalar, Paulie ile enseye tokat olmalar. Saçma ve mide bulandırıcıydı."

İçtiği buzlu çay az kalsın Jazz'ın boğazında kalıyordu, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Vay be, gerçekten insan içine mi çıktı?" diye sordu ve kaşlarını çatı. "Sen burada çalışırken hem de! Sana nasıl davrandı? Tanrım, iyi misin sen?"

İşte bu yüzden Jazz'ı çok seviyordum. En yakın arkadaşım olarak beni ve rahatlık sınırlarımı çok iyi tanıyor, nerede ne soracağını çok iyi biliyordu.

"O yüzden mi travma geçiyorum diye mesaj attın? Bu arada seni geri aradım ama açmadın."

"Biliyorum. Hayır, o mesajı sana daha önce attım. Travmayı başarısız bir elbise alışverişi ve garip bir kuafor randevusu sonrasında geçirdim, öğle yemeği yerken

Colt'un olmayan ilişkimizi bitirdiğini söylemesinin de etkisi yok değil."

Jazz gözlerini tekrar kocaman açarak dudaklarını bardaktaki çubuğa yapıştırdı.

Homurdanarak konuşmaya devam ettim. "Eğer gecenin ilerleyen saatlerinde gerçek bir travma geçireceğimden haberdar olsaydım, bu sözcüğü hoyratça boşa harcamazdım. Aa, bu arada arkadaşın Ashley buradaydı, meğer Jack'in kulağını yalarken seksi tekliflerde bulunuyormuş." Muhtemelen gerçekten kulağını yalamıştı. *Tanrım*. Yine içim titredi.

"Vay be!" dedi Jazz. "Bu kız sonunda cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapacak, tabii hâlâ kapmadıysa. Bana aralarında bir şey olmadığını söyle." Jazz elimi sıkıca tuttu.

"Neyse ki olmadı."

"Ama anladığım kadarıyla önünde eşeklik etmekten de geri kalmadı. Her şeyi baştan anlat bana."

Jazz mesaimin bitişine kadar bekledi, sonra yola çıkıp benim evime geldik. Bayan Weaton'ın artan cevizli turtasından iki dilim aşırdım ve tabaklara koyup mikrodalgaya attım.

"Tanrım, erkekler bazen o kadar aptal oluyor ki..." dedi Jazz, gecenin bir yarısında *Jack geri döndü* alarmıyla yaptığımız telefon konuşmasının ardından neler olduğunu öğrendikten sonra. "Eğer İngiltere'deki o kızlarla hiçbir şey yapmadıysa, neden Ashley ve arkadaşlarıyla takılarak sana aynı sahneleri tekrar yaşattı?"

"Bir anlasam." Başımı iki yana salladım ve turtama biraz daha dondurma ekledim. "Sence benden sonra gerçekten kimseyle yatmamış olabilir mi?" diye sordum Jazz'a.

"Olabilir."

"Ama asıl olaya girmeden de... yapabileceği tonlarca şey var," diye mırıldandım, dün gece Ashley'nin ona yaptığı teklifi hatırlayıp surat asarak.

"Doğru," dedi Jazz. O da benimle aynı şeyi hatırlamış olacak ki gözlerini devirdi, ağzım kocaman açtı ve abartılı bir parodiyle aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. "Belki de sihirli bir vajinan vardır ve onunkini... kullanılmaz hale getirmiştir," son sözlerini alaycı bir korkuyla fısıldayarak söyledi.

Ağzımdaki lokmayı yutamadım, az kalsın boğuluyordum.

Jazz dramatik bir ses tonuyla devam etti. "Yani sonsuza kadar. Zavallı adamın umutsuzluğunu bir düşünsene. Hayal edebiliyor musun?"

Kahkahalara boğulduğumuz için Jazz lafın sonunu güçlkle getirebildi.

"Ya da belki de sertleşme sorunu yaşamaya başlamıştır."

"Bu durumda muhtemelen sen onu istemezsin."

Arkadaki tel örgülü kapı çarpınca neşemiz yanda kaldı. "Bunda gülünecek bir şey yok kızlar." Joey'nin arkadan gelen sesi ikimizi de yerimizden zıplattı. "Bu tıbbi bir sorun. Ayrıca siz ikinizin ben uzaktayken hiç büyümemiş olmanız da çok güzel."

"Joey!" Ağabeyimi kucaklamak için ayağa kalktım. "Ne işin var senin evde?"

"Hayatta en çok sevdiğim kıza sürpriz yapmak istedim," dedi silindir şeklindeki çantasını yere bırakıp beni kucaklarken. Kot pantolonu ve mavi gömleğiyle yakışıklı görünüyordu. Kahverengi kovboy botları bileklerinden yukarı yükseliyordu. Sarı saçları normalden daha uzun ve daha dağınıktı.

"Ve kendimi Jack'in kollarına atmadığımdan emin olmak istedin?"

"O da var." Beni tekrar kucakladı ve ismiyle hitap ederek Jazz'ı selamladı. "Her neyse, birkaç gün daha çalışmam gerekiyor ama orada yapacağıma burada yaparım diye düşündüm."

"Jazz da Florida'da Brandon ile birlikteydi, yeni döndü," diye ekledim, en yakın arkadaşımın hatırına.

"Selam Joey." Jazz'ın sesi cıvıltılı çıkmıştı, hemen boğazını temizledi. "Biz de tam Jack hakkmda konuşuyorduk, 'tıbbi bir durumu' olduğuna göre Keri Ann güven-de, merak etme."

"O herifin ne durumda olduğunu siz nereden biliyorsunuz acaba?" diye sordu Joey.

"*Tahmin ediyoruz.* Tüm deliller aksini işaret etse de, söylediğine göre kız kardeşini son görüşünden bu yana kimseyle yatmamış."

Joey duyduğuna inanmayarak homurdandı. "Eminim öyledir."

"Her halükarda, Jack'in buraya gerçekten Keri Ann için gelmiş olabileceğiyle yüzleşmek zorundasın." Jazz'ın açıklaması hepimizi düşüncelere daldırdı. "Bazen insanlar sadece istediklerine inanırlar," diye ekledi. Joey etrafındayken kendini durduramadığını biliyordum.

Yutkundum.

"*Yalan söyleme* ihtimali hiç mi yok?" dedi Joey. "Siz kızlar erkeklere ne kadar da çok güveniyorsunuz. Genelde sadece tek bir şeyin peşindedirler ve onu elde etmek için her şeyi söyleyebilirler."

"Bizim ikimizi mi kastediyorsun, yoksa genel olarak kızları mı?" dedi Jazz yine kendini tutamayarak. "Ve erkekler genel olarak mı istediklerini elde etmek için her şeyi söyleyebilir, yoksa sadece senin gibi erkekler mi?"

Oha!

Jazz o gazla hızla sandalyesinin arkasına yaslanınca, yanık sırtı acıdı ve dişlerinin arasından acı içinde bir of çekti. "Off."

Joey bir an ileri doğru adım attı, ama sonra kendini durdurdu. "Ne oldu?"

Sırıttım.

"Güneşte yandım, bir şey yok."

Joey, Jazz'ın arkasına gitti. "Of, çok kötü gözüküyor. Ne zaman oldu bu?"

"Dün öğleden sonra güneşin altında uyuyakalmışım," diye mırıldandı Jazz. "Gerçekten iyiyim. Yola çıkmadan önce Lidocaine sürdüm, acısını bayağı azalttı."

"Nasıl yani? Seninki... Bradford mıydı neydi, yanında o yok muydu?" Aslında Jazz'ın erkek arkadaşının ismini doğru bildiğine adım gibi emindim.

"Brandon!" diye bağırarak aynı anda. Sonra birbirimize baktık. "Çikolata gözlü Brandon!" Yine koro halinde konuşunca, kahkahalarımıza daha fazla hâkim olamadık.

"Siz ne içtiniz?" diye sordu Joey.

Kahkahalar atarak büfeye doğru ilerledim ve ilk yarım kutusunu çıkardım. Didik didik aradıktan sonra biraz daha Lidocaine ve *Yatıştırıcı Aloe* krem buldum. "Tut," dedim Joey'e elimdekileri fırlatırken.

Joey ikisini arka arkaya düşürmeden tuttu. "Ben süremem —"

"O süremez —"

"Evet, sürersin. Ben gidip bir duş alayım, restoranın kokusu üzerimden gitsin. Sonra pizza sipariş edip film seyrederiz."

Merdivenlere doğru yönelirken Jazz'ın sanki durumdan hoşnut değilmiş gibi homurdanarak, "Feki, neler ya-

pabileceğinizi görelim bakalım, *Doktor Butler*," dediğini duydum.

"Sizinle her zaman doktorculuk *oynamak* istemişimdir, Bayan Fraser," diye karşılık verdi Joey. Şaşkınlıktan neredeyse merdivenlere takılıp düşecektim. Genelde dalga geçip ortamı kızıştırmaya çalışan taraf hep Jazz olurdu, Joey'in buna eşlik ettiğine hiç şahit olmamıştım. O an Jazz'ın suratını görmek için her şeyimi verirdim. Galiba Colt haklıydı, sağlam bir rekabetin çok azı bile mucizeler yaratmaya yetiyordu.

On Yedi

Ertesi sabah uyandığımda yüzüme tokat gibi çarpan ilk şey Jack'le ilgili hata yaptığımı. Güneyli ruhumun derinliklerinde bunu biliyordum. Tıpkı deniz kaplumbağalarının yumurtlama zamanını takvime bakmadan bildiğim gibi.

Kendimi, bana olanları unutmayı vadeden uykunun kollarından kurtarmaya çalışırken, alt kattan gelen ses ve kokular bilincime işliyordu. Kahve, jambon ve tatlı bir şeylerin kokusu ise bana bu karmaşık duygularla yüzleştiğim için lezzetli bir ödül vadediyordu.

Bütün yaptıklarından sonra Jack'i incittiğim için nasıl kendimi suçlu hissedebiliyordum? Oysa sebebi gün gibi aşikârdı. Yüzündeki ifadeyi, perişan görünen gözlerini düşününce kendimi yine suçlu hissettim. Geri geldiğinden beri bana iki defa açıklama yapmaya çalışmıştı ve ben her ikisinde de lafı düşüncesizce ağzına tıkmıştım. Tanrım, ama bunu yapmaya hakkım vardı. Kendimi korumaya hakkım vardı. Ona bir şans verirsem ve yine aylar önce düştüğüm duruma düşürsem ne olacaktı?

Grill'de imza dağıtıp ortalığı bir panayır alanına dönüştüren Devon ve Jack'i görünce... beni de böyle bir gelecek mi bekliyordu? Spot ışıklarının altında olmak

benim mizacımda biri için yeterince ağırdı, bir de Jack Eversea'nin kız arkadaşı olarak fotoğraflandığımı düşünemiyordum. Sürekli onun için yeterli olup olmadığının sorgulanması, bende olup diğerlerinde olmayan şeyin ne olduğunun tartışılması... Omuz silktim. *Teşekkürler, ben almayayım!*

Sonra bir gün tekrar ayrıldığımızda, bütün dünya bana acıyan gözlerle bakacaktı. Yürümeyeceği belliydi, diyeceklerini duyar gibiydim. *Ona, onun hayatına uygun bir kız değildi ki. Onda ne bulmuştu acaba?*

Birden, yatakta doğruldum. *Lanet olsun.*

Kahvaltı gerçekten muhteşem kokuyordu. Çabucak üzerime kargo pantolonumu ve hafif siyah gömleğimi giydim ve hızlı adımlarla aşağıya indim.

Kendi evinde, kendi mutfağında olduğunu tahmin ettiğim yaşlı kiracım Bayan Weaton *benim* mutfağında oradan oraya koşuşturuyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Beni görüp gülümseyince buruşuk yüzü daha da buruştu. Neşe içinde, "Merhaba Hayatım!" diye şakıdı ve bana tek koluyla hızlıca sarıldı, çünkü diğer eliyle ısıpatula tutuyordu.

Etrafıma bakınca Joey'nin mutfak masasında yoğun bir konsantrasyonla dizüstü bilgisayarına ve kâğıtlara gömüldüğü gördüm.

"Selam," deyip ben de Bayan Weaton'ı kucakladım, lavanta kokusu bana kendimi iyi hissettirdi. İlginç makyajma bakıp gülümsedim. "Kahve ve jambon kokusuyla uyanmayı sevmediğimden değil ama burada ne yapıyorsunuz?"

"Ah tatlım, önce sen güzel poponu şuraya yerleştir, anlatacağım. Hemen kendine bir kahve al," dedi demliği işaret ederek.

"Günaydın, Joey."

"Günaydın," diye mırıldandı kafasını kaldırmadan. Dün geceki film Jazz ile ağabeyim arasında uygunsuz bir stres yaratmıştı. En sonunda Jazz uzun süre araba kullandığı için yorgun olduğunu söyleyip izin istedi ve gitti. Joey, Jazz'ın evden gidişini, yüzünde düşünceli bir ifadeyle ve başparmağını tekrar tekrar alt dudağına değdirerek seyretmişti.

Bir şey söylememek için kendimi zor tuttum.

Kahveye doğru yöneldim. Şekerliğin yanında üzerine kargacık burgacık Keri Ann yazılmış büyük beyaz bir zarf duruyordu. Zarfı elime alarak, "Bu ne böyle?" diye sordum Bayan Weaton'a.

"Aaa, o mu, Jack'in sana gönderdiği mektup."

"Ne?" Yüzümdeki gülümseme donup kaldı.

"Ne?" Joey ani bir hareketle başını kaldırdı.

Ağabeyime bakıp kaşlarımı çattım.

"Biliyorum," dedi Bayan Weaton aynı neşeyle. "Zarfın içine ben koydum! Siz gençler elinizin altında kendi kırtasiye malzemelerinizi bulundurmalısınız. Zarfınız bile yokken, nasıl mektuplaşabilirsiniz ki?"

"Nasıl... ne zaman...?" Önce ne soracağımı bilemiyordum.

"Dün akşam. Çarşamba konkeninden biraz geç dönmüştüm. Girişe bırakmasını söyledim. Joey ve Jazz'ın arabasını görünce rahatsız etmek istemedi. Sonra sabah uyanınca bir baktım ki içeri almamışsın, ben de kendim getireyim dedim."

Jambonu süzülmesi için eski bir gazetenin üzerine aktardı, sonra iç çekti ve fırını açarak mutfağı sıcak tarçın ve şeker pekmezi kokusuyla doldurdu. "Ah bu çocuk."

Zarfa parmağımla dokununca kalbim deli gibi çarpmaya başladı, neyse ki midem kalbimin atışlarını bastıra-

cak şekilde guruldadı. Kahvemi yapmayı bitirip masaya geçtim. "Ne olmuş o çocuğa?"

"Tatlım. Sana karşı hissettikleri çok açık. Başından beri ayrı şeyi düşünüyorum. Bu mektubu okuduğundan ve kelimelerle söylediklerini dinlediğinden emin olmak için geldim."

"Lütfen," dedi Joey küçümseyen bir tavırla. "Keri Ann'a hissettiklerini söylemek için ona bir şans tanındı zaten ve sanırım hepimiz geçen sefer mesajı gayet açık bir biçimde aldık."

Boğazım daraldı.

"Özür dilerim," dedi Joey aceleyle. "Gerçekten o mektubu okumayacaksın, değil mi?"

Bayan Weaton tereyağı, şeker, yerel pekan cevizi ve tarçınla yaptığı pound kek benzeri Kalp Krizi Geçirten Kek'i ve jambon tabağını masaya taşıdı, her şeyi önümüze bıraktı. Krallara layık bir kahvaltı.

Mektubu diğer tarafa doğru kaydardım ve önüme sunulan muhteşem yiyeceklerden yemeye başladım. "Ne zamandan beri onun tarafındasınız?" diye sordum Bayan Weaton'a, Joey orada yokmuş gibi davranarak. "Ne kadar sefil bir duruma düştüğümü hatırlamıyor musunuz?" Joey'nin ağzına da bir parmak bal çalsam hiç fena olmayacaktı.

"Tatlım. Benim yaşıma gelince hayat ve aşk hakkında deneyim sahibi oluyorsun. Hataların ve pişmanlıkların tüm çıplaklığıyla önüne seriliyor. Ve bu hiç hoş olmuyor." Suratı asılmıştı. "Seni temin ederim – ona ikinci bir şans vermediğin için pişman olacaksın. Bu çocuk âşık. Şu anda bunun farkında bile olmayabilir ama farkına vardığı zaman senin için yapamayacağı şey olmayacak. Ayağına kadar geleni geri çeviremezsin. Bir daha tekrar gelemeyebilir."

Joey'nin artık söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Ayağı kalktı ve mutfağı terk etti.

Lezzetli kekten bir parça ısırdım ama aklım Bayan Weaton'ın sarf ettiği sözlerdeydi.

Joey'nin hâlâ kulak menziline olabileceği korkusuyla sessizce, "Aslında bana söyledi. Âşık olduğunu," dedim. "Ama ona eğer söylediklerinde gerçekten samimiyse, beni rahat bırakmasını söyledim. Tabii ki yapmadı. Geçen gece iş yerime geldi." Başımı iki yana salladım. "Bana nasıl âşık olabilir ki? Beni doğru düzgün tanımıyor bile!" Çatalı tıngırtı çıkararak tabağa geri bıraktım ve tabağı ileri doğru ittirdim. *Geri dönüp hayatımı tekrar altüst etmeye nasıl cesaret edebilirdi?*

Ani bir hareketle mektuba davrandım, öfkem o kadar kuvvetliydi ki mektubu yırtıp parçalara ayırmak istiyordum. Ve korku. Mektubun fikrimi değiştireceğinden korkuyordum.

Bayan Weaton hızlı davranarak kemikli ve benekli elleriyle mektubu benden önce alıp çekince şaşırdım. "Hayır, aklımdan bile geçirme."

"Vay, ne kadar hızlısınız," dedim şok içinde. Kocaman olmuş gözlerimizle birbirimize bakınca kıkırdamaya başladım, sonra ikimiz de kahkahalara boğulduk.

"Ortama biraz neşe katayım istedim, aşırı duygusallıktan fenalık geldi." Bayan Weaton alaycı bir tavırla burun kıvrıdı.

"Kusura bakmayın," dedim. "Aslında gerçekten yırtmaya niyetim yoktu. Sanırım ona hâlâ çok kızgıyım. Madem bana böyle şeyler hissediyordu, neden tek bir açıklama bile yapmadan bu kadar uzun süre ortadan kayboldu? Ayrıca benim bir film yıldızıyla nasıl bir ilişkim olabilir anasını satayım, pardon, ağzımdan kaçtı."

"Ona sordun mu?"

"Hayır," dedim kafamı sallayarak. "Ashnda çok sormak istedim, konuşmaya çalıştık, ama... ben dinlemedim."

Yaptığı bölük pörçük açıklamaları hatırladığım haliyle bir araya getirmeye çalıştım. "Benden..." Ne kadarını paylaşıcağımdan emin olamayarak durakladım. "Benden uzak durmasının sebebinin beni korumak olduğunu söyledi, bir de şey dedi... yani... şey yapmadığını söyledi, anlayın işte." Boğazımı temizlerken yanaklarım yanmaya başladı. "Benden sonra hiç."

"Umarım öyledir!" dedi kızgın bir ifadeyle. "Ama siz gençlerin bu günlerde nasıl olduğunuzu biliyorum. Bu da bir şeydir," dedi ve devam etti. "Onu hemen affet ya da söylediği her şeye inan demiyorum ama tatlım, en azından ne olup bittiğini öğrenmen gerekiyor." Mektubu kaydırarak bana doğru uzattı. "Pişman olmayacaksın. Güven bana, biliyorum. Önce kahvaltını et, sonra mektubunu oku."

Kahvemden büyük bir yudum alıp dört parça jambonu ve yarım dilim keki mideme indirdim. Gerçekten çok lezzetliydi. Kahvaltımı bitirince Bayan Weaton'a sarıldım ve tavan arasına çıktım.

Genç bir kızken yarattığım küçük okuma köşemi buldum. Büyük zarfı yırtarak açarken içinde bir mektup bulmayı umuyordum. Zarfın kalınlığına bakılırsa uzun bir mektuptu. Ama zarfın içinden eski ve soluk kırmızı bir iple bağlanmış beyaz bir kâğıt yığını çıktı. Kâğıtlar belli ki çizgili bir defterden yırtılmıştı ve Jack'in ilk zamanlar bana bıraktığı market listesinden tanıdığım el yazısıyla doluydu.

Eski şiltenin ve yastıkların içine gömüldüğümde, kalbim taşıyamayacağım kadar ağırdı. Sayfaların üzerinde tarihler vardı. Elimde tuttuğum şey Jack'in günlüğü-

dü. Neden özel düşüncelerini benimle paylaşıyordu ki? Ocaktan son aya kadar yazılmış sayfaları inceledim. Aralarda adım geçiyordu. Telaşla sayfaları geri kapattım ve günlüğü uzun bir nefes vererek kalbime yasladım. Bunu gerçekten yapmak istiyor muydum?

Bilmeme gerek olmadığını söylesem de, aslında Jack gittiğinde neler olduğunu ve neden geri gelmediğini anlamak için müthiş bir istek duyuyordum. Belli ki yüz yüze konuşmak için yaptığı iki başarısız girişimin ardından, uzmanı olduğum kavga et-kaç tepkisini göstermeden yanında uzun süre kalamayacağıma ve onu dinlemeyeceğime ikna olmuştu. Ve belli ki bunun bana ulaşmak için tek yol olduğunu düşünüyordu. Beni yalan söylemediğine inandırabilmenin tek yolunun bu olduğunu.

Tanrım. Bu gerçektir.

O gerçektir.

Bu gerçektir.

Sayfaları açtım ve okumaya başladım.

Jack'in Günlüğü

Iver Heath, Buckinghamshire, İngiltere
10 Ocak

Buraya geri geldiğime inanamıyorum. İngiltere'ye. Lanet olsun, donuyorum. Hava renksiz, rutubetli ve küçük buz gibi damlaları sayesinde oldukça ağır. Baktığım her yeşil öyle derin ve karanlık ki, sanki etrafımda hiç renk yokmuş gibi hissediyorum.

Yiğitliğin en iyi tarafı tedbirdir.

— WILLIAM SHAKESPEARE

12 Ocak

Ben küçükken annem kendi tabiriyle "olayların üstesinden gelmeme" yardımcı olması için bana boş günlükler verirdi. "Eğer konuşamıyorsan, aklındakileri kağıda dök, dök ki kafanda ağırlık yapıp seni dertlendirmesinler." 16 yaşındayken uyuşturucu kullandığımı da günlüklerimden öğrenmişti. Beni her şeyi yazmaya teşvik etmek kendi adına akıllıca bir hareketti.

Elbette geldiğim gibi annemi görmeyi gittim. Audrey ile

Londra'ya geldiğimizde ona uğramadığım için özür dilemem gerekiyordu. Tabii ki beni affetti. Her zaman olduğu gibi. Jeff ile birlikte yaşadıkları evin misafir odasında iki gün boyunca uyudum. Uyandığında bana bir fincan çay ve bu lanet günlüğü verdi. Bir ebeveynle birlikte kalınca ister istemez çocukluğunuza geri dönüyorsunuz. "İhtiyacım yok," dedim anneme. Ama işte şimdi ruhumu, yanında en rahat konuşabildiğim insana değil, bir defterin sayfalarına döküyorum.

18 Ocak

Keri Ann.

Sadece adını yazmak bile içimden garip bir şeylerin akıp gitmesine sebep oluyor. Sanki adını yazmamam gerekirmiş gibi.

Bu, onunla birlikteyken deneyimlediğim duygunun bir yansımasıydı. Keri Ann'in hayatımı kapsayan saçmalıkların içine sürükleyemeyeceğim kadar iyi, yani bana fazla iyi olduğunu hissetmiştim hep. Kendime kulak vermeliydim.

19 Ocak

Setteyim. Bugün set ekibi ve senaryo yazarı (Alistair McGowan) ile tanıştım. Adam gerçek bir puşt. Çok iyi tanımadığım insanlar hakkında yorum yapmaktan nefret ediyorum ama sabahın sekizindeki toplantıya zil zurna sarhoş geldi ve bize kahve servisi yapan zavallı kızı eteğinin üzerinden taciz etmeye başladı. Sonra pişkin pişkin sırtıp kıza işe gelirken etek giymemesi gerektiğini

söyledi. Dedim ya, tam bir puşt. Eğer Peak'e, Audrey'yi susturmaları ve reddedilmiş kadın hırslıyla Keri Ann üzerinde oynayacağı oyunları durdurmaları karşılığında bu projeyi düze çıkaracağıma söz vermemiş olsaydım, bir dakika durmaz basar giderdim.

Hayattan kaçarak huzuru bulamazsın.

— VIRGINIA WOOLF

19 Ocak

Yarın gece oyuncular ve set ekibiyle birlikte Londra'ya gidiyoruz. Neyse ki sadece 20 mil uzaktayız. Bu, paparazzilere fotoğraf vermek için ilk uygun zaman olacak. Duane bana mesaj atıp Audrey'nin yine ortalığı velveleye verdiğini ve hayranları hâlâ ondan nefret ettiği için şikâyet edip durduğunu söyledi, artık anlaşma dâhilinde ben de kendi payıma düşeni yapmalıymışım. Belki bize kahve servisi yapan Suzy'ye benimle fotoğraf verip veremeyeceğini sorabilirim. Onunla durumu rahatlıkla abartabiliriz. Yanımda duracak kişinin potansiyel bir beladan ziyade, güvenebileceğim biri olmasını tercih ederim. Audrey'ye istediğini olabildiği kadar çabuk vereceğim. Bu arada, çektireceğim fotoğrafları Keri Ann'in görmemesi ve onu takmadığımı düşünmemesi için Tanrı'ya dua etmekten başka çarem yok.

30 Ocak

Mutlu, gamsız, flört etmeyi seven film yıldızı rolünü o kadar uzun zamandır oynuyordum ki artık kendim de inanmaya başlamıştım. En azından Keri Ann'la tanışmadan önce buna inanmaya başlamıştım. Eğer istersem, istediğim her şeye sahip olup istediğim her şeyi yapacağıma dair ukalalığım ve kendime güvenim vardı. O hale bürünmek daha kolay geliyordu. İçimin derinliklerindeki gerçek beni yakmış, unutmuştum. Ya da keşfetmeye degeceğini düşünmemiştim. Hâlâ emin değilim.

30 Ocak - Gece

Sorun şu ki yaptığım işi seviyorum. Bugün, bunu bana ciddi ciddi hatırlattı. Sahteliğinden, sığlığından, oynanan oyunlardan nefret ediyorum. Egoları pohpohlamak ve insanları mutlu etmek için yapılan küçük danslardan, bazı şeylere boyun eğmekten de aynı şekilde. Ama bugün, benim oynadığım karakterin hayatının aşkını terk ettiği ve onu kasıtlı olarak... incittiği duygusal bir sahne çekiyorduk. Müthiş bir sahneydi, daha doğrusu olabilir-di, ama biz günlerdir uğraşılıyor, bir türlü doğru enerjiyi tutturamıyoruz. Ben elimden gelenin fazlasını yapıyorum. Sorun sahnenin... yanlış yazılmasında. Bunu açıkça görebiliyorum. Sonunda yönetmen Dan'i köşeye çekip fikrimi söyledim; o da bana ana fikri "Alistair saatlerdir ortada yok, ne halt ediyorsa etsin, sen bildiğin gibi yap," olan bir şeyler söyledi. O herif niye sette ki zaten? Onun danışmanlık dönemine artık bir son verilmesi gerekiyor. Tamam, bu kadar söylenmek yeter.

Derinliğinde tuhaflık olmayan
mükemmel güzellik yoktur.

—EDGAR ALLAN POE

1 Şubat

Onu özledim. İnsan çok vakit geçirmediği birini nasıl özleyebilir ki? O zaman onu özleyen ruhum olmalı. Tek açıklaması bu.

Karakterimin, yani sanatçının, içine iyice girmeye başladım ve Keri Ann'in bunun hakkında ne düşüneceğini çok merak ediyorum. Nasıl tavsiyeler vereceğini.

15 Şubat

"Tacizci Alistair" büyük ölçüde setten uzaklaştırıldığı için, şu anda her şey muhteşem. İşin içine iyice girdim, bu müthiş bir deneyim. Yönetmen Dan bana yönetmenlik ve senaryo yazarlığı konusunda güvendiğini söylüyor. Bir kamuoyu açıklaması yapıldı ve basın bize kapalı set politikasının ötesine geçen sorular sordu. Geri çekildim. Kameralar kapandıktan sonra dönüştüğüm zoraki karakteri buradaki işimden ayırmam gerekiyor. Suzy ve arkadaşlarıyla birkaç fotoğraf daha verdim. Havalı ve eğlenceli kızlar. Ve çoğu sarışın, neyse ki. Kendimi yalnız ve sıkışmış hissederken bunu yapmak zorunda olmak çok kötü, bazen yanık karamel yani onun saç renginde biriyle tanışırsam, mış gibi yapmak daha kolay olur gibi geliyor. Bir anlığına. Aslında neden yapmadığımı bilmiyorum. Yani gelinen noktada o hayatına devam ediyor olmalı. Belki de atlatmak onun için bu kadar uzun sürmemiştir. Ya da belki de fotoğrafları görmüştür ve en kötüsünü düşünüyordur.

Belki ben de hayatıma devam etmeliyim. Ama... yapamıyorum işte.

Belki de yaşadığımız şey o kadar "ahenkli" değildi. Belki de sadece ben böyle sandım. Belki beni hiçbir zaman takmadı ve bu hikâyeyi derinlemesine okuyan tek taraf benim. Üzerime yapışan gülünç küstah imajının ötesini görmesini istedim ama ya hiçbir zaman görmediyse? Ya da gerçek beni gördüyse ve bu halimle ona yeterli gelmiyorsam?

20 Şubat

Bugün Dread Pirate Roberts filmi için konferans görüşmesi yaptık. Devon'ın sesini telefonda tekrar duymak güzeldi. Görüşmeye Peak'den birkaç kişi ve Londra'dan bir finansçı da katıldı. Onları filmi Savannah'da çekmeleri için zorluyorum. Devon pek hoşlanmasa da, yakınlarda evi olduğu için işin kontrolünün onda olacağını biliyorum. Şehrin tarihinden, nehir kıyısındaki iskelelerden falan bahsettik. Göreceğiz. Bir şekilde orada daha FAZLA zaman geçireceğim bir yol bulmam gerekiyor. Neden olduğunu tahmin etmek zor değil. Herkes telefonu kapattıktan sonra, Duane'i geri aradım ve resmen yalvardım. Eğer kabul ederse, para kısmını o zaman enine boyuna konuşacağız.

25 Şubat

Lanet olsun, çok mutsuzum. Aslında bu rolüm için iyi bir duygu. Oynadığım roldeki karakter çok huysuz.

Bu lanet yerde yağmur bile yağmıyor, sadece rutubet var. Yağmur sürekli çiseliyor ve soğuk insanın iliklerine

işliyor sanki. Onun evine gitmek için yağmur fırtınasında nasıl yürüdüğümü hatırladım, öncesinde ise... lanet olsun bunu şu anda yazamam.

Ve işte bir yağmur damlası. İnsanı baştan aşağı sırlıklam edecek damlalardan sadece biri. Yağacak yağmur o damlanın umurunda bile değil. İşi gücü benimle kafa bulmak.

Geçen hafta Portobello Caddesi'ndeyken deri bir ipin ucunda küçük bakır bir deniz kaplumbağası buldum. Bunu her zaman cebimde taşıyacağım gibi görünüyor. Görünen o ki ayağımdaki dövme yeterli olmadı. Bu kadar duygusal bir insan olduğumu kim bilebilirdi? Şahsen ben bilmiyordum...

Ah, bu arada bugün benim doğum günümdü. Kendime bir kutu Bushmills ısmarladım. Bu durumu atlatmak ne kadar zaman alacak acaba? Muhtemelen bu soruyu sormak yerine, harekete geçmeliyim.

28 Şubat

Haberler harika. Savannah'da yeni bir stüdyonun inşa edilmekte olduğunu öğrendik, İyi ve Kötü'nün Bahçesinde Bir Gece Yarısı filmi şehirdeki turist oranını yüzde kırk oranında artırdığından beri filmler için ayrılan hatırı sayılır bir bütçeleri varmış. Ayrıca Londra'daki finansçı adam "güney eyaletleri"ni takıntı haline getirmiş durumda ve fikri tamamen destekliyor. Ve... bu filmin yazarlığını ve yönetmenliğini ben üstleniyorum! Alistair sarhoş gezmeye devam etsin. Hâlâ.

Ona söylemek istiyorum. Onu arayıp bu yeni gelişme-

yi söylemek istiyorum. Telefon rehberimden numarasını bile buldum ve bugün çekimler arasında numaraya bakıp durdum.

1 Mart

Bugün anneme Keri Ann'dan bahsettim. Böyle güzel sohbet etmeyeli uzun zaman olmuştu. Babamla ilgili bazı lanet meselelerin de üzerine gitmeye çalıştım. Daha önce hiçbir zaman bilmek istemediğim detayları ona sorarak. Konuştuğum için mutluydu, bana olayların üzerini kapattığımı ve duygularımı ifade etmekte zorlandığımı söyledi. "Filmlerde başka bir karaktere büründüğünde bunu çok iyi başarıyorsun," dedi. "Neden aynı şeyi kendin için yapamıyorsun?"

Annem beni "şişedeki mektup"un insan versiyonuna benzetti. Bir aşk hikâyesi ancak doğru insanla karşılıksam ve kim olduğumu kabul edip kendimi kucaklarsam beni bulurmuş.

Annem her zaman biraz klişeydi zaten.

21 Mart

Filmin çekimleri yakında bitiyor. Profesyonel olarak şahane bir deneyimdi. Kişisel olarak aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Sırada ne olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Normalden daha fazla içki içmeye başladım. Hep birlikte dışarı çıktığımızda, sadece körkütük sarhoş olmak istiyorum. Çektirdiğim fotoğraflardan birkaçı "parti adamı" imajını biraz pekiştirmiş olabilir. Bir bakıma bunu hiç umursamıyorum çünkü muhtemelen beni bu

halde görmek Audrey'yi deli ediyor ve bu da beni küçük ölçüde tatmin ediyor. Uyuyan yılanı dürtmek istememe rağmen, bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ve tabii ki bütün bunların yanında, Keri Ann'la sahip olduğum son şansı da bu yüzden öldürmüş olabileceğimden endişeleniyorum ki muhtemelen öyle. Sözleşmenin bitiş zamanı yaklaşıyor, bu da Butler Cove'a geri dönmek için hiçbir gerekçemin kalmayacağı anlamına geliyor. Bir de Savannah'daki film var. Her halükarda oraya geri döneceğim. Beni bir daha görmek istememesini haklı çıkaracak her şeyi yapmış bir adam olarak.

22 Mart

Dün gece neredeyse Suzy'nin arkadaşlarından biriyle aramda bir şeyler oluyordu. Çok ileri gitmedim. Ama kötüydü. Fotoğraf çektiirmek zaten yeterince kötüydü. Bir de üzerine... aslında durumu biliyordu ama beni öpmeye başladı ve nasıl olduysa oldu kendimi onunla birlikte bir arabanın arka koltuğunda buldum. Çok güzel kokuyordu, çilek gibi, tatlıydı ama ben, lanet olsun, çok sarhoştum. Gerçekten sarhoştum. Birden elini pantolonumun içine soktu ve başka birine âşık olduğumu bildiğini, kendisinin de bir başkasına âşık olduğunu söyledi; sorun yok, sadece keyif almaya bakalım, kimse-nin bilmesi gerekmiyor... dedi. Bu aşamadan sonra geri dönmenin zor olduğunu düşünebilirdim ama elini tutup sıkarak pantolonumun içinden çıkarırken ona eğer benimle bunu yapıyorsa, o kişiye muhtemelen âşık olduğunu söyledim.

Bunu yazdığım için kendime kahkahalarla gülmek istiyorum. Eski Jack olsa iki kere düşünmezdi, ağzımdan bu

lafların çıktığına kendim de inanamadım. Beden dışı bir deneyimdi. İşte o zaman neden o kızın kokusunu bu kadar çok beğendiğimi hatırladım, Keri Ann'in saçları da hep böyle kokardı. Çilek gibi.

Bütün bunları zihnimde kendi kendime yaratmış olabileceğimi hissediyorum. Bir daha beni görmek isteme ihtimali öyle uzak ki. Ümitsiz bir vaka gibi konuştuğumun farkındayım. Ama gerçekten umurunda değil.

29 Mart

Akşamdan kalmayımı ve bakır deniz kaplumbağasını kaybettiğim için kendime gerçekten çok sinirliyim.

Ve bırakıyorum. Yani körkütük sarhoş olacak kadar içmeyi. Bir daha arabanın arka koltuğunda biten olayların içinde yer almak istemiyorum. Sarhoş damgası yememe de çok az kaldı. Bu hiç iyi değil. Sektör içinde Alistairs ile aynı kefeye konmak istemiyorum. En azından ben set ekibini rahatsız etmiyorum. Prodüksiyonun bitmesine 1 hafta kaldı, sonrasında ne yapacağıma karar vermem gerek. Ne zaman geri döneceğime. Tabii döneceksem.

Dönmeli miyim?

31 Mart

Yaptıklarımı değiştiremem. Ama ona kim olduğumu gösterebilirim. Tüm dünyanın tanıdığını sandığı Jack Eversea'den daha fazlası olduğumu. Ayrıca onu geri kazanmak için sahip olduğum tüm serveti feda etmeye hazırım. Elimden ne geliyorsa yapacağım. Bunun yolu çirkin savaşmak olsa bile.

On Sekiz

Son sayfayı çevirirken parmaklarım titriyordu. Diğer elimle ağzımı kapattım. Tüm güvensizlikleri ve zayıflıklarıyla gerçek Jack'i görmüştüm. Kırılganlığını. Medyada tüm dünyayla birlikte gördüğüm o adamla, hatta kamyonette beni baştan çıkarmak için kulağıma küstahça sözler fısıldayan o adamla bu sözleri yazan adamın aynı kişi olduğunu hayal etmek zordu.

Son beş ayımı onun için bir oyuncaktan ibaret olduğumu düşünerek geçirmiştım. O ise son beş ay boyunca hayatındaki herkes için en doğru olanı yapmak için mücadele etmişti. *Ve beni özlemişti.*

Tenim yanıyor, kalbim son hızla çarpıyordu. Kafamdaki tepkiler birbiri ardına çağlıyordu.

Tekrar baştan okumaya başladım. Her gün ayrı bir sayfaya yazılmıştı. Tahmin ettiğim kadarıyla aralarda yazılı olan nefret dolu hikâyeler de vardı ama ben her nasılsa hiç böyle olabileceğini düşünmemiştim.

Günlükte yazanları ikinci defa okudum, sözleri tıpkı ilk okuduğumdaki gibi beni can evimden vurdu; vakit kaybetmeden odama gittim ve ayaklarıma koşu ayakkabılarımı geçirdim. Sendeleyerek banyoya geçip gözlerimi sildim, dişlerimi fırçaladıktan sonra merdivenleri ikiye

ikişer inmeye başladım ve son basamağa ayağım takıldı.
"Lanet olsun!"

"İyi misin, tatlım?" diye seslendi Bayan Weaton.

"İyiyim" diye bağırdım ve mutfaka daldım.

"Peki?" Bayan Weaton mutfak masasında çapraz bulmaca çözüyordu. Okuma gözlüğünü taktı ve birkaç saniye beni inceledikten sonra bulmacasına geri döndü.

Karşısına bir sandalye çektim. "Afallamış durumdayım. Ama iyi yönde."

"Güzel."

"Şaşırmış görünüyorsunuz."

"Evet, çocuğun ne kadar üzgün olduğunu gördüm ve..." Gözlüklerinin üzerinden bana bakarak konuşmasına devam etti. "Delirdiğimi sanacaksın biliyorum ama dün Jack gelmeden hemen önce konkene giderken yanımda götürdüğün skor defterini çıkardım ve ister inan ister inanma mutfağında dururken içinden bir mektup düştü. Tahmin et, hangi mektup." Kalemle çizilmiş kaşlarını kaldırdı.

"Yoksa..." Büyükbabamın mektuplarından biri mi diyecektim, hani şu büyükannemin onunla evlenmek konusunda fikrini değiştirdiğini söylediği mektup. Çekmeceli yazı masasına doğru baktım. Mutfakta oturduğum yerden oturma odasındaki masanın sadece ucunu görebiliyordum.

Bayan Weaton kaşlarını çatı. "Biliyorum. Mektupları nerede tuttuğunu, bu mektubun da nerede olduğunu biliyorum. Ama sana skor defterimin içinden çıktı diyorum."

"O mektup mu?" Tenim ürperdi. "Gerçekten mi? Benimle dalga geçmiyorsunuz, değil mi?"

"Tatlım, eğer o çocuk sadece beş dakika sonra elinde sayfalarca mektupla kapıda belirip benden sana ulaştır-

mamı rica etmeseydi, bunun öylesine bir tesadüf olduğunu düşünür, üzerinde durmazdım."

"Sayfalar günlüğünden kopartılmış."

"Ah. Anladım."

"Mektuptan çok daha değerli bir şey bu. Bunca zaman benden uzaktayken tuttuğu günlük." Tanrım, bu günlük reddedilmişlik ve mutsuzluk duygularıyla yazılan bir mektuptan, e-postadan veya herhangi bir metinden çok daha fazlasıydı.

Hala Audrey ile aralarında geçenler ve hamilelik konusunda çok fazla fikir sahibi değildim ama öncesinde ne olduysa olmuştu, günlüğüne bakarak artık hepsinin sona erdiğini söyleyebilirdim. Ve benimle ilgili zor durumda bırakıldığını da.

Günlüğümü, en derin duygularımı ve güvensizliklerimi bir başkasıyla paylaşma fikri içimi ürpertti. İnsanların bir fotoğraf, bir imza alabilmek uğruna her şeylerini feda edebilecekleri bir adamın, Jack'in bana bu sayfaları vermesi şok ediciydi. Bana veya Bayan Weaton'a bu sayfaları bir başkasıyla paylaşmamamız konusunda güvenmesi ise...

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Bayan Weaton, kalemini masaya vurarak.

"Teşekkür ederim!" diye bağırdım, gün ışığına kavuşmak için dışarı doğru koşarken. Kamyonetime atladım. Bayan Weaton'a mı yoksa büyükanneme mi teşekkür ettiğimden emin değildim. Joey'nin arabasının yerinde olmaması, çok rahatlatıcıydı.

O sayfaları okurken pek çok duyguyu aynı anda yaşadım: mutluluk, mutsuzluk, kızgınlık. Hatta bir yerde kendimi yanaklarımdaki yaşları silerken yakaladım. Günlüğün her sayfasının orada olmadığına emindim ama eğer o kızla yaşadıklarını yazdığı bölümü benimle

paylaşıyorsa, bana her şeyi anlattığına inanmak zorundaydım. Bilmemi istediği her şeyi.

Benimle yüz yüze gelmekten çekinerek, onu reddedeceğimden korkarak buraya gelmişti ve ben tam da bunu yapmışım. Colt'la çıktığımı düşünüyordu, ama yine de benim için tüm yolları deniyordu.

Kalbim sıkıştı.

Arabayı sürerken okuduklarımı tekrar tekrar düşününce, senaryo yazarlığı ve yönetmenlik konusunda attığı adımlarla gurur duyduğumu hissettim. Bu şekilde isim yapması, insanlara görüldüğünden çok daha fazla yeteneğe sahip olduğunu göstermesi harikaydı. Ayrıca babasıyla ilgili yazdığı bölümü okuyunca onun için üzölmüş, daha fazlasını öğrenmeye ve anlamaya hazır olduğu için onunla gurur duymuştum, çünkü ardında ne kadar zor hatıralar bıraktığını biliyordum.

Atlantic and Palmetto'daki trafik ışıklarında durdum ve parmaklarımla direksiyonda ritim tutmaya başladım. Kamyonetimin camı dün gecedan beri açıktı ve serin deniz havası sabırsızlığını bastırmama yardımcı oluyordu. *Bir trafik lambası daha ne kadar uzun yanabilir acaba?*

Ve annesi? Oğlunu bu kadar iyi anlaması ve içini boşaltması için bildiği tek yola başvurması ne muhteşem bir şeydi, bir an ona sıkı sıkı sarılmak istedim. Sonra göz yaşlarımlan arasından kendi kendime güldüm. Şişedeki mektup. Onu o kadar iyi anlatan bir tanımdı ki. Sonunda bana da açılmaya çalışmaya karar vermişti ve bu defa korkan taraf ben olmuştum.

Jack beni çok incitmişti. Yaşananları unutmak mümkün değildi ama bunun üstesinden nasıl geleceğime dair yapacağım seçim hayatımın geri kalanını değiştirecekti. Hâlâ kim olduğuna, bunun benim için ne anlam ifade ettiğine dair gerginliğim devam ediyordu. Mesleğini ne

kadar çok sevdiğini şimdi daha iyi anlamıştım. Ama ilişkimizi onun ünlülüğünden ayrı tutarak yaşamak için bir yol bulup bulamayacağımızı merak ediyordum. Dene-mek zorundaydık.

Devon'ın muhteşem sahil evinin yoluna girerken, evin altında duran gümüş renkli Jeep'i fark ettim. Ama bu, Jack'in orada olduğu anlamına gelmezdi ki. Bu düşünce en tehditkâr haliyle zihnimin gerilerinde bir yere oturdu. Ya gittiyse?

Basamakları çıkıp, beyaza boyanmış tırabzanları tutan menekşe mavisi kapının önüne geldim ve kapıyı çaldım. Kalbim kulaklarımda atıyordu.

Neden gerginken, hareket etmek bu kadar zorlaşıyor-du ki?

Kafamın patlayacağını ya da kapının önüne kusacağı-mı düşünerek geçirdiğim birkaç saniyenin ardından kapı açıldı.

Devon.

Omuzlarımın düştüğünü çok belli etmemeye çalıştım.

"Selam," dedim, Devon karşımda ifadesiz bir şekilde dururken. Karşımdaki kişi daha önce karşılaştığım ve benim, en azından "bizim" tarafımızda duran Devon'dan çok farklıydı. Bir araya gelmemizi isteyen tarafta. Kesin o da bana sinir olmuştu. Jack'i kamyonetten kapı dışarı ettikten sonra aralarında neler konuştuklarını düşünmekten nefret ettim. Şimdi Jack'in kendini nasıl hissettiğini daha iyi anlıyordum...

Hafifçe kımıldandım. "Şey—"

"Jack burada değil."

Göğsüme bir taş yığını oturdu, ağırlıkları ile sinir ve pişmanlık içinde kasılıp duran midemi ezip geçtiler. Kapının kenarına tutundum. *Lütfen gitmesine izin vermiş olma.*

Son nefesimi verir gibi görünüyor olmalıydım.

"Ah, Tanrım," dedi sonunda Devon, kafasını sallayarak. "Bu çok komik. Siz ikiniz çok komiksınız. Jack evin altında, bir şeyler yumrukluyor. Jeep'i geçtikten hemen sonra. Benim için bir iyilik yapar mısın?"

Kafamı salladım.

"Bu defa onu anlamaya çalış, olur mu?"

Tekrar kafamı salladım, ağzımı açmaya cesaretim yoktu. Rahatlamamanın beraberinde getirdiği yeni sinir fırtınası vücut sistemimi yerle bir etmişti, iyice güçsüzleşmiş bacaklarımla arkamı döndüm ve basamakları geri indim.

Devon kapıyı arkamdan kapattı.

Kendimi toparlamak için durakladım, Jack'e ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlk girdiğimde evin altından gelen hırıltı ve darbe seslerini fark etmemiştim, şimdi duyuyordum. Kafamı gökyüzüne doğru kaldırıp havayı ciğerlerime çektim. *Büyükanne*, eğer oradaysan, umarım beni Jack Eversea'nin ayağına getirerek ne yaptığını biliyorsundur.

Evin altı karanlıktı. Evin geneline hâkim olan izleri açıkça yansıtan alan, devasa büyüklükteydi. İçeri girerken durakladım, sonra gözlerimin loşluğa alışmasını bekleyerek Jeep'i geçtim. Nemli güney kıyılarındaki hayatın en belirgin özelliklerinden biri olan zayıf bir küf kokusu geldi burnuma. Bakışlarımı seslerin geldiği yere çevirdim ve Jack'i en uzak köşedeki beton sütunların arasında yukarıya asılı siyah bir kum torbasını yumruklar-ken gördüm.

Evin her tarafını saran tel örgülerden süzülerek içeri giren güneş ışığı, gölgelerin delikli görünmesine sebep oluyordu. Bu delikler Jack'in kaslı vücudunda minik

spot ışıkları gibi görünüyor, terli tenini bölge bölge görünür hale getiriyordu. Giydiği siyah şort üzerine iyice yapışmıştı.

İnledi ve yumruklarını kum torbasına indirmeye devam etti; koyu saçları ıslak, kaşları çatıktı. Bir damla ter vücudundan ayrılıp beton zemine damladı.

İlerlemeye devam ettim ama 10 adım kadar gerisinde kendimi durdurup kurumuş boğazımı yutkunmaya zorladım. Nefes kesici görünüyordu.

Ve kaybolmuş gibi.

Gözlerimi kusursuz bedeninde gezdirdim.

Vücudunun üst kısmıyla fırlattığı her yumrukta sırayla üzerine ağırlık verdiği çıplak ayaklarını tozlu zeminde öne arkaya kaydırды. Ayağında yeni bir dövme vardı. Bu uzaklıktan ne olduğunu göremesem de hayatında bilmediğim ya da anlamadığım çok şey olduğunun farkına vardım. Ama bilmek istiyordum. Hem de çok.

Mevcut hareketleri yapmayı bıraktığında sırtı hâlâ bana dönüktü, kum torbasını yakaladı, iki koluyla sarılarak torbaya alnını yasladı. Birkaç saniye sonra tam da artık devam etmeyeceğini, nefesini kontrol altına alıp önüne döneceğini düşünürken, bir kolunu serbest bıraktı ve her seferinde yüksek hırıltılar çıkararak torbaya üst üste defalarca yumruk attı. Öfkesinden mi yoksa mükemmel vuruşu yakaladığından mı böyle sesler çıkardığını kestiremedim.

Sonunda durdu, kendini kum torbasına yapıştıran gövdesi yükseldi. Yüksek tonda ve güçlkle nefes alıyordu.

"Ne istiyorsun, Keri Ann?" diye sordu boğuk bir sesle.

Konuşmaya başladım.

Kafasını kum torbasından kaldırmadı, güçlkle nefes alarak olduğu yerde öylece durdu.

Çalkalanmakta olan mideme garip bir şey saplandı. Tanrım, ondan çok etkileniyordum. Her yerinden. Tüm dünyanın gördüğü güçlü kibirli tarafından. Ve evet, erkekliliğinin görsel ve içgüdüsel yönlerinden. Ama özellikle kendinde bana gösterme cesaretini bulduğu korunmasız tarafından.

Elimi pantolonumun arka cebine götürdüm ve katlanmış günlük sayfalarını çıkardım. Sesimi sabit tutmaya çalışarak fısıltıyla "Bunlar gerçek mi?" diye sordum.

Omuzları düştü. "Ciddi değilsin, değil mi?"

"Sadece soruyorum."

"Evet, gerçek," dedi ve iç çekti.

"Hayır, sana inanıyorum... Özür dilerim. Neden bunu sorduğumu bilmiyorum." Sesim gerginlikten nefes nefese çıkıyordu. "Bana... bana bakar mısın, lütfen."

Bir an yerinden kıpırdamadı. Sonra başını yana çevirdi ve kolunun üzerinden bana baktı. Gözlerime değen gözleri ıslaktı. Yavaşça gözlerini kırptı ve bakışlarını elimde tuttuğum sayfalara kaydırıldı. "Onları sen okumadan, geri almanın bir yolunu bulmayı çok istedim aslında..."

"İyi ki yapmadın. Hepsi bu kadar mı?"

Gözlerini kapattı. "Bilmeni istediğim kısmı bu kadar. Babamla ilgili olan bölümler de vardı ama muhtemelen görmek istemezdin ve... bir de Audrey ile olanları yazmadım." Sonunda sıkı sıkı tuttuğu kum torbasım bıraktı ve gözlerini tekrar gözlerime çevirdi. "Onunla, beni aldatıldığını öğrendiğim gün yattım."

"Ne?" Aslında ne söylediğini gayet iyi duymuştum. Sindirmek için zamana ihtiyacım vardı.

Beni izleyerek bekledi.

Bir insan aldatıldıktan sonra, tepkisini neden düşmanı ile yatarak gösterirdi ki? Zihnimde onunla Audrey'yi

yatakta canlandırdım, çıplak tenleri birbirine değerken. İrkildim. Bebeğin kendisinden olduğunu söylediğine göre, onunla seks yaptığını tabii ki biliyordum. Ama *ne zaman* olduğu hakkında fikrim yoktu. Ayrıca benden önce başka kadınlarla yattığını da biliyordum. Ama canlandırdığım görüntüde yüzü belirsiz bir kadın yoktu. Audrey'yi görmüştüm. Güzelliğini görmüştüm. Ve Jack'in günlüğünü okuduktan sonra, onu benimle tehdit edecek kadar çirkin olduğunu da görüyordum. Ama başka biriyle birlikte olduğunu bile bile, onunla yatmak? Aynı görüntüyü zihnimde tekrar canlandırdım, bunu yaparken... ne kadar kızgın olduğunu hayal ettim. Midem yerinden oynadı.

Kendimi iğrenç hissediyordum. Ve kirlenmiş... sanki Audrey'nin yerinde ben varmışım gibi. "Korunmadın mı?" diye sordum, cevabı bilmeme rağmen.

Kafasını salladı.

Kollarımı midemde kavuşturdum.

Parmaksız boks eldivenlerinin bilekliklerini çözerken, vücudunu dikleştirdi ve eldivenleri elinden çekti. Karşımda duran bu Jack, zırhlarla doluymuş gibi görünen bu ürkek Jack bana çok yeniydi.

"Ne istiyorsun, Keri Ann?" diye sordu tekrar ve eldivenleri yan tarafa fırlattı. "Benden iğrendiğini biliyorum. Haklısın. Ben de kendimden iğreniyorum."

Bir heykel güzelliğindeki göğsünün yükselişini seyrettim.

Birkaç yüz metre ilerimizdeki dalgaların kıyıya vururken çıkardığı sesler, Jack'in hâlâ düzene girmeyen nefesinin sesi ile yarışıyordu. Dalgalar durmaksızın değişiyor, kumları tazeliyor, beraberinde hem güzel şeyler hem de kötü kalıntılar getiriyor, sonra hiç pişmanlık duymadan getirdiklerini geri sürüklüyordu. İç çektim ve gözlerimi

başka tarafa çevirdim. İçeri süzülen güneş ışıklarının içinde tozlar yüzüyordu, yanımdaki köşede rastgele yığılmış birkaç kutu vardı. Elimdeki sayfaları kutulardan birinin üzerine bıraktım.

"Canımı çok yaktın," diye fısıldadım ve tekrar yüzüne baktım.

Dudaklarını büktü ve birkaç saniye gözlerini sıkıca kapattıktan sonra kafasını salladı. "Evet."

"Ben de senin canını çok yaktım."

Cevap vermedi.

"Ben..." Boğazım yine kurumuştı, tıkanmış gibi hissediyordum. "Bunu yapabileceğimi ben de bilmiyordum." Okunaksız el yazısını görene kadar ona inanmamıştım. "Korkuyorum, Jack." Derin bir nefes aldım ve sesimi düzelttim. "Dün gece sana söylediğim gibi. Seninle olmaya, bu ilişkinin beni başka bir şekilde tanımlamasına hazır değilim. Senin beni tanımlamana hazır değilim."

Kafasını sallayıp yutkundu, acı çekiyor gibiydi. "Biliyorum."

"Kendimi yeni yeni keşfediyorum," dedim fısıldayarak. "Kim olduğumu. Ne yapabileceğimi. Ne istediğimi."

Kendini sözlerime hazırlarken, bir gerginlik hissinin fiziksel dalgalar halinde vücuduna yayıldığını hissettim. O çok başarılı, çok güçlü bir adamdı. Kameralar üzerindeyken yaşadığı hayattan çok daha fazlasını barındırıyordu. Ama benimleyken kendini koruma ihtiyacı hissediyordu, öyle mi?

Tanrım, Jack Eversea gibi bir adamı böyle korunmasız kılacak gücü kendimde nasıl bulabilmişim ben?

Şu anda onu ezip geçecek gücü elimde tutuyordum. Bunu bilmek korkunç ve aşağılayıcı bir duyguydu. Bu gücü kullanmaktansa kendimi okyanusa atmayı tercih edeceğimi bilmiyor muydu?

İleri doğru yürümeye başladım, kalbim her adımda daha vahşi bir ritimle çarpıyordu. Tam önünde durdum. Ter ve tuzla karışık kokusunu içime çektim.

Çenesi sertti, canlı gözleri bakışlarımla buluşunca bir anlığına da olsa parıldadı.

Saniyeler uzadıkça nefeslerimiz aynı ritmi buldu. Nefesi sonunda yavaşlayıp benimkini yakalamıştı.

Ona güvenmek konusunda kendimi daha iyi hissetmek için soracağım tek bir sorum kalmamıştı. Şimdi bir atlayış yapmam gerekiyordu. Tam bu anda tarihin tekerürden ibaret olduğunu hatırladım ve kendime neden aynı hatayı tekrar yaptığımı sordum. Yeşil gözlerinin derinliklerinde, büyümüş göz bebeklerinde geleceği görebilmeyi çok istedim. Göremedim ve tüm dikkatimi ağzına, dudaklarının kıvrımına, sert çenesine çevirdim.

“Eğer bana şimdi dokunursan,” dedi Jack, aramızdaki sessizliğe bir son vererek. “Bunu ikimize ‘evet’ olarak kabul edeceğim.” Terden sıırıslam olmuş bedenini bana yaklaştırdı, artık kalbimi yerinde tutmakta zorlanıyordum. “Ve bir daha gitmene *asla* izin vermeyeceğim.”

On Dokuz

Dudaklarından dökülen sözlerin yankısı etrafımızı dalga dalga çevrelemişti, duyduklarımı içime sindirmeye çalışırken vücudum hafiften titremeye başladı. "Bu bir söz mü yoksa tehdit mi?" diyebilirdim yavaşça. Elimi ikimizin arasında kalacak şekilde kaldırdım. Kalbine doğru yaklaştırdığımda, göğsünden yayılan sıcaklık avcuma aktı.

Önce elime, sonra tekrar yüzüme baktı.

Gamzesini devreye sokup, bu ânı bir Jack klasiğiyle aydınlatmasını umuyordum. Ama *en çok* elime doğru adım atmasını ve birbirimize temas etmemizi sağlamasını umuyordum.

İkisini de yapmadı. "Her ikisi de," diye fısıldadı. "Ama seçimini yapman gerekiyor, Keri Ann." Gözleri ateş saçıyordu. "Artık geriye dönüş olmadığını bilmen gerekiyor. Eğer beni sahiplenmeyeceksen şu an bana dokunma. Benim kim olduğumu biliyorsun. Ne yaptığımı biliyorsun. Bunu senden saklayamam, hatta *bizi* saklayabileceğimden de emin değilim. Deneyeceğim. Ama sen her şeyinle benim olmalısın. Eğer hâlâ Colt'la birlikteysen, geri çekil ve git. Eğer onunlaysan buraya gelme. Bana ait olmanı istiyorum. Tüm benliğinle. Her şekilde. Çünkü ben sana aidim," diyerek sertçe bitirdi sözünü. "Anlıyor musun?"

Tanrım. Bunu nasıl yapabilirdim ki? Yoluma nasıl devam etmeliydim? İstediklerini olduğu gibi kabul edemezdim, yoksa edebilir miydim?

Yaşadığım tereddüt Jack'in dudaklarındaki gerginliğe yansdı. Gözleri bulutlandı.

"Bekle," dedim, tereddüdümü olumsuz yönde algılamasına izin vermeden. "Ben Colt'la birlikte değilim. Ve aramızda bir şey... hiçbir şey olmadı," diye ekledim. Ne fark edecektse.

Ağızından garip bir nefes kaçtı.

"Ama..." Neredeyse ona dokunmak üzereyken elimi aşağı geri indirdim.

Jack'in çenesi tekrar gerildi, bir adım geriledi ve ellerini nemli saçlarında gezdirdi.

Avuçlarım aynı şeyi yapma isteği duydu. "Benden ne gitmemi isteyebilirsin ne de kendi düşüncelerimi hesaba katmadan söylediklerini olduğu gibi kabul etmemi. *Lütfen...* Tanrım, benim yerimde olmak isteyen ve sunduklarına sahip olmak için can atan... yüz..." düzelttim, "yüzlerce kadın olduğunu biliyorum. Ama..."

"Ama ben onları istemiyorum. Ben *seni* istiyorum" dedi sonunda yüzüme bakarak.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Biliyor musun gerçekten?"

Kafamı salladım.

"Ben ikimizden bahsediyorum. Bu kadar. Sadece senden. Ve benden. Evrende bundan daha basit," kafasını salladı ve iç çekerek devam etti, "ve aynı anda daha imkânsız başka bir kavram daha var mı sence?" Saçlarına uzandı, iki tutamını avuç dolusu kavradı, sonra elini çekip saçlarını ıslak bir dağınıklığa mahkûm etti. "Ve sen, Keri Ann? Sen ne istiyorsun?"

Sen. "Ben... Ben kendi hak ettiklerimle şimdi oldu-

ğumdan daha fazlası olmak istiyorum. Joey ile birlikte, aile yadigârı evi kaybeden nesil olmaktan korkmak istemiyorum. İnsanların bana saygı duymasını istiyorum, acımasını değil. Kendimle ve yeteneklerimle gurur duymak istiyorum. İnsanların her hareketimi izleyip yargılamadığı bir hayat yaşamak istiyorum. Ve *senin* hayatında bunun aksi çok zor." Derin bir nefes aldım. "İnsanların bana bakıp, neden *benimle* birlikte olduğunu merak etmelerini istemiyorum. Ama en çok, hayatımı içinde *sen* olmadan hayal etmek istemiyorum."

Gözlerini kırptırdı, söylediklerimin her boyutunu gözden geçiriyormuş ve bir kenara ayırıyormuş gibi görünüyordu ama aslında sadece evet dediğimi duyduğunu biliyordum. Ve evet diyordum. Bu duyguyu terk etmem, onu arkamda bırakmam mümkün değildi. Dene-sem de olmuyordu zaten.

Dudaklarımı büzerek nefes verdim. Umarım ne yaptığımı biliyorumdur, diye geçirdim içimden. Yine başarısız olursak, bunun beni tamir edilemez parçalara ayıracağına hiç şüphem yoktu.

Ellerimi yavaşça kaldırdım ve parmak uçlarımı göğsüne değdirmeden önce bir an tereddüt ettim. "Sadece... biraz yavaş gidebilir miyiz... lütfen? Bana zaman verebilir misin? Dünyanın geri kalanı bilmeden birlikte olmayı deneyebilir miyiz?"

"Şimdilik?"

"Evet." Başımı salladım. "Lütfen?"

Daha fazla beklemeye halim kalmamıştı. Detayları sonra konuşabilir, birlikte çözüm bulabilirdik. Derin bir nefes aldım ve avuçlarımı nemli tenine değdirdim.

Jack nefes verirken gözlerini kapattı ve bana doğru eğildi.

Ellerimi kaburgasından kürek kemiklerine kaydırırken, ona doğru adım attım.

Kollarını etrafıma doladı ve beni kendine doğru çekti. Bir elini saçlarıma kaydırdı ve yüzümü nemli göğsüne bastırdı. Güçlkle kontrol edebildiği bir inleme tenimde yankılanarak bir sonraki nefesine eşlik etti.

Sıcak, ıslak bedenini hissetmek, kalp atışlarını yanığımın altında duymak, bedenimi onun bedenine yaslamak bana inanılmaz zevk veriyordu. Jack'in kollarında olmanın beraberinde getirdiği rahatlama duygusu öyle kuvvetliydi ki, o anda başıma bir daha hiç kötü bir şey gelmezmiş gibi hissediyordum.

Erkekliğinin ham kokusu her bir gözeneğime işliyordu, hiç sorgulamadan yüzümü çevirip dudaklarımı tuzlu tenine değdirdim.

Bedeni dudaklarımın altında tepki gösterdi.

Her iki eliyle yüzümü tutup ona bakmam için yukarı kaldırdı.

"Seni öpeceğim," dedi, dudaklarıma odaklanarak.

Başımı salladım ve o kafasını bana doğru eğerken ben dilimle dudaklarımı ıslattım. Jack etrafımı kuşatırken, nabzım zıvanadan çıkmış durumdaydı. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama nefesim hızlandıkça daha da aksıyordu. Bir elimi ensesine kaydırıp dudaklarıyla bir an önce buluşmak için başını kendime doğru çektim çünkü Jack yavaştan alıyordu. Dudakları dudaklarımla buluşmadan önce son gördüğüm şey gamzesi oldu.

Beni öpüşü yavaş ve çok tatlıydı. Aramızda hiç şüphe ve soru işareti kalmadan öpüşmek için bir ömürdür bekliyormuşuz gibi. Dudaklarımı aralayıp dilini ağzımın içine kabul ettim ve bu müthiş duyguya karşı koyamayarak inledim.

Dudaklarımın üzerindeki dudakları sertti, geri çekilip

ağzını tekrar açarak dudaklarımı yakaladı, sonra dilini tekrar ağzımın içine kaydırıldı. Kafalarımız yer değıştirdi, dudaklarımız kusursuz vuruşu bulmaya çalışıyordu. Kusursuz ritmi. Birbirimizi zaten içiyorduk ama yine de daha da yakınlaşabilir miyiz diye çabalıyorduk. İkimiz de durup âni aksatmamak için gerektiğinden fazla nefes almak istemiyorduk.

Ensesinden bir tutam saçı kavradım ve dudaklarımız dans ederken ümitsizce alt dudağınu emip dişlerimin arasına sıkıştırdım. Tüm bedenim öpüşmemizle uyumluydu. Her şeyimle onu, dilindeki naneyi, terli tenindeki tuzu tatmaya odaklanmıştım; dudakları her hareket ettiğinde bedenimin derinlerinden bambaşka duygular kopuyordu.

"Tanrım," diye inledi Jack, kusursuz öpücüklerimizin arasında duraklayarak. Yüzümü kavradığı ellerinden birini belime kaydırıldı ve beni kendine doğru çekti. Sertçe. "Yavaş derken... ne kadar yavaş?" Parmaklarıyla ittirerek beni kendine daha da yaklaştırdı. Yüzümdeki elini boğazıma götürdü ve sıcak dudaklarına yer açmak için başımı yukarı doğru kaldırdı. Zaten hassaslaşmış bedenimdeki tüm tüyleri diken diken ederek önce çenemi, sonra kulağımı öptü.

Yavaş mı dedim ben? Başboş dolaşan bir kahkaha boğazımda kıkırdamakla yetindi, ne cevap vereceğimi bilemeden yutkundum.

"Beni yönlendirmen gerekiyor, Keri Ann, yoksa ben... lanet olsun" dedi birden ve aynı hızla beni yerden yükseltip kucağına aldı. Etrafında döndürüp havuza açılan tel örgü kapıya yöneldi.

Cıyıkladım. "Ne oluyor, Jack?"

"Ayakkabılarını çıkar."

"Ne? Neden?" diye sordum, beni o kadar sıkı tutu-

yordu ki nefesim kesilmişti. Kapıdan çıkıp gün ışığına kavuştuk. Omzunun üzerinden havuza baktım. "Hayır! Asla olmaz!"

"Hayır, havuz değil, orası ısıtılıyor," dedi ve beni aniden bir itfaiyeci hareketiyle omzunun üzerine attı.

Gözlerimi nefes nefese kalmış bir halde, sırtında açtım. "Jack! Ne yapıyorsun?" diye bağırdım ve poposuna vurdum.

Derin bir gümbürtü çıkararak güldü ve spor ayakka-bılarımı ayağımdan çıkarıp yere bıraktı. Sonra ben anlamsızca sırtına vururken, o çıplak ayaklarını kumların içinde kaydırarak sahile giden patikaya yöneldi.

"Bekle, Jack! Hani insanlara kendimizi göstermeyecektik," dedim ümitsizce ve nefes nefese. Omzu mideme baskı yapıyordu. Ayrıca henüz Bayan Weaton'ın kahvaltısını da sindirmiş değildim. "Tanrım, midem bulanıyor."

"Neredeyse geldik, sahilde kimse yok, merak etme." Su hattına doğru ilerlerken, duraklamadan beni kollarının arasına, kucağına döndürdü. Artık az önce "yüzlerce metre ilerimizde" olan dalgaları görebiliyordum.

Ayaklarıyla dalgaların içine daldı, suyun direnci karşısında biraz yavaşladı ve ikimizi birden suyun içine fırlattı.

Suyun soğukluğu o kadar keskindi ki kasılmamak mümkün değildi. Ayaklarımın üzerinde doğrulabilmek için çırpındım. Suyun üzerine çıktığımda nefesim kesilmişti. "Bu da ne şimdi, Jack? Niye böyle bir şey yaptın?" Öksürüp yuttuğum deniz suyunu tükürdüm.

"Soğuk bir duş almam gerekiyordu, bir an önce," dedi, saçlarındaki suları hızlı bir kafa hareketiyle silkeleyip mükemmel bir tarza kavuştururken. *Ah şu erkekler.* "Lanet olsun, çok soğukmuş! Pardon." Bana doğru uzandı ve beni hâlâ sıcak olan vücuduna doğru çekti.

"Aptal. Tabii ki soğuk, mevsim bahar, unuttun galiba," diye mırıldandım, birbirine çarpan dişlerimin arasından. "Ah! *Bu kadar* soğuk olsaydı keşke," dedim ve işaret parmağımla başparmağım arasında 1 cm boşluk bırakarak 'bu kadar' diyerek ne kastettiğimi vurguladım.

Attığı kahkahayla sarsıldı; ağzı geniş, gamzeleri derindi, gözlerini mutlulukla sıkı sıkı kapatmıştı. Koyu saçlarının ucundan deniz suları damlıyordu.

Lanet olsun, bu adam gülümsediğinde çok güzeldi. Şarkının sözleri zihnimde belirdi. Göğsüm birden, yaşadığım duygu yoğunluğuyla genişledi. Kendinden geçme hali yedi ay sonra bile tüm gücüyle aynı yerde duruyordu. Kendime rağmen hıçkırıkla kanşık bir kahkaha patlattım. Jack'in mutluluğu bulaşıcıydı.

"Senin yanındayken hiçbir yer soğuk değil, Keri Ann," dedi ve göz kırptı, söylediğini kanıtlamak içinse beni kendine doğru bastırdı.

Yutkundum, her yanıma bir sıcaklık dalgası kapladı ve buz gibi olmuş bedenimi içten ısıtmaya başladı. Köpek gibi solurum veya aynı derecede utanç verici bir duruma düşerim korkusuyla, hissettiğim duyguyu bastırmak için dişlerimi birbirine kenetledim. Vücudum titredi.

"Hadi gel," dedi Jack. "Donuyorsun. Çok güzelsin ama dudakların mosmor, ayrıca titrediğini de hissedebiliyorum." Suyun içinde ayağa kalktı, elimi tutup kıyıya doğru yöneldi.

Bel hizasındaki derinlikten kumlara doğru yürümeye başladık. Islak pantolonum ve tişörtüm üzerimde ağırlık yapıyordu, ayrıca hafif rüzgâr daha da üşümeme sebep olmuştu. Yürürken aklıma bir fikir geldi. Madem o beni yerin dibine batırmıştı, *bütün yaşananların ardından* ben de ondan suyun içinde intikam alabilirdim.

Onun baldırı hizasındaki derinliğe geldiğimizde,

adımlarını takip ederek mükemmel zamanlama için bekledim ve vücudunu döndürmek için kolundan çekip sağ bacağını önüne fırlattım. Refleksleri devreye girdi ve dönerken beni yakaladı, dengesini kaybetti ve beni de kendisiyle birlikte çekince, ciyaklamalarım eşliğinde kendimizi sığ suyun içinde bulduk.

Düşüşünü hafifletecek kadar çok su bulunmadığı için, sırtını kuma çarpınca sert bir şekilde inledi. Aramızdaki havayı ezerek mecburen üzerine uzanmış bulundum.

"Tanrım," dedi boğuk bir sesle, gözlerini kapatıp başını yere koyarken. "Bu da neydi şimdi?"

"Özür dilerim. Beni üzdüğün için senden intikam alıyordum." dedim salak salak. Islak saçlarım yüzlerimizin yanına bir perde gibi düştü.

Gözlerini açıp gözlerime baktı. Küçük bir dalga bedenlerimizi yıkadı, sonra etrafımızdaki kumu da beraberinde götürerek geri çekildi.

"Bunu telafi edebilir miyim?" diye sordum ve dudaklarımı dudaklarına doğru alçaltıp onu derin derin öptüm.

Bir elini saçlarıma doladı ve beni ağzıma doğru yaklaştırarak dudaklarıma cevap verdi. Hafif dalgalar birkaç saniyede bir üzerimize düştü. Sonra aniden büyük bir dalga sırtımda yuvarlandı. Kolum Jack'in boynunun altındaydı, ikimizi sudan kurtarmak için başını yukarı doğru çektim.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Güldüm. "Her yedi dalgadan biri büyük oluyor. Neyse ki sular çekiliyor, yoksa şu an boğulmuş olabilirdik."

Gözleri ışıldadı ve üzerimden atlayıp yuvarlanarak beni dalgaların üzerine sırt üstü yatırdı, ağırlığını bacaklarımın arasına ve göğsüme verdi. Suyun soğukluğunu unuttum, kalbim aksadı ve sıcaklık tüm bedenime yayıldı.

"Dalgalar hakkında ne kadar çok şey biliyorsun sen öyle?"

Yaptığım dalga heykelini düşünüp kafamı salladım. "Şapşalca gelebilir ama bu konuda ciddi bir araştırma yaptım. Şu anda 10 cm'lik suda yatıyoruz, bu da uzaktan gelen bir sonraki dalganın, kırılmadan önce bir öncekinden yaklaşık 20 cm daha büyük olacağı anlamına geliyor. Sana bir şey olmaz ama sayende *ben* savunmasız bir durumda kalacağım."

Küçük bir dalga daha bedenlerimize çarptı ve altımızdaki kumu oyup geçti. Kollarımı Jack'in çıplak sırtına doladım.

"Yirmi santim, ha? Yirmi santimle başka yapılacak şeyler de bulabilirim." Jack alaycı bir tavırla güldü, elmacık kemiklerindeki kırmızılık yeşil gözlerini daha da aydınlatıyordu. "Peki, benim şapşal okyanus uzmanım, söyle bakalım bir sonraki büyük dalgayla ne zaman karşılaşacağız?"

"Biraz dikkatimi dağıtıyorsun, şu anda hiçbir fikrim yok," dedim dürüstçe ve yüzündeki yaramaz ifadeye gülümsedim.

Tam bu sırada büyük bir dalga üzerimizde patlayınca, yüzümü kaldırıp ona yaklaştırmak zorunda kaldım. Aynı anda Jack'in üzerimdeki bedeni de sarsıldı. *Oha*. Gözlerimi dudaklarına kilitledim. Geri kalanımla hissettiğim tek şey bu bağlantıyı tamamlamam gerektiği idi. "Şapşal olabilirim ama ben *senin* şapşalınım," diye fısıldadım. *Lütfen öp beni*.

Jack göz kapaklarını alçalttı ve alnını alnıma yasladı. "Tanrım, bunu duymak nasıl hoşuma gidiyor, bilemezsin."

"Neyi? Şapşal olduğumu mu?"

"Hayır, benim olduğumu."

Yirmi

Sırtımın altındaki kumlar çekilerek medcezir dalgasıyla birlikte okyanusa karıştı, ama bu Jack'in bedeninin üzerinde salınışının yanında küçük, dikkat dağıtıcı bir detaydı.

Jack sert, pürüzsüz ve kaskatıydı. Çok sert. Gerçekten sert.

Sırtımdaki kumlar akıcı ve sertti. Üzerimde kıyafetler vardı ama mevcut durum bana kendimi tamamen çıplak hissettiriyordu. Kafamı çevirdiğimde uzakta birkaç kişinin ve havlayan bir köpeğin varlığını fark ettim.

Jack bakışlarımı izleyerek aynı yere baktı. "Sorun yok," dedi ve burnunu hafifçe burnuma değdirdi. "Eğer şu anda izleniyor olsaydık ben kesin fark ederdim; uzman oldum artık." Bunu söylerken ifadesi bir an için durgunlaştı.

"Ne?" diye sordum.

"Hadi gel," diye fısıldadı Jack. "Kartpostallarda harika görünüyor ama dalgaların üzerinde takılmak bayağı dondurucu bir şeymiş."

Üzerimden kalktı, bana uzattığı elini tutarak ayağa kalktım.

Jack'in vücudunun sıcaklığı üzerimden kalkınca, ba-

harda hafif olan olağan okyanus esintisi ıslak kıyafetlerimin arasından içime işledi. Titredim.

Elimi tuttu ve eve doğru koşmaya başladık. Soğuk, ıslak kıyafetler ve sert deniz kumundan oluşan üçlü, hareket etmeyi inanılmaz zorlaştırıyordu.

"Evin altında bir duş var, sıcak su da akıyor," dedi Jack, kum tepciklerinin üzerinden Devon'un evinin mahremiyetine doğru ilerlerken.

"Umarım bana kıyafetlerinden ödünç verebilirsin. Akşam işe gitmeden önce eve uğrayıp üzerimi değiştirmem gerekecek."

"Tamam."

Havuzun yanından geçerken Jack'in az önce yere attığı spor ayakkabılarımı aldım. Evin altındaki loş alana tekrar girdik ve Jack beni daha fazla kafes örgüyle gizlenmiş küçük bir duşa yönlendirdi.

Kuytuda kalan bu alana girdikten sonra elimden kuru ayakkabılarımı aldı. "Sen suyu açar mısın? Ben gidip havlu getireyim."

Dediğini yapıp üzerimde kıyafetlerle kaynar su akan duşun altına girdim ve başımı arkaya eğip sıcak suyun üzerimden akıp gitmesinin tadım çıkardım. Vay be, hayatımın birkaç saat içinde bu kadar sert bir biçimde değişmesine nasıl izin vermiştim ben? Yeniden Jack'le birlikteydim. Tamamen. Her şekilde.

Henüz Jazz'e ne günlükten ne de onunla *her şeyi* konuştuğumuzdan bahsedebilmişim. Ve Joey! Tanrım, Joey'nin ne tepki göstereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Herkesin başı dönecekti. Tıpkı benimki gibi.

Arkamdan gelen sese doğru dönünce, Jack'in duşun kapısını arkasından kapattığını ve küçük rafa bir şampuan şişesi yerleştirdiğini gördüm. "Havlu ve yedek kıyafetler burada," dedi. Üzerinde hâlâ siyah şortu vardı,

yanıma doğru bir adım yaklaşarak ellerini belime yerleştirdi.

Duştan akan su sırtıma vuruyordu. Beni döndürdü, başını eğip sıcak suyun altına soktu ve su tenindeki tuzu yıkamaya başladı. Sonra bir adım daha atınca ikimiz zar zor akan duşun altına sığdık.

Dudaklarını öpmek için parmaklarımın ucunda yükseldim. Kendimi tutamadım. Onu yavaşça, dudaklarını hissederek öptüm ve geri çekildim.

Gülümsedi.

Onu artık istediğim her zaman öpebileceğimi düşünmek çok garipti. Bazı anlar ona bakıp ne zaman istersem öpebileceğim, sadece bana ait Jack'i görüyordum. Bazen se süzgeçten geçirmek zorunda kalıyor, karşımdakinin dokunmanın mümkün olmadığı film yıldızı Jack Eversea olduğunu fark ediyordum. Bu tuhaf bir duyguydu.

Elleri belimde, meraklı gözlerle beni izledi. Sonra tişörtümü tutup çıkarmak için yukarı doğru kaldırdı. "Muhtemelen vücudundaki kumlardan kurtulman gerekiyor."

Tereddüt ettim, sonra utangaç bir ifadeyle gülümse dim ve ıslak tişörtü üzerimden çıkarmasını kolaylaştırmak için kollarımı havaya kaldırdım. Tişört yere düşünce şap diye bir ses çıkardı ve ben üzerimde küçük siyah pamuk sutyenimle kaldım. Eğer böyle bir an yaşamayı planlasaydım içime dantelli, daha seksi bir şeyler giyerdim. Yüzü düşünceli ve kırmızıydı, gözlerini üzerimde gezdirdi. Dudakları gergindi.

"Hey," diye fısıldadım. "Sanırım vücudumdaki kumlardan kurtulmak için pantolonumu da çıkarmam gerekiyor." Güldüm.

"Kendimi azgın bir ergen gibi hissediyorum," dedi Jack, boğuk bir sesle.

Gülümseyip hızlıca sırlıklam pantolonumun düğmelerini çözdüm ve bacaklarımdan çıkardım. *Siyah bir bikini giymişsin gibi düşün*, dedim kendi kendime. Ama ikimiz de aynı şey olmadığını biliyorduk. Duşun altında sutyen-külot kaldığım anda, kendimi Jack'in kollarında buldum. İşte yeniden bıraktığımız yerdeydik. Üzerimizden çağlayan suyun tadı, ter ve deniz suyunun tuzuyla karşılaştırıldığında, tatlıydı.

Jack inledi ve dilini dudaklarımdan arasından içeri sokarak bedenimi arzularla dolu bir heyecan kasırgasına sürükledi. Kolları bedenime dolanmış durumdaydı ve bedenlerimizin tüm çıplaklığıyla birbirine değmesi çarpıcı bir duyguydu. Uyarılıp sertleştiğini hissetmek bedenimin derinlerinde bir sızıya neden oldu. Ama bu aynı zamanda daha önce seviştiğimiz ve tekrar sevişeceğimizin anlık bir hatırlatıcısıydı. Gergindim. Ve hâlâ Jack'in Audrey'ye yaptığını itiraf ettiği şey yüzünden şaşkın hissediyordum.

Paylaştığımız güzel, unutulmaz anlarla; Jack'in bana karşı çok hassas ve tutkulu olduğu anlar ve Audrey ile Jack'in zihnimde canlandırdığım öfke ve aşağılama dolu hayvansı sevişmesini bağdaştırmaya çalışırken irkildim.

"Hey," Jack geri çekilerek bana baktı. "Ne oldu?"

Başımı eğdim ve alnımı göğsüne yasladım. Kalbinin atışlarını hissederek yutkunurken boğazından çıkan sesi duydum.

Bir an tereddüt etti, sonra kollarını omuzlarıma sarıp ıslak saçlarımdan öptü. "Yavaştan alabiliriz, Keri Ann, sana söz veriyorum. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz." Bir kez daha sesli bir şekilde yutkundu. "Hiçbir şeyi. Ama lütfen konuş benimle. Sen susunca ben çok endişeleniyorum."

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek göğsüne yaslı olan başımı iki yana salladım.

Sonra tekrar geri çekildi ve omuzlarımdan tutarak beni kibarca arkama döndürdü. Meraklı gözlerle omzumun üzerinden Jack'e baktım ama o şampuanı doğru yöneldi. Avucunun içine biraz şampuan döktü, köpürttü ve parmaklarıyla saçıma uzandı.

Oh, evet.

Karşı çıkmadım ve başımı arkaya eğdim.

Şampuanın çam ağacı kokusu etrafımızı sardı, en son buraya geldiğinde çıplakken aldığım kokunun kaynağı buydu demek ki. Kokusunun gizemini öğrenmek beni biraz mutsuz etse de, Jack'in parmakları saç derime kayıp masaj yapmaya başlayınca bastırmaya çalıştığım belli belirsiz bir inlemeyle gözlerimi kapattım. Ortada seksi hiçbir şey yoktu ama yaptığı şey inanılmaz duygusaldı. Kafa karıştırıcı ama sorgulamak için fazla güzel. Nazıkçe masajına devam etti, sonra elleriyle köpükleri omuzlarıma ve sırtıma kaydırды. Sutyenimin kopçasından bir ses geldiğini fark ettim ve kopça açılınca gerildim. Hâlâ arkamda duran Jack askıları kollarımdan kurtardı ve ıslak sutyeni vücudumdan çıkardı.

Donup kaldım.

"Sorun yok, Keri Ann," diye fısıldadı. Sonra beni tekrar kibarca, akmakta olan duşun tam altına çekti, saçlarımı duruladı ve vücudumdaki köpükleri yıkadı. Su karımdan aşağı doğru akarken göğüslerimde fazlaca kum biriktiğini fark ettim.

Jack'in içinde hiç art niyet bulunmayan hassas, dikkatli hareketleri beni adeta yavaşça öldürüyor, endişelerimi eritip yok ediyordu.

Tehlikeli girişimlere hiç yeltenmeyen elleri belimin iki yanından kalçalarıma doğru kaydı ve külotumda durdu.

Nefesim tekledi ve üzerime akan sıcak suyun sağladığından daha sıcak bir duygu ağır ağır içimde dolaşmaya başladı.

Jack'in arkamda çömelip aşağı çektiği külotu ayaklarımdan çıkarırken, kalbim adeta boğazımda atıyordu. Kalp atışlarım tüm bedenimde yankılandı. Daha önce sevişmiştik ama sanki paylaştığımız en yakın an, bu andı.

Jack yan tarafa doğru hareket edince, su bir kez daha bedenime çarptı. Sonra Jack suyu kapattı ve beni döndürmeden duştan çıktı, getirdiği beyaz havluyu almak için kapıya doğru uzandı. Havluyu açtı, gözlerini gözlerimden ayırmadan, dolayısıyla vücuduma bakmadan bana uzattı.

Bu neydi şimdi?

Aklımdan bin tane düşünce geçti: havluyu kabul etmeyip ya da bir kenara fırlatıp tıpkı bana yaptığı gibi üzerindikileri çıkarmak, onu yıkamak, saçlarına masaj yapmak... bedenine dokunmak. Uzattığı havluya baktım ama sonunda minnettar bir ifadeyle kabul edip vücuduma sardım.

Jack gülümsedi.

Yirmi Bir

Jack'in yatağında yatıyorduk. Amaç kıyafetlerimin alt katta kurumasını beklemektir ama kıyafetler çoktan kurumuş, yatağın yanında yerde bir yığın halinde durmaya mahkûm edilmişlerdi. İkimiz de bu ânu terk etmek istemiyor gibi görünüyorduk.

Üzerimde bana gözlerinin rengini hatırlatan adaçayı yeşili bir tişört vardı. Maalesef bana verdiğinde tişört temizdi ve üzerime giyip kara sevdalı bir köpek yavrusu gibi kokladığımda onun kokusunu değil, deterjan kokusunu almıştım. Ve bir de boxerlarından birini giyiyordum. Boxer siyah ve rahattı. Vücuduna göre beli oldukça dar olduğu için, üzerime çok kötü olmamıştı.

Tekrar odasında olmak garipti. En son bu odada bulunduğum ve tüm çıplaklığımın kendimi ona verdiğim günün hatırası, öpüşmelerimizin arasında devam ettirmeye çalıştığım her tutarlı sohbetin köşesinde bağlantısız görüntüler şeklinde zihnimde canlanıyordu. Ve öpüştük. Çok öpüştük. "Filmin çekilmesine daha aylar var, değil mi?"

"Eylülde, evet daha dört ay var," diye cevap verdi Jack.

Yüz yüze gelecek şekilde yan döndük.

Göğsü hâlâ çıplaktı ama altında yıpranmış ve rahat bir kot pantolon vardı. *Aynı kot pantolondan on yedi tane var galiba*, diye geçirdim içimden.

"Bu dört ay içinde ne yapmayı düşünüyorsun?"

Yaramaz gamzesiyle sırttı. "Çit çekmeyi öğreneceğim. Ve muhtemelen seni sinir edeceğim."

"Sakin. Neyse, filmin başlaması neden o kadar uzun sürüyor?"

"Önce setin kurulması gerekiyor," diye cevap verdi. "Çoğu yeniden yapılp Savannah civarındaki depolara yerleştirilecek. Ben o kısımla çok ilgili değilim. SCAD öğrencileri de işin içinde olacak, sanırım bir yaz projesi kapsamında. *Korsan Evi*'ni yeniden yaratmaları gerekiyor. Savannah turizminin orijinal evin zarar görmesini kaldıracabileceğini sanmıyorum," diye ekledi alaycı ama ciddi bir tavırla.

"Tahmin edebiliyorum," dedim sırtarak. "Ama gerçekten... Yani bu harika bir şey. Henüz okula başlamamış olmam ne acı, bu projenin içinde yer almak için okuldakilerin ayaklarına kapanabilirdim." Eski, yıkık dökük, gri ahşap *Korsan Evi*'ni ve hayaletleri dışarıda tutmak için açık mavi-yeşile boyanan kapı ve panjurlarını düşündüm.

Gülümsedi. "Farklılık yaratmak için tüm senaryoyu *Steampunk*'a ve büyüye çevirmek gibi çılgın bir fikrim vardı, özellikle de *Revenge* gemisini. Devon'a anlattım ve konu ilgisini çekti, biz de diğer senaryo yazarıyla birlikte üzerinde yeniden çalışmaya başladık. Ama tabii dekor tasarımının da buna göre dönüştürülmesi gerekecek."

"İşini gerçekten çok seviyorsun, değil mi?"

"Evet." Ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı ve saçımdan bir tutam alıp kulağımın arkasına koydu. "Gerçekten seviyorum. Kitaplar, filmler, büyürken benim kaçış yolum-

du. Şimdiyse insanlar için bir şeyler yaratıyorum.”

“Keşke kötü tarafları bu kadar ağır olmasaydı,” diye fısıldadım Jack’in mahremiyetinin olmadığını, evinde yiyecek kalmadığında bir hamburger almak için dışarı çıkarken bile iki kere düşünmesi gerektiğini, her hareketinin sorgulandığını aklıma getirerek.

“Keri Ann, ben yaptığım işi bırakmak istemiyorum.”

“Biliyorum. Demek istediğim bu değildi. İşini ne kadar sevdiğini görebiliyorum. Hiçbir zaman bunun önünde durmak istemem.”

Jack içini çekti. “Neredeyse bırakacaktım. En son buraya geldiğimde gözüm açılmıştı, çok kontrollüydüm. Hâlâ olanların üzerine çok kafa yoruyorum, Audrey’nin tehditlerinden sonra bütün bunlardan uzaklaşmam gerektiğini düşündüm. Bırakırsam, kimse beni daha fazla baskı altında tutamaz gibi geldi. Ama sonra mesleği bırakmanın hiçbir şeyin çözümü olmadığını fark ettim. Sonunda olayların üstesinden gelmek için bir yol seçtim, sözleşmeden kurtulup İngiltere’deki projede yer alma şansı buldum ve bu süreç elde edebileceğim en iyi şeyle sonuçlandı.”

“Bize aslında kim olduğumuzu gösteren yeteneklerimizden çok seçimlerimizdir, Harry.” İşte bir film alıntısı daha.

“Aman Tanrım bana *Harry Potter*’dan mı alıntı yapıyorsun?” Jack güldü ve beni yuvarlayıp sırt üstü yatırdı.

“Sen halka mal olmuş bir film ve kitap kurdusun. Ben sadece kitap kurdum.”

“Lanet olsun, biliyorum. Evindeki dağ gibi kitapları hatırlıyorum. Sana bir kütüphane yapmak istiyorum.” Jack dudaklarını bana doğru yaklaştırarak beni öptü.

Hissettiğim duygu boğazımı tıkayınca yutkundum. Gören de bana evlenme teklifi ettiğini sanacaktı.

Ânın güzelliğini baltalamak istemedim ama Audrey

hakkında söyledikleri beni rahatsız etmişti. "Günlüğünde Audrey'nün seni tehdit ettiğinden üzeri kapalı bahsetmişsin. Tam olarak ne yaptı?"

Jack kaskatı kesildi.

"Özür dilerim. Ben... ben sadece merak ettim. Az önce de tekrar lafı geçince..." Alt dudağımı gergin bir tavırla dişlerimin arasına aldım.

İç çekti. "Aslında buraya geri gelmememin sebebi..." Beni de kendisiyle birlikte çekip doğruldu ve oturarak yüzüme baktı.

Bacaklarımı karnuma çektim ve ayak bileklerimi çaprazladım.

"Aslında geri geldim," diye devam etti konuşmasına. "Butler Cove'a kadar geldim ama kalmadım. Kalamadım. Çünkü Audrey'nin ben buradayken özel bir detektif tutup fotoğraflarımı çektiğini öğrendim."

"Sonra mı? Yani geri geldiğinde mi?" Kafam karışmıştı.

"Hayır, daha önce." Parmaklarını parmaklarıma kenetledi. "İkimizin fotoğraflarını çekirmiş."

Göğsüme olağanca hızıyla derin bir endişe düştü.

"Herif ikimizi birlikteyken fotoğraflamış, Audrey de beni fotoğrafları basına sızdırmakla tehdit etti, beni aldatmasının sebebini buymuş gibi göstermek için."

"İkimizin mi?" Beynimi zorladım, nerede insan içine çıkmıştık ki biz? Sahilde koşarken? Motosiklete binerken? Ya o fotoğraflar benim evimdeyken çekildiyse? Tüm bunları düşünmek midemin ekşimesine sebep oldu.

"Her şey senin yüzündenmiş gibi gösterecekti, Keri Ann. Ben seninle olduğum için, beni aldattığını söyleyecekti. İşte bu yüzden geri gelmedim. Benden olabildiğince uzak kalmanı istedim."

"Elinde nasıl fotoğraflar vardı?"

Jack yutkundu.

"Jack?"

"Fotoğraflar biz buradayken çekilmiş. Bu odadayken. Çoğu bulanık, gerçekten hiçbir şey görülmüyor. Ama ikimiz tam şurada dururken çekilenler çok net." Eliyle Fransız kapıyı ve balkonu işaret etti; kapı şu anda kapalıydı ama jaluziler açıktı ve mavi gökyüzünü gözler önüne seriyordu. "O sabah. Sana arkandan sarılmıştım."

O ânı kusursuz bir şekilde hatırlıyordum. Vücudumdaki tüm kan boğazımda toplandığı için cildim karıncalanmaya başlamıştı.

"Peki, ya bulanık olan... fotoğraflar?"

Jack irkildi ve başını iki yana salladı. "Burada, ışıklar açıkken çekilen fotoğraflar."

Işıkları açtığı ânı da hatırlıyordum. Ben ısrarla söndürmesini istemiştim ama birileri bizi izler korkusuyla değil. Yaşlar boşalırken, gözlerim sızladı.

"Bizim olduğumuz gerçekten belli değil ama bu, durumu değiştirmiyor tabii. Ayrıca fotoğrafları çekenin yerel bir dedektif olması büyük şans, paparazzi olsaydı çok daha kötü olurdu. Onların kameraları çok daha donanımlı."

Jack'in elini bıraktım, karnımı tutup bacaklarımı düzeltirdim ve uzanıp başımı yatağa yasladım. Biraz kana ihtiyacım vardı. "Aman Tanrım, bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum," dedim sonunda ve elimle yüzümü kapattım.

Nasıl yapabilirdim ki? Onun, müstehcen fotoğrafların ve hikâyelerin hedefi olması normal sayılabilirdi ama benim hayatım için istediğim şeylere tamamen tersti. Neyin içine girdiğimi bilmenme rağmen, olayların bu raddeye gelmesine ben izin vermiştim. Kendi isteğimle onunla olmuş, karşımdakinin gerçek Jack Eversea olmadığını

düşünerek yaptığı işin önemli olmadığını varsaymışım. Âşık olduğum Jack farklıydı. Oysaki âşık olduğum Jack içinde yaşadığımız bu deli, röntgenci toplumun bir parçası ve mahiydi. Ve ben şimdi tam da aynı yola geri dönüyordum.

Jack geri çekildi, hemen ardından bir pat sesi duydum. Parmaklarımın arasından baktığımda Jack'in yere kaydığını ve sırtını yatağa yasladığını gördüm. Kot pantolonla kaplı bacaklarını bükmüş, kollarını dizlerine yaslamış, başını öne eğmişti. Ensesi gergin görünüyordu ve... ensesini öpmek istiyordum. Ona karşı hissettiğim duygularla, onun kim olduğuna dair hissettiklerimi bir türlü bağdaştıramıyordum.

"Fotoğraflar nerede?" diye fısıldadım.

"Aldım. Hepsini," diye mırıldandı Jack. Derin bir nefes alıp yüzünü kaldırdı ve başını geri atıp yatağa yaslandı. "Bu, anlaşmanın bir parçasıydı. Onunla ve yapım şirketimle yaptığım anlaşmanın. O bana fotoğrafları verdi, ben de sözleşme süresi bitene kadar seni görmeyeceğime söz verdim, sözleşmenin süresi geçen hafta sona erdi."

Benim için bir anlaşma yapmıştı. Beni korumak için. Ve zorunluluklarını yerine getirir getirmez buraya gelmişti. *Ama peki ya, Audrey?* "Tanrım, benden neden bu kadar nefret ediyor? Ben ona ne yaptım ki?"

"Senden nefret etmiyor. Kaybetmekten nefret ediyor."

"Kim etmez ki? Onun bu... *kan davasını* sürdürmeyeceğinden nasıl emin olabiliyorsun?" Bugün sahildeki halimiz gözümün önüne geldi ve Jack'e kendini, *bizi* bir kez daha riske attığı için öfkelen dim.

"Emin değilim," diye itiraf etti Jack.

Kararsız bir nefes verdim. "Ben yapamam—"

"Biliyorum," diyerek araya girdi Jack ve ellerini öfkeyle saçlarına götürdü. "Bunu istemediğini biliyorum."

Ama onun bu durumla olan bağlantısının kesildiğinden emin olmak için elimden geleni yaptım. Başka hiçbir şey için söz veremem. Bilmiyorum." Ayağa kalkıp malum pencereye doğru ilerledi ve ellerini yine saçlarına götürerek dışarı bakmaya başladı. "Lanet olsun!"

"Dün gece Grill'e gelip kendini herkese göstererek aynı duruma davetiye çıkardın. Yani muhtemelen birilerinin buraya gelip seni takip etmesi an meselesi. Ya da yaptıkları her neyse. Sinsice izlemek mesela," diye ekledim keskin bir dille. Tanrım, bu halimden nefret ediyordum. Bu acı ve korku dolu, sefil halimden. Jack benim hem en iyi hem de en kötü taraflarımı açığa çıkarıyordu.

Bacaklarımı yataktan sarkıttım ve yerdeki kıyafet yığınınına uzandım. Boxeri tişörtün altından çıkardım ve iç çamaşırlarımı mümkün olan en namuslu halimle geri giydim.

Jack pencereden odanın kapısına doğru yöneldi ve sırtı bana dönük bir biçimde kapıyı tutup çıkışımı engelledi.

Bana bakmıyor olması tatmin edici, sırtındaki her bir kasın ana hatlarını çiziyor olmak ise büyüleyiciydi. Jack'in tişörtünü çıkardım, sutyenimi giydim ve aceleyle üzerime gömleğimi ve pantolonumu geçirdim. Yatağa geri oturdum ve ondan ödünç aldığım kıyafetleri katladım. "Ben bunları yıkayıp—"

"Hayır."

Durdum. "Yıkamayayım mı?"

Jack yüzünü bana dönüp tişört ile boxeri elimden aldı ve kenara fırlattı. "Evet, yıkama ama ben gitme demek istemiştim. Bu şekilde değil."

"Jack—"

Önümde diz çöktü, ellerini bacaklarıma koydu ve kendine yer açmak için bacaklarımı araladı. "İkimizi bir sır olarak saklayacağım. Sana söz veriyorum. Tüm dün-

yaya haykırmak istiyorum ama sonunda *sana* sahip olmak varsa, bunu kendime saklayacağım veya bu uğurda ölsem de elimden geleni yapacağım."

Boğazımı tıkayan düğümü güçlkle yuttum. "Seni terk etmiyorum, Jack," diye fısıldadım, elimi biçimli yüzünde ve kirli sakalında gezdirirken.

Gözlerini kapattı.

"Eğer seninle birlikte iyiyi olduğu kadar kötüyü de yaşamak istemeseydim, bugün buraya gelmezdim. Bunu biliyorsun." Ellerimi yumuşak saçlarına kaydırdım ve öne doğru eğilip alnımı alnına dayadım.

"Lanet olsun, Keri Ann." Elleriyle dalgalanmış karışık saçlarımı kavradı. "Bunu bana nasıl yapıyorsun? Tamamen kontrolden çıkmış durumdayım. Seninle tanıştığım-dan beri her duyguyu senin nasıl hissettiğini düşünerek yaşıyorum. Hayatım boyunca hiç böyle bir şey hissetmedim ben."

"Ben de öyle." Nefes aldım ve diğer elimle kaslı ön kolunu tuttum. "Sanırım... Sanırım bu ikimiz için de çok yeni bir duygu."

Jack gözlerini açtı ve uzun saniyeler boyunca yüzüme baktı. Sonra beni öptü, en saf haliyle uzun uzun öptü ve ayağa kalktı. "Gitmen gerektiğini biliyorum." Elini bana uzattı. "Mesain bittikten sonra seninle eve yürüyebilir miyim?"

Onunla tanıştığımız ilk geceyi hatırlayıp gülümsedim, o gece de aynı şekilde eve birlikte yürümüştük. "Tabii ki. Sana mesaj atarım."

"Sende hâlâ numaram var mı?"

"Evet." Güldüm. "Ama günde en az bir kere silmeyi düşündüm. Benim numaram sende duruyor mu?"

Tanrım, niye sormuştum ki şimdi bunu? Ya yok derse...

“Evet,” diye cevap verdi, *delirdin herhalde* der gibi bir ifadeyle. “Ve günde en az bir kere sana *mesaj atmayı* düşündüm.”

Keşke bana mesaj atmış olsaydı, böylece bir sürü yanlış anlamadan kurtulmuş olurduk. Ama bu, her şeyi daha kötüye de götürebilirdi. “İkimizin” birlikte nasıl ilerleyeceğe konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu durumdan hâlâ çok keyif almadığını bilsem de, Jack’in ünlü olması konusunda benim sandığımdan daha rahat olduğunu görebiliyordum. Ve ben nasıl hayatımdaki bütün insanlara Jack ile olan ilişkiyi açıklamak istiyorsam, o da aynı şeyi yapmak istiyordu. Ama onun hayatındaki insanlar... *bu lanet olası dünyanın tüm vatandaşlarıydı*, hem de yargılamaya en hazır halleriyle.

Ve yaklaşmakta olan SCAD günlerimi de düşünmek zorundaydım. Öğrencilerinden birinin magazin gazetelerine düşmesinden hoşlanacaklarını hiç sanmıyordum; hem de böyle yüksek profilli bir film projesi üzerinde çalışırken.

Jack’e beni göz önüne çıkarmadığı ve insanların önüne atmadığı için minnettardım ama benzer bir durumun bir sonraki köşede beklemediğinden nasıl emin olabilirdim?

Bugün *her şeyi* değiştirdi. Ben her şeyi değiştirdim. Önümdeki yolda karşıma çıkacak *her şey* bir mayın tarlasından farksız olacaktı.

Yirmi İki

Gece Yarısı Misafiri: İşin hâlâ bitmedi mi?

Gece Yarısı Misafiri: Hâlâ?

Gece Yarısı Misafiri: Hâlâ?

Üç mesaj işe vardıktan 5 dakika sonra arka arkaya geldi. Aptal aptal sırttım ve telefonumu kot şortumun arka cebine sokuşturdum.

"Birilerinin keyfi bu akşam pek yerinde." Brenda yüzünde bir sırıtmayla bana baktı. "Malum Hollywood ilâhının konuyla bir ilgisi yoktur herhalde, değil mi?"

"Şişşt, Brenda, bunu kimsenin duymaması gerekiyor, çok ciddiylim," dedim ve mutfaktan getirdiği temiz bardakları tepsiden boşaltmasına yardım etmek için uzandım.

"Tabii ki kimseye söylemeyeceğim, tatlım, merak etme. Sakın yanlış anlama, seninle ilgili değil ama bu duruma inanmak gerçekten çok zor."

Yutkundum. Brenda haklıydı. Jack ayarında bir ünlünün Butler Cove'da, hiçbir heyecan verici olayın yaşanmadığı küçük turistik kasabamızda boy göstermesi kulağa delilik gibi geliyordu. Sadece bununla kalsa iyi, bir de üzerine *benimle* olmak istiyordu. Sıkıcı, eski kafalı

Keri Ann'le. "İnanılmaz gerçekten." Brenda'nın ihtimal dışı gördüğü değerlendirmeyeyle hemfikirdim. "Delilik ötesi. Dürüst olmak gerekirse, aslında normal bir adam olduğunu biliyorum ama bazen bende ne bulduğunu gerçekten anlayamıyorum. Yani sonuçta o..."

"Kusursuz Jack Eversea, değil mi?"

"Evet... ve ben..."

"Muhtemelen onun başına gelen en güzel şeysin."

Şakacı bir tavırla Brenda'yı dirseğimle ittim. "Teşekkür ederim."

Gülümsedi ve o da bana aynı hareketle karşılık verdi. "Bugün şehir dışından gelen iki kişi onunla ilgili sorular sordu, haberin olsun."

Boğazımı temizledim. Şimdiden mi?

"O sırada Paulie'nin burada olmaması büyük şanstı, bu konuda yaygara koparmaya çok müsait. Jack'in Butler Cove'daki favori mekânının burası olduğunu söyleyip duruyor." Ayıplayan bir tavırla dudaklarını büktü. "Barın arkasına pirinç bir tabela yaptıracak, bak görürsün."

"Maalesef, haklı olabilirsiniz. İkiisiyle de fotoğraf çekti ve geri gelip fotoğrafı imzalamaları için onlardan söz aldı, kesin barm arkasına asacak." Mideme korkudan bir ağrı saplandı. Aklıma Jack'le öğleden sonra ikimizin fotoğrafları üzerine yaptığımız konuşma geldi. Çok dikkatli olmak zorunda kalacaktık.

Telefonum arka cebimde titredi. Brenda'ya, "Pardon, bana bir dakika verir misin?" deyip kadınlar tuvaletine doğru yöneldim.

Gece Yarısı Misafiri: Canım sıkıldı. Evde tamir edilecek bir şey var mı?

Ben: Ciddi misin?

Gece Yarısı Misafiri: Ciddiyim.

Ben: Seninle tekrar mesajlaşmak çok garip. Bu sefer filmlerden alıntı yapmayacak mısın?

Aradaki boşluk, Brenda'ya etrafı düzenlemesi için yardım etmeyip tuvalette takıldığım için suçluluk duya-
cağım kadar, uzundu.

Gece Yarısı Misafiri: Ama güzel, değil mi?

Ben: Evet, güzel.

Gülümsedim ve hızlıca Jazz'e mesaj yazdım.

Ben: Ve... sana haberlerim var.

Tekrar Jack'e mesaj yazdım.

Ben: Sormayı unuttum. Ayağında yeni bir dövme gördüm. Deniz kaplumbağası mı?

Gece Yarısı Misafiri: Bana seni hatırlatması için.

Ben: Hadi canım. Sana evet dedim bile, bu kadar abartmana gerek yoktu.

Gece Yarısı Misafiri: Maalesef, ben çok ciddiylim.

Şaşkınlığımın üzerini kapatmak için hızlıca ince bir espri düşünürken duraksadım.

Ben: Demek beni çabuk unutmaktan korktuğun için yardıma ihtiyaç duydun.

Gece Yarısı Misafiri: Beni öldürüyorsun. Hayır. Belki de sadece kendime işkence etmek istemişimdir. Bu konuyu bir daha konuşmuyoruz.

Kıkırdadım, içgüdüsel olarak benim de onu aynı şekilde unutmadığımı söylemek istedim ama buna direndim. Hollywood'un yaşayan en seksi adamının beni unutmak istemediğini bilmenin beraberinde getirdiği çarpıcı duygunun tadını bir saliseliğine dolu dolu çıkarmak istedim.

Sonraki birkaç saat nasıl geçti, hiç bilmiyordum. İçimden sürekli telefonumu çıkarıp ona mesaj atmak geliyordu; ona mesaj atmak ve ondan bir cevap almak. Balatayı sıyırmak üzereydim. Jack'i şimdi değil, sonra görme fikri beni öldürüyordu. Öpüşmelerimizi ve daha fazlasını yaşamaya fırsat vermediğim için pişmanlık duyduğum duştaki anlarımızı düşününce, endişelerim beni bir bir terk ediyordu.

Bütün öğleden sonra yataktan sadece, Jack tıraş olması gerektiğine karar verince çıktık. Banyonun kenarına oturup yüzüne ve boynuna tıraş köpüğü sürüşünü, tıraş bıçağını teninde gezdirişini aynadan izledim. Gözü defalarca bana takıldı, ikimiz de öpüşürken cildimi tahriş etmemek için tıraş olduğunu biliyorduk. Tıraş olmanın dünyanın en seksi aktivitesi olabileceği hayatta aklıma gelmezdi.

Öpüşmelerimiz aklıma tekrar gelince tüm bedenim sarsıldı ve parmaklarımı hâlâ yanmakta olan dudaklarıma götürdüm. Jack'e değil, işe odaklansam çok iyi olacaktı.

Neyse ki yoğun bir akşamdı ve saat 11'e doğru, sonunda işler biraz yavaşladığında kapıda Joey görüldü. Jazz'in genelde bana eşlik ettiğini biliyordu, o yüzden buraya gelmesi biraz şaşırtıcıydı.

Bu arada Jazz neredeydi acaba? Mesajıma hâlâ cevap vermemişti.

"Selam ufaklık," dedi Joey, bacağına bar taburesine doğru uzatırken.

Yüzüne bakıp salak salak gülümsedim. "Selam, bu sabah nereye kayboldun?"

"Kanoya bindim. Biraz Lowcountry havası almaya ihtiyacım vardı." Bir elini koyu renk saçlarında gezdirdi, diğer eliyle ise fıçdaki Stella birasını işaret etti.

Bir bardak aldım ve kendimi tekrar sıtırırken yakaladım. "Çalışmaların nasıl gidiyor?"

"İyi." Meraklı bir ifadeyle yüzüme baktı. "Senden ne haber?"

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Yok bir şey."

"Peki," dedi kuşkulu bir ses tonuyla, ben birasını ona doğru kaydırırken. "Geri döndüğümde seni göremedim, neredeydin?"

Alt dudağımı ısırdım. Joey'ye anlatmaya henüz hazır değildim ama ona yalan söylemekte de zorlanıyordum. "Jack'i görmeye gittim," dedim sessizce, kimsenin bizi duymadığından emin olmaya çalışarak. Brenda son müşterileri kapıya kadar uğurlayıp *kapalıyız* tabelasını çevirdi ve mutfığa doğru yöneldi.

"Anladım." Joey yavaşça başını sallayarak dudaklarını büktü. "O halde mektubu okudun ve içinde her ne yazıyorsa sana yedi ay boyunca seni hiç sallamadığını unutturdu, öyle mi? Benim ya da seni önemseyen arkadaşlarının ne söylediği hiç mi umurunda değil?"

"Tabii ki umurumda."

"Tanrım, sormaktan nefret ediyorum, çünkü büyük ihtimalle seni destekliyor," dedi alaycı bir tavırla, "ama Jazz bu duruma ne diyor?"

"Ona daha söylemedim."

Joey şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı. "Umarım onunla ilişkiye başlamadan önce uzun uzun ve iyice düşünülmüştür. Çünkü yaşadıkların yeterince ikna edici

olmadı sanırım ama yine de iyice düşüneceksin, değil mi?"

Öfkeyle dişlerimi sıktım.

"Değil mi?" diyerek bastırdı Joey.

"Tabii ki düşündüm," diye çıkıştım. "Düşünmekten başka bir şey yapmadım Joey. Ama bir noktada kalbimin sesini de dinlemem gerekiyor."

Kafasını tekrar yavaşça salladı. "Yani kararını çoktan verdin."

"Evet. Senin de benim için mutlu olmanı gerçekten çok isterdim. Zaten birazdan buraya gelip benimle eve kadar yürüyecek."

Tekrar dudaklarını büktü. "Bizimle eve yürüyebilir, olur tabii. Colt'la neler oldu?"

"Neler mi oldu? Neden Jack ile beni Colt'a sormuyorsun? Konuşursan, onun 'bizi' senden daha fazla anladığını göreceksin." Öne doğru uzandım ve kolunu tuttum. "Joey, yalan söylemeyeceğim, onunla bir ilişkiye başlamak beni çok korkutuyor. Ama bir şeyler yanlış giderse, senin desteğine ihtiyacım olacak, *ben sana söylemiştim* nutuklarma değil."

"O zaman neden başlıyorsun?" diye sordu acı içinde. "Ben burada değilim, eğer işler boka sararsa seni koruyamam. Ayrıca bu kasabada tüm dikkatleri üzerimize çekmemize hiç gerek yok. Ya da senin onun hayranlarından biri veya aktörlerle çıkan kızlara her ne deniyorsa onlardan biri gibi görünmene, insanların sana o herifin son gözdesi olarak bakmasına da öyle. Bu kasabanın onayını almaya ihtiyacımız var, bizi yargılamasın değil." Gözlerini uzaklara çevirdi.

"Seni başka neler rahatsız ediyor, Joey?" diyebildim, insanların beni onun tasvir ettiği şekilde göreceği fikri-

nin içimde yarattığı öfkeyi bastırmaya çalışarak. "Bunun sadece Jack'le alakası olamaz. Eğer sorun kasabayla ilgiliyse, üzerimizdeki emlak vergilerini çoktan yükselttiklerini biliyorum. Zor olacak ama bir şekilde halledeceğiz ya da vergileri biraz düşürmeleri için başvuruda bulunacağız. Benim Jack'le görüşmem bunu etkilememeli. Her neyse, zaten ilişkimizi saklı tutacağız. Tüm gözlerin üzerimize çevrilmesini senin kadar ben de istemiyorum, bundan emin olabilirsin."

Joey iç çekti ve parmaklarıyla cılalı barın üzerine vurdu. "Seni endişelendirmek istemedim ama birkaç ay önce sigorta şirketimizdeki adam beni aradı. Riskli fırtına bölgesinde yer alıyormuşuz. Son yıllarda meydana gelen lanet hava olaylarını göz önüne alarak sel sigortasını kapsam dışı bırakıyorlar, yani onu ayrıca ödemek zorunda kalacağız. Bu bir servet demek. Diğer taraftan vergilerimiz de artıyor ve..." Nefes verdi ve cümleyi havada asılı bıraktı. Bitirmesine gerek yoktu zaten. Karşımıza çıkacak yüklü sigorta faturasını ödeyebilsek bile, geriye vergileri ödemek için hiç para kalmayacaktı.

Zihnim tüm hızıyla dönüyordu.

Brenda mutfaktan kafasını uzattı. "Keri Ann, benim çıkmam gerekiyor. Bu gece sen kapatırsın, değil mi? Selam Joey."

"Selam," dedi ağabeyim, dalgın bir tavırla.

Brenda'ya el salladım. "Tabii ki, teşekkürler Brenda. Yarın görüşürüz."

Brenda gözden kaybolunca dönüp Joey'ye baktım, üzgün görünüyordu.

"Keri Ann... uzun vadede, evi nasıl elimizde tutacağımızı hiç bilmiyorum."

Kalbim yere çakılırken, aynı anda boğazım düğüm-

lendi. "Neden bana daha önce anlatmadın?" diye fısıldadım.

"Şimdi anlatıyorum işte."

"Hayır, neden daha önce değil. Durumu aylar önce öğrenmişsin. SCAD'a başlamamın imkânı yok. Evi kurtarmak için her kuruşa ihtiyacımız olacak."

Joey gözlerini sıkıca yumdu, sonra baş ve işaret parmaklarıyla burnunu sıktı. "Senin okulu bırakmanı istemiyorum. Senin sıran geldi, Keri Ann."

"Ama Joey—"

"Hayır, dinle beni. Annemle babamdan kalan az miktarda bir para var. Bu parayı bu senenin sigortasını ödemek için kullanabiliriz, sonra ben öğrenci kredisi almaya başlayacağım. Bu bize ne yapacağımıza karar vermek için bir yıl kazandırır. Bu arada kasabayı vergi indirimi başvurusuna ikna edebilmem için dua etmekten başka çaremiz yok."

"Eğer kabul etmezlerse ve biz vergiyi ödeyemezsek ne olacak?"

"O zaman evi açık attırmaya çıkaracaklar ve birileri *Butler Evi*'ni gerçek değerine değil, vergi fiyatına satın alabilecek; evin tarihi olması falan yalan olacak yani."

"O kişinin kim olabileceğini çok merak ediyorum gerçekten," dedim ve acımasızca ekledim, "kaldı ki kabul edeceklerini de hiç sanmıyorum, hiç şansımız yok." Kasaba konseyi, özellikle de Papaz McDaniel senelerdir evin peşindeydi. Sanırım sonunda bunun gerçek olması için bir strateji uydurmuşlardı. Neden ortamda hep bir hain olmak zorundaydı? Ve benim zavallı arkadaşım Jasper o adamın çocuğu olarak dünyaya gelmişti. İçim titredi.

"Bak, hemen endişeye kapılma. Eğer ödeyemezsek, onlar gecikmiş vergileri değerlendirmeye alana, yani bir

sonraki nisana kadar zaman var; eğer açık arttırmaya çıkarırlarsa bu da ekime kadar olmayacak. Sonrasında evi kurtarmak için önümüzde tam bir yılımız olacak. Yani daha vaktimiz var, tamam mı? Sadece neler olduğunu sen de bil istedim." Joey başını salladı. "Tanrım, çok özür dilerim, Keri Ann."

Bardan çıktım. "Neden?" diye sordum ve ağabeyime doğru yürüdüm.

"Çünkü sana göz kulak olacağıma dair verdiğim sözü tutamadım. Okul için buradan ayrıldım ve seni kalbi kırık bir halde bıraktım. Üzerine Jack Eversea gibi bir adama bulaşmana engel olamadım; hem de iki kere. Şimdi de muhtemelen evimize sahip çıkamayacağım."

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Joey'yi hiç böyle perişan halde konuşurken görmemiştim. "Joey, bu sözü kime verdin bilmiyorum ama böyle düşünmemen gerekiyor. İkimiz de büyüdü. Artık bana göz kulak olmak senin görevin değil. Halledeceğiz, tamam mı? Zamanımız var. Halledeceğiz," diye tekrar ettim ve ona sıkı sıkı sarıldım. "Ayrıca Jack'e bulaşmama sen izin vermiş değilsin, ben her şeyi kendi isteğimle yaşadım ve bu sadece bir kez oldu, ben onu hiç unutmadım." Gerçeği ikimize de itiraf ettim. "Senin geminin başında olmana ihtiyacım var, Joey. Benim için... sadece bu önemli."

Hemen arkamızda birinin boğazını temizlediğini duyunca, ikimiz de yerimizden zıpladık. Arkamı döndüğümde Jack'in başında siyah şapkası, gözlerinde delici bakışlarla mutfak kapısının girişinde durduğunu gördüm.

Yirmi Üç

“Arka kapıdan girdim,” dedi Jack sessizce, parmakları kot pantolonunun cebindeydi. Omuzlarını hafif kamburlaştırmıştı ve içinde günün erken saatlerinde benim giydiğim adaçayı yeşili tişörtlü benzeyen bir tişört vardı.

Yanaklarım ani sıcaklık hissiyle zonkladı ve göğsüm utançla genişledi. Jack ne zamandır orada durup Joey ile konuştuklarımızı dinliyordu? İtirafımı duyacak kadar uzun süredir mi? Muhtemelen evimiz ile ilgili acıklı hikâyeyi de duyacak kadar uzun süredir oradaydı. Gözlerinden okuyamıyordum ama yoğun göründüklerini söyleyebilirdim.

“Hector müsait olduğunuzu söyledi. Böldüğüm için özür dilerim.” Jack elini cebinden çıkarıp bize doğru adım atarken sonunda gözlerini benden ayırdı, ağabeyime yöneldi ve tokalaşmak için elini uzattı.

Jack’in bu girişimi Joey’yi harekete geçmeye teşvik etmiş gibi görünüyordu. Jack’e yaklaştı ve elini tuttu.

Jack aynı boy hizasındaki ağabeyime başıyla küçük bir selam verdi. “Jack. Resmi olarak hiç tanıştırılmadık. Bunun için özür dilerim.”

Dudağımı ısırdım. Birbirlerini en son Savannah’da, ben Jack’e elveda dedikten sonra ağabeyimin kollarına

koştuğum zaman görmüşlerdi. Jack'in ağabeyimin en yakın arkadaşını patakladığından bahsetmiyorum bile.

"Joey. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ağabeyim ve Jack'le sıkıca tokalaştı. Joey bir saliseliğine gözlerini bana kaydırды. Jack'in ne kadarını duyduğunu merak ettiğini biliyordum, ayrıca en son ne dediğimin de çok farkındaydı. Bunun üzerine tekrar konuşacağımıza emindim ama şimdilik ağabeyim bana geçici bir onay veriyordu.

"Duyduğuma göre bu gece kız kardeşimle eve yürüyecekmışsin." Joey tekrar Jack'e baktı.

Jack belli belirsiz başını evet anlamında salladı ve bana göz kırptı. Şu içimi eriten ışıltılı, yavaş ve seksi göz kırpmalardan biriydi ve bunu Joey'nin önünde yapması beni anında yerin dibine sokmuştu. "Eğer hâlâ istiyorsa."

"Sanırım istiyor." Joey bana bakıp tek kaşını kaldırdı ama Jack'in göz kırpmasıyla deneyimlediğim şey her neyse, onu kaçırmış görünüyordu.

"Tamam, bana birkaç dakika verin." Hızlıca bara geri döndüm ve restoranı kapatmak için yapmam gerekenleri hatırlamaya çalıştım. "Joey, biranı bitiriyor musun?"

"Evet." Joey yerine doğru ilerledi, Jack de onu takip etti. İkisi de bara oturdu. *Of ya.*

"Sen bir şey ister misin, Jack?" diye sordum. *Lütfen hayır de ki buradan hızlıca çıkıp gidebilelim.*

"Hayır, teşekkürler, böyle iyiyim."

"Vay be, şimdi anladım," dedi Joey, eve dönüş yolunda dolunay eşliğinde havadan sudan konuşarak geçirdiğimiz 20 dakikanın ardından. Tanrı'ya şükürler olsun ki Joey kibarca Jack'in filmi hakkında sorular sormuş, Jack de konuya bağlı kalmak için elinden geleni yapmış-

tı. Restorandan çıkarken elimi tutmuştu, bu geldiğinden beri birbirimize ilk temas edişimizdi. Şimdiyse parmakları rahat durmuyordu.

Gölgelerimize saklanarak yürürken Jack parmaklarını bileğime kaydırıyor, nabzıma dokunuyor, sonra aşağı doğru indirip avucumu okşuyor, ağır ağır parmaklarımın arasında dolaştırıyordu; sanki tuttuğu elim değil bacaklarımın gibi.

Bir an nefes alamadım.

"Neyi anladın?" diye sorabildim sonunda Joey'ye. Nefes nefese sorduğum soru anlık bir ses hatasının sonucuymuş gibi yaparak boğazımı temizledim.

"İkinizle yan yana olmak, voleybol antrenmanından sonra kızların soyunma odasındaki duşlarda olmak gibi bir şey. Bakabileceğim güvenli hiçbir yer yok."

Jack'le aynı anda bir kahkaha patlattık, böylece yaşadığımız tutkulu an geçici süreliğine sekteye uğradı.

"Pekiiii, söylemeni umduğum şey bu değildi tabii ki." Kaşlarımı kaldırdım. "Ama yine de sorayım, voleybol sonrası kızların soyunma odasında olanları nereden biliyorsun acaba?"

"Of, Colt ile birlikte lisede ne haltlar karıştırdığımızı bir bilsen," dedi esrarengiz bir tonla.

"Tanrım, bilmek istemiyorum. Ben de voleybol oynadım!" Onlar okuldan ayrıldıktan sonra. Neyse ki.

Joey güldü. "Müdür Holt kendi deyimiyle *Butler-Graves Çetesi*'nden kurtulmak için can atıyordu. Hem saha içinde hem de saha dışında, kâbus gibiydik."

"Joey lise takımında orta saha oyuncusuydu. Colt da oyun kurucu," diye açıklama yaptım Jack'e.

Futbol ve lisede oynanan sporlar üzerine bir sohbete giriştiler.

Jack liseyi New York'da okuduğunu ve çoğunlukla

basketbol oynadığını ama İngiltere’de Rugby oynadığı zamanları özlediğini söyledi, böylece konu futbol ve Rugby arasındaki benzerliklere geldi.

Jack konuşurken elimi hiç bırakmadı ve sohbette bir boşluk olduğunda ya da söz sırası Joey’ye geçtiğinde üzerimde uyguladığı duyuşal tacize devam etti. Hatta elime masaj yaparak ya da parmaklarını hafifçe nabzıma sürterek tamamen vites büyüttü ve beni daha fazlasını hayal etmeye zorladı. Evin arka bahçesine gelip elimi bıraktığında, içim erimiş durumdaydı.

Joey, Jack ile tokalaştı, arkasından gelmediğimi görünce garip bir bakış ve küçük bir baş hareketiyle iyi geceler dileyerek içeri girdi.

Joey yanımdan ayrıldıktan sonra birkaç saniye bekledik, sonra Jack bana döndü.

Gözlerimi yapılı bedeninde gezdirdim. “Sabah benim giydiğim tişörtü mü giydin?” Benim üzerimden çıkardığım bir şeyi üzerine giymesi bir şekilde beni heyecanlandırmıştı.

Jack başını salladı. “Kokunu seviyorum.”

Ve bunu ondan duymak daha güzeldi.

“Sana verdiğim sözü tutmak,” dedi yavaşça, “veimizi bir sır olarak saklamak için şu anda seni öpmeyeceğim. Eğer biri bizi izliyor ve seyrediyorsa, bu bulunmaz bir nimet olacak.”

Birden keskin bir endişe dalgası içime işledi. Etrafa bakıp birilerinin bizi gözetleyip gözetlemediğini kontrol etme içgüdüsüne karşı koymak çok zordu. Eğer şu anda bizi izliyorlarsa, ne görüyor olabilirler diye düşündüm kendi kendime. Birbirine dokunmadan yakın, yüz yüze duran iki insan. Tamamen masum bir görüntü.

Ama elim baştan çıkarıcı hareketleri yüzünden hâlâ yanıyordu. Sadece elim değil, her yerim.

"Seni öpmek istiyorum ama burada değil, içeri girelim desem, bu defa Joey'nin bundan hoşlanacağını pek sanmıyorum," diye fısıldadı, yüzünde gamzesini ışıltıdan seksi bir gülümsemeyle.

Tek elini göğsünde kavuşturdu, diğer elinin başparmağını bir şey düşünüyormuş gibi alt dudağında gezdirdi. Sonra kısa bir nefes verdi ve şapkasının altından attığı gölgeli bakışla yüreğime bir ok fırlattı. "Şu anda dokunduğum bu dudak var ya, işte o şu anda senin olmak için yanıp tutuşuyor."

Ah.

Devam etti. "Önce ellerimi saçlarına kaydırmak, sonra seni sırtından tutup kendime çekmek istiyorum. Vücudun bana değdiğinde muhteşem görünüyorsun, bunu biliyor muydun?"

Başımı sallayarak onay mı verdim, yoksa hayır mı dedim hiç emin değildim ama vücudum içgüdüsel olarak Jack'e doğru yöneldi. Kontrolü ele alıp kendimi tuttum.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Bana hissettiğin şeyleri anlatmaya karar verdiğin zaman kendini hiç tutma, olur mu?"

Elini dudağından çekip diğer elinin yanında, göğsünde kavuşturdu. Eğer biri bizi izliyorsa, ağzından böyle sözler çıktığını hayatta tahmin edemezdi.

Bir sonraki sözleri için temkinli bir şekilde bekledim. Çaresiz bir şekilde.

"Vücudun bana değdiğinde öyle güzel görünüyorsun ki seni soymak ve seninle deli gibi sevişmek istiyorum." Gamzesi ışıldadı. "Ayrıca dudaklarının ne kadar lezzetli olduğu hakkmda hiç fikrin var mı? Dilimin dudaklarının üzerinde kayması, dudaklarının dudaklarıma dokunması nasıl bir duygu, biliyor musun?"

Nefesimi kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçtim. An-

cak, "Jack," diyebildim, iki sığ nefes arasında. Ağzımdan kaçmak üzere olan inlemeyi zar zor durdurdum. Ağzım kurumuş gibiydi sanki: Dilimle yavaşça alt dudağımı ıslattım.

"Tanrım, işte bunu yaptığında... Beni yerle bir ediyorsun." Nefes nefese kalmıştı. "Artık konuşmayı bıraksam iyi olacak, çünkü seni böyle tepkiler verirken izlemek beni öldürüyor, biraz daha devam edersek sözümü tutamayabilirim."

"Susma," dedim yarı gülüp yarı inleyerek. "Dudaklarımız birbirine değmeden ancak bu kadar güzel öpüşebilirdik, bu, tarihin en iyisi bile olabilir." Bedenim derin, sessiz, yankılı çığlıklar atıyordu. Eve yürürken ellerinin hüneriyle baştan çıkmaya başlayan bedenim şimdi çaresiz bir arzuyla yanıp tutuşuyordu.

Hafifçe kımıldadı, geri çekildi ve kollarını göğsünde gerginleştirdi. "Tamam," dedi. "Ama kendime ne kadar hâkim olabilirim, bilmiyorum. Sen söz konusu olunca, dayanma eşiğim biraz düşüyor."

"Madem dayanamayacaktın neden beni bu hale getirdin?" diye sordum, göz kırparak. "Eve gelirken elime neler yaptın sen, Jack?"

Jack bana baktı ve alt dudağını yalayıp dişlerinin arasında sıkıştırdı. Sonra dudağını serbest bırakıp konuşmaya başladı. "Elini okşadım, tıpkı vücudunu okşamak istediğim gibi." Durakladı.

Sanki içimde bir girdap gibi dönen sıcaklığa söz geçirebilecekmişim gibi, kollarımı karnımın etrafına sardım.

"Yavaş, sonra hızlı... yumuşak... sonra... daha sert." Düzensiz bir nefes verdi. "Önce hafif hafif... sonra gerçekten, gerçekten sert."

Kahretsin.

Durdurmaya kalmadan, ağzımdan bir inleme kaçtı.

Ama tüm hızıyla üzerime bir şelale gibi yağan şehvet yağmurunun altında ıslanırken, bunu umursamak mümkün değildi.

İkimiz de şaşkınlık içinde durduk.

Alevler içinde kalmaya bir saniye uzaktaydım ve o bana daha dokunmamıştı bile.

Jack'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da benimle aynı durumdaydı.

Yirmi Dört

"Eğer şimdi arkamı dönüp buradan gitmezsem, kimin ne düşüneceğini ya da göreceğini umursamayacağım, haberin olsun," dedi Jack boğuk bir sesle.

Zaman ve mekân olarak bana bir adım uzaklıkta duruyordu ama bedenimin verdiği tepkiyi gören içimde olduğunu sanırdı ya da beraberinde gelen hüsrân dolu acıya bakan benden bin mil uzakta olduğunu düşünebilirdi.

"İçeri gel," diyebildim sadece. "Joey'nin ne düşündüğü umurumda değil."

"Evet, umurunda. Benim de umurumda. Senden sadece tek bir şey istediğimi düşünüyor. Birkaç saniye içinde çok da haksız sayılmayacak. Ama ben daha fazlasını istiyorum, çok daha fazlasını." Nefes verdi ve bir elini boynuna koydu. "Lütfen. İçeri gir, Keri Ann."

Zincirinden kopmuş hormon bulutlarının arasında beynime geri kavuşmaya çalışırken, birkaç saniye cevap veremedim. Sonra başımı salladım ve merdivenlere doğru koşup arkama bakmadan eve girdim.

Kapıyı kapattım ve kalbim kulaklarımda atarken kendimi kapıya bıraktım. Bedenim yapış yapış bir şaşkınlık ve arzu karışımıyla çalkalanıyordu.

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Kafam

karişmişti, çünkü aslında durumu yavaştan almak istiyordum. Ama kendimi birden tüm korkularımı bir kenara fırlatıp Jack'le göz önünde bir ilişki yaşamak isterken bulmuştum. Onunla olmak için verdiği tepkileri kontrol edemeyen tarafımla, onun kim olduğu ve ne yaptığı ile ilgili korkular yaşayan tarafımı bir türlü bağdaştıramıyordum.

Mutfağın ışığı hâlâ açıktı.

"İyi misin?" diye sordu Joey, köşeden çıkıp beni olduğum yerde zıplatırken.

Elimi göğsüme koydum. "Evet, iyiyim. Ödümü patlattın. Yatmıyorsun galiba, çalışacak mısın?"

"Aslında hayır. Ayı gördün mü? Neredeyse dolunaya yaklaşmış. Sarurım ay ışığında kanoya bineceğim. Bana eşlik etmek ister misin?"

Dolunayda kanoya binmek büyürken en sevdiğimiz aktivitelerden biriydi. Hatta benim için her zaman daha büyük bir keyifti, çünkü arkadaşlarıyla ve futbolla benimle zaman geçiremeyecek kadar meşgul olan ağabeyimle ancak geceleri kanoya binerken takılabiliyordum. Ama bu gece hiç o kafada değildim.

İç çektim. "Hayır, ama sen git. Aslında Jazz'ı da aramalısın, bayılacağına eminim. Benim kanomu kullanabilir." Bu teklifin aklıma nereden geldiğini hiç bilmiyordum.

"Geç oldu," dedi Joey. "Gelmek istemez bu saatte."

"Davetinden farklı bir anlam çıkaracağından mı korkuyorsun?"

Diğer tarafa döndü. "Olabilir. Her neyse, zaten şu anda başka biriyle birlikte."

"Evet, evet öyle. O zaman siz de," gözlerimi devirdim, "arkadaş olarak gidersiniz?"

"Hadi. Gel benimle. Seninle konuşmam gerekiyor."

Aslında gece kano yapmayı çok seviyordum. "Çok uzatmayacağız ama çok yorgunum."

Tek elini bana doğru uzattı. "Anahtarlar nerede? Kanoları kamyonete yerleştireyim."

Kafamı salladım, çantamı karıştırıp anahtarları buldum ve ona doğru fırlattım.

Joey anahtarları yakaladı, dışarı çıkabilmesi için kapının önünden çekildim.

"Joey," dedim, fikrimi değiştirmeden önce onu kapıda durdurarak. "Ben, Jack ile olmak istiyorum; onun hakkındaki, bizim hakkımızdaki tereddütlerinden kurtulursan çok sevineceğim."

"Bak, Keri Ann. Anlıyorum ama ilişkinizi sevmek zorunda değilim. Bana kalırsa buradan her an gidebilir ki muhtemelen gidecek ve sen bir kez daha aynı duruma düşeceksin."

Tepkisiyle birlikte yaşadığım hayal kırıklığını yuttum. "Jack bu gece sana saygısından içeri girmedi, hatta beni öpmedi bile. Yani belli ki mesajını gayet açık bir biçimde almış. Bu kadar korumacı davrandığın için teşekkür ederim ama... tonunu biraz daha düşüremez misin acaba?"

"Hadi hazırlan. Bunları suyun üzerinde konuşuruz."

Arabayla ilerlerken pencereleri açık bıraktık. Geceye hâkim olan bahar havası her tarafımızı sardı, rüzgâr beraberinde bataklık kokusunu da getirdi.

"Ona güvenip güvenmediğimden emin değilim," dedi Joey, nihayet kavuşabildiğim sakinliği darmadağın ederek. Arabayı köprüünün altındaki boş alana park etti.

Cevap vermek yerine arabadan indim ve arka kasa-
dan kanomu çıkardım. Normalde zifiri karanlık olan ada

ve iç kısımdaki nehir ağzı ayın gümüş ışığıyla aydınlanıyordu.

İkimiz de hiç konuşmadık, Joey ben binerken kanomu tuttu ve yerleşmeme yardım etti. Sonra ben onun binmesini kolaylaştırmak için kanoyu sabit tuttum.

"Tırstın mı?" diye sordu.

Gülümsedim. "Yanımda kürekçim varken tırsmam." Derin sulara açılmaya karar verdiğimizde her zaman birbirimize bu espriyi yapardık. "Hadi o zaman, birbirimize yakın duralım."

Geriye kürek çekip döndüm ve rüzgârın etkisiyle yavaş yavaş sürüklenerek bekledim. Su siyah ve ürkütücüydü ama ay ışığının altında çok güzel görünüyordu. Dolunay olduğu için suların yükselme zamanıydı, dolayısıyla su seviyesi normalden daha yüksekti. Eğer hava soğumadan önce birden ısınursa, arkamızda bıraktığımız sudan normalden daha fazla sivrisinek sürüsü çıkacaktı.

Joey bana doğru yaklaştı, huzurun tadını çıkararak sessizce ilerledik.

Yunusları görebilmek için gözümü dört açmıştım. Dolunayda kanoya binmenin en güzel tarafı buydu.

Joey konuşmaya başlayacağını belli etmek için boğazını temizledi. "Buraya bir film çekmek için geldiğini biliyorum, çok güzel, peki işi bittikten sonra ne olacak? Yani eğer o zamana kadar ilişkiniz hâlâ devam ederse, sonra ne olacak? Onun peşinden dünyayı mı gezeceksin?"

İç çekim ve mutsuzluğuma yenik düşmemeye çalıştım. "Tanrım, Joey, bilmiyorum. Bu kadar uzak bir gelecek için neden şimdi endişeleniyorsun? O zaman gelsin, buna göre bir çözüm düşünüyoruz." Kürek darbelerimin ve nefesimin ritmini devam ettirdim.

"Sen neden bunun için endişelenmiyorsun?"

"Çünkü bunun doğru olduğuna inanıyorum, çünkü

onunla olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum." Büyükannemin mektubunu öğrenmesine gerek yoktu sanırım. Büyükannemin Jack'le bir araya gelmem için araya girdiğine inandığım mektup. Anlatsam da, bunun üzerinde durmaya değmeyecek bir tesadüf olduğunu söyleyecekti kesin.

"Eğer onun peşinden gitmek için hayatından ve hayallerinden vazgeçersen, sana hâlâ saygı duymaya devam edecek mi sanıyorsun? Kendini sürekli sana karşı sorumlu hissetmekten yorulmayacak mı? O senin için hayatından vazgeçmiyor ama sen sadece kendi geleceğini değil bu kasabanın saygısını, benim saygımı ve ailemizin adını feda edecek kadar zayıf davranıyorsun."

Beynimdeki kan ardında uğultulu bir hiçlik bırakarak boşaldı. Keskin bir iğne, acı içinde boğazımın arkasına saplandı ve gözlerim yaşlarla doldu. Küreğimi sudan çektim ve karşıma yerleştirdim.

"Joey—" diye başladım söze ama sesim bir fısıltıdan ibaret kaldı.

"Özür dilerim, Keri Ann." Joey de kürek çekmeyi bıraktı ve uç tarafa doğru uzanıp sıkıca benim kanomu tuttu. Suyolunun ortasında durduk. Gecenin bir körüydü ve ay dünyayı aydınlatan bir spot ışığı gibi görünüyordu. Joey'nin yüzü acı çeker gibiydi. "Özür dilerim," dedi tekrar. "Ama ben bu şekilde hissediyorum. Seni kullandığını düşünmüyorum. Samimi bir adama benziyor. Ama ikinizi yan yana göremiyorum. Olmuyor işte. Ve sonunda üzülen, kırılan tarafın sen olacağını düşünüyorum." Bir elini saçlarının arasına daldırdı. "Tanrım, annemle babamı hatırlıyor musun? Annem dans ediyordu, bunu biliyor muydun? Onu dans ederken seyretmeyi çok seviyordum. Bana çok büyümlü geliyordu. Bazen okulum

olmadığı zaman beni de yanında götürüyordu. Muhteşemdi. İnsanlar hâlâ bana kariyerini New York'a taşıyacak kadar yetenekli olduğunu söyler ama o babamla tanışıp âşık olmuş işte. Ona birlikte, dans topluluğu olan bir şehir bulacaklarına dair söz vermiş. Vaatler, vaatler. Sonra biz doğmuşuz ve bu defa dans öğretmenliği yapabileceği bir iş bulmak istemiş. Kendisi dans edemese de, başkalarına öğretmek için. Ama hayır. Babam sürekli başka şehirlere taşınmamız gerektiğini söyleyip durduğu için annem sonunda vazgeçmek zorunda kaldı. Öylece vazgeçti."

Joey'ye bunun Jack'le olan ilişkimle bir ilgisi olmadığını söylemeyi düşündüm ama normalde annem ve babamla ilgili asla konuşmadığı için, çölde yağmura yakalanmışım gibi bunun tadını çıkarmak istedim.

Joey kanomu tutmayı bıraktı ve tekrar kürek çekmeye başladı. Yavaş ve güçlü hareketlerle. Zifiri karanlık suda kürek çekerek onu takip ettim.

"Dokuz yaşında falandım," dedi Joey, bana yaklaşıp. "Sen Wilmington'da yaşadığımız evin mutfağında dönerek dans ediyordun. Çok küçüktün." Gülümse-di. "Babamın üzerinde çalıştığı anlaşmalardan biri için oradaydık. Bir satış sözleşmesi ya da onun gibi bir şey. Ve annem... birdenbire ağlamaya başladı. Sen mutfakta dans ederken o ağlıyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Onu üzdüğümüzü ya da senin yanlış bir şey yaptığını düşündüm. Oraya geldiğimizden beri bir iş bulmaya çalıştığını biliyordum, dokuz yaşındaki aklımla kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olmak istedim ve ona sana dans etmeyi öğretmesi gerektiğini söyledim. Sadece hıçkırarak yüzüme baktı, sonra ayağa kalkıp bütün dans malzemelerini, kıyafetlerini, bale ayakkabılarını hepsini topladı ve dışarıda duran metal çöp kutusuna fırlattı."

"Her şeyini çöpe attı," dedi, hâlâ inanamıyormuş gibi kafasını sallayarak. "O kadar korkutucu davranıyordu ki onu durdurmak için bağırdım, sonra sen o kargaşanın içinde ağlamaya başladın. Ne olduğunu anlamadan, çöp tenekesini ateşe verdi. Komşular itfaiyeyi çağırdı. Korkunçtu."

Afallamış bir halde, sessizce oturdum. Gözyaşlarım yanaklarımdan sicim gibi akıyordu. Rüzgârda gözyaşlarımın tuzunun tenimi yaktığını hissettim.

Kürek çekmeyi bir kez daha bıraktık.

Joey'nin aklı çok uzaklara gitmişti, gözleri hatırladıkça donuklaşıyordu. "Babam birkaç saat sonra mutluluktan uçarak eve geldi. Bir anlaşmayı daha başarıyla sonuçlandırmıştı ya da her ne yaptıysa işte. Ne bir şeylerin değiştiğinden haberi vardı ne de o gün olanlardan. Her zamanki gibi işlerine devam etti. Ama artık her şey farklıydı. Tanrım, annem artık çok farklıydı. Artık hiçbir şey olmadığına bile çok üzülüyordu. Onun bu halinden nefret ediyordum. Korkunç bir duyguydu. Babamın hiçbir şeyin farkında olmamasından da nefret ediyordum. Bunu aralarında hiç tartıştılar mı bilmiyorum, artık iş aramadığını fark etmiş miydi acaba? Artık hiç dans etmediğini." Derin bir nefes aldı. "Şimdi sana baktığımda, bana o kadar çok annemi hatırlatıyorsun ki. Annemin küçükken hatırladığım halini. Yaratıcısın, dürüstsün, iyisin ve güzelsin. Ve seni benzer bir durumdan kurtarmak için, başkası için hayatından vazgeçmemen için bütün gücümü tüketmem gerekse bile, elimden geleni yapmak zorundayım."

Yüzüme baktı, normalde mavi olan gözleri içinde bulunduğumuz siyah beyaz dünyada kararmıştı. Ama dökölemeyen yaşlar gözlerini parlatıyordu. Sıkıca tuttuğu

küreği bıraktı ve elini bir defa yumruk yapıp serbest bıraktı.

Ona doğru uzattığım elimi tuttu. Kalbim ortadan ikiye kırılmış gibiydi. Anlattıklarını hiç bilmiyordum. Annemin acısını bu kadar sert bir biçimde yaşamadığım için mutluydum ama o zamanlara dair hiç anım olmadığı için tarifi olmayan bir mutsuzluk içindeydim. Joey annemin büyüğü bir şekilde dans edişini çok net hatırlıyordu ama bu görüntülerin hiçbirine sahip değildim.

“Lütfen düşün, Keri Ann. Başından beri söylüyorum, sizi Savannah’ta birlikte gördüğüm andan beri; Tanrım, bugün bile sizinle yürürken aynı şeyi düşündüm, bir deliliğin içindesiniz. Senin büyümediğini ve bu durumla baş edemeyeceğini söylemeye çalışmıyorum ama sen ne demek istediğimi biliyorsun.”

Başımı salladım. “Biliyorum, Joey. Aynı şeyler için ben de endişeleniyorum. Söylediğin her şeyi anlıyorum. Bu ilişkiye gözüm kapalı başlamıyorum. Birlikte olmayı ve bunu gizli tutmayı nasıl başaracağımızı hiç bilmiyorum. Ya da onun girdabına kapılmadan nasıl kendim olarak kalabileceğimi de. Geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok ve hayatımın aptallığını yapıyorum diye ödüm patlıyor.”

Joey irkildi.

“Ama kimse hayatını bu şekilde planlayamaz. Sen benim için plan yapamazsın, beni acı çekmekten koruyamazsın... ve ben de bunu yapmanı istemem.”

Omuzları düştü. “Biliyorum.”

Jazz ile ikisini düşündüm ama Joey’nin böyle bir paralellik kurmaya hazır olmadığını biliyordum. Muhtemelen Jazz’ın da ona aynı şeyi yaşatmasından ve onu yolundan döndürmesinden korkuyordu. Ya da Jazz’ın planlarını onun için bir kenara atacağından endişeleni-

yordu ve suçluluk duygusuyla baş edemeyeceğini düşünüyordu. "Ve sen de kendi hayatına benzer endişeler duymadan devam etmelisin," diyebildim sadece.

"Yani ne söylediğim umurunda değil, öyle mi? Ben sadece seni korumak istiyorum. Eğer seni überse, yemin ederim onu doğduğuna pişman ederim."

Joey'nin elini sıkıp gülümsemeye çalıştım.

"Ve o Jack Eversea, aman Tanrım," diye ekledi Joey, şaşkınlık içinde. "Gerçekten o, değil mi?"

Küçük bir kahkaha patlattım. "Annemle ilgili anlatıklarına çok üzüldüm Joey. Ben hiçbir şey hatırlamıyorum." Gözlerim tekrar doldu. "Onu hiç dans ederken hatırlamıyorum. Şahit oldukların için çok üzgünüm. Onun yaşadıkları için çok üzgünüm." Sesimi tamamen kaybetmemek için gayretle yutkundum. "Ve onu dans ederken göremediğim için de çok üzgünüm. Kesin çok güzel görünüyordu."

"Evet, öyleydi," dedi sessizce. "Bak, eğer Jack'le birlikte olursan, bu sana daha az saygı duyacağım anlamına gelmiyor, öyle demek istemedim. Özür dilerim. Sadece senin için endişeleniyorum işte."

"Evet, ben de öyle. Ve seni affediyorum, muhteşem olabilecek bir dolunayda kano keyfini mahvettin ama olsun."

Joey kıkırdayarak güldü. "Hadi gel, artık geri dönelim."

Suyun üzerinde ilerlerken sessizliğimizi sadece nefeslerimiz ve küreklerden damlayan su sesleri kırıyordu. Kulak kesilip sudaki hava kabarcığı sesinin nereden geldiğini anlamaya çalıştım; bu, yakınlarda bir yunus olduğunu gösteriyordu.

İskelele çıkığımızda duyduğum tek şey hırkamla birlikte kenara bıraktığım telefonuma gelen mesaj sesiy-

di. Mesajı hemen açmadım, yola çıktıktan sonra başımı pencerenin kenarına yaslayıp gecenin sunduğu bahar havasının son demlerini içime çektim. Sonra gelen mesajı okudum.

Gece Yarısı Misafiri: Yarınını boş bırakabilir misin? İkimiz için planlarım var...

Yirmi Beş

Uyanır uyanmaz Brenda'ya mesaj attım. Bugün sadece öğlen mesaim vardı. Beni idare edebileceğini ve başka birilerinden yardım alacağını teyit edince, Paulie'yi aradım.

"Sen daha önce hiç resmî olarak izin istemedin," dedi kısık sesle. "Önemli bir durum mu var?"

"Hiçbir fikrim yok."

Sonra Jack'e mesaj yazdım.

Ben: Ne yapıyoruz?

Gece Yarısı Misafiri: Devon ile birlikte seni çeyrek kala alacağız. Yanında mayonu getir. Ağabeyin ve Jazz da gelmek ister mi?

Jack'i Devon ile paylaşacak olmanın, bir de üzerine olabildiği kadar çok insan davet etmek istemesinin yarattığı hayal kırıklığı öyle kuvvetliydi ki kendime güldüm. Mayo mu?

Ben: Sorarım... tekrar ediyorum, ne yapıyoruz?

*Gece Yarısı Misafiri: Mekân keşfi ve at binme (detay sor-
ma).*

At binme... mayoyla. Peki. Tam Jazz'a mesaj yazmaya başlamıştım ki Jack'den yeni bir mesaj daha geldi.

Gece Yarısı Misafiri: Merak etme. Sadece ikimiz için planlarım da var.

Uçarı bir şekilde kıkırdadım ve duygularımı içimde tutabilmek için dudağımı ısırdım.

Ben: Hiç aklıma gelmemişti.

Gece Yarısı Misafiri: Ne şanslısın. Benim tek düşünebildiğim şey bu.

Ben: Yalan söyledim. Benim de öyle.

Gece Yarısı Misafiri: Biliyorum.

Ben: Kibirli.

Gece Yarısı Misafiri: Kendine güvenli.

Jack ve Devon üstü açık gümüş rengi Jeep ile bizi almaya geldi; Jack gözünde pilot gözlükleri, üzerinde koyu renkli şapka, yıpranmış kot pantolon ve tek renk bir tişörtten oluşan üniformasıyla arabadan indi. Tıraş olmuştu, güçlü dudaklarıyla sırıtiyordu. *Canım benim ya, ne güzel dişlerin var öyle senin.*

Ağabeyim, Jack ile tokalaştıktan sonra Devon ile tanıştı.

Jack arabaya binmemiz için koltuğunu öne doğru alınca, Joey bana yol vermek için bir adım geri çekildi. Elimle hafifçe ittirerek 'önce sen geç' imasında bulundum. Ben Jack'in arkasına oturmak istiyordum.

Ağabeyim gözlerini devirdi ve arabaya binip elimden içinde havlu ve diğer eşyalarımızın olduğu çantayı aldı. Devon ve Joey birbirlerine birkaç yorumda bulundular ve nereye gideceğimizle ilgili konuştular. Jack'in ekstra ta-

limatları doğrultusunda Jazz'a bizimle marinada buluşması için mesaj atmıştım.

Joey'nin arkasından arabaya binmek için önünden geçerken, "Günaydın," diye mırıldandı Jack.

Yüzüne baktım ama aynalı gözlüklerinin arkasından gözlerini göremedim.

"İşte oldu." Dönüp yerime yerleştim ve saçımı bir tokayla bağladım.

Jack koltuğunu geri yerleştirdi ve arabaya bindi. Arka koltuktan muazzam güzellikteki ensesini görebiliyordum. Bu adamın her yeri hayatta gördüklerimin en güzeli miydi gerçekten?

Hareket ettiğimiz gibi, elini koltuğuyla kapı arasındaki boşluğa koydu ve hafifçe bileğime dokundu.

Burnumdan nefes alarak dudaklarımı büktüm. Kalbim küt küt atmaya başladı, gözlerimi kapatmak ve parmak uçlarının verdiği hazzın tadını çıkarmak istedim. Kahverengi deri çantamı karıştırıp aynalı güneş gözlüklerimi çıkardım ve gözüme taktım. Ayağımı ileri doğru kaydurdum ve Jack'in eli hafifçe bacağıma dolandı.

Palmetto Marina'sındaki liman müdürü huysuz görünümlü bir adamdı, yüzü kırış kırıştı ve hayatımda onunki kadar soluk mavi bir göz hiç görmemiştim. Ayrıca dünya üzerinde Jack'i tanımayan tek insan olma özelliğini taşıyor olabilirdi.

Devon yat kiralamak için gerekli evrak işlerini halletti, sonra bir orduyu doyurmaya yetecek kadar çok içecek, sandviç ve atıştırmalık alıp rıhtıma doğru yöneldik.

"Vay be!" dedim, en sonda duran büyük beyaz yata hayranlıkla bakarak. "Buna mı bineceğiz?"

"Hadi canım!" Jazz da benimle aynı şaşkınlığı yaşıyordu. "Bu var ya, Cooper Nehri'nde yengeç kapanı atan eski Carolina Skiff sandallarını bir lokmada yer bitirir.

15-20 metre uzunluğunda falan olmalı.”

Yata bindik. Kaptanımız Dan yaşlı bir adamdı ve yatına kimin bindiğinden tamamen bihaber olan dünyanın ikinci insanıydı. Bize yatı gezdirdi ve eşyalarımızı nereye koyacağımızı gösterdi. Hepimiz ön güverteye çıktık ve martı sesleri eşliğinde sohbet etmeye başladık.

Kaptan Dan yatı yavaşça dalga yaratmanın yasak olduğu alana doğru sürdü. Serin ve keskin rüzgârda başıboş dolaşan saçlarım gözümün önüne savruldu.

“Keşke Monica da burada olsaydı,” dedi Devon. “Suda olmayı ve yata binmeyi çok seviyor.”

“Şu anda nerede?” diye sordum.

“Önümüzdeki hafta burada olacak, tamamlamamız gereken birkaç proje var, onlarla ilgileniyor.”

“Peki, ne yapıyoruz şimdi?” diye sordu Jazz. “Yatta takılmaktan gayet mutluyum ama özel bir şey yapıp yapmayacağımızı da merak etmiyor değilim.”

“Buraya gelip mekân bulma departmanımızın listelediği noktaları görmek istedim,” diye cevap verdi Devon.

“Onların seçtiklerini onaylamanız mı gerekiyor?” diye sordu Jazz.

“Aslında normalde keşfe mekân sorumlularıyla birlikte geliyoruz ama Jack bütün günümüzü buna ayırmanın ve birkaç yeri tek başımıza keşfetmemizin iyi bir fikir olacağını düşündü.” Birbirlerine manalı bir şekilde baktılar.

Jazz’la göz göze geldik, bana göz kırptı.

“*Marsh Tacky* atlarıyla ilgili bilgin var mı?” diye sordu Jack bana.

“Bildiğim kadarıyla yerel ırklar ve nesilleri tükenme tehlikesiyle karşı karşıya. Sanırım dünyada 300 taneden az kalmış,” diye cevap verdim.

Başını salladı. “Evet, tarihleri İspanyol sömürgelerine dayanıyor, gerçekten kuvvetli atlar ve bataklık sularında

çok iyi performans gösteriyorlar, o yüzden film için mükemmel olacaklarını düşünüyoruz."

"Doğru," dedi Jazz, güneşten daha fazla yararlanmak için beyaz minderlerden birine uzanırken. Hava açık ve aydınlık olmasına rağmen, sudan gelen serinlik içimizi üşütüyordu. "Marsh Tacky yarışlarının Daufuskie Adası'ndaki sahilde gerçekleşeceğini duymuştum. Sanırım birkaç hafta içinde."

"İşte biz de tam olarak oraya gidiyoruz," dedi Devon. "Normalde atları etkinlik sabahı çevre ahırlardan bir mavna ile getiriyorlar."

"Lanet olsun, görmeye değer bir görüntü olmalı," dedi Joey.

Jack şapkasını ters tarafa çevirdi. "Oradaki yerli bir çocukla konuştum, adada baktığı birkaç at varmış." Şapkasını kafasına yerleştirirken göz göze geldik. "İşte bugün oraya gidiyoruz. Sahilde at yarışı."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?" diye cıyıkladı Jazz. "Acayip havalı!"

Biraz tehlikeli görünmesi bir yana, benim at binme deneyiminin toplamı... koca bir sıfırdı. Gergin bir şekilde yutkundum. *Vay be.*

Daufuskie Adası'na sadece deniz yolu ile ulaşılabilirdi, bu sayede büyük imar projelerinden korunmayı başarmıştı. Ahır sahibinin arazisi sahilin hemen yanında büyük çam ağaçları, minik palmyeler, İspanyol yosunlarıyla kaplanmış köklü meşe ağaçlarının arasında yer alıyordu. Yeri kaplayan ve ayaklarımızın altında çıtırdayan kahverengi hasırın üzerinde dururken, çam ağaçlarının arasından parıltılı okyanusu görebiliyorduk.

"Bize dünyanın ne kadar muhteşem bir parçasında

yaşadığımızı gösterenin bir Kaliforniyalı olması ne kadar ironik," dedi Joey. Yerli genç bir *Gullah* yanında kesta-ne rengi bir atla yanımıza doğru yaklaşıırken, Joey, Jack'i dirseğiyle hafifçe dürttü.

Devon gerekli izinleri almak ve çekim ekipmanlarını mavna ile taşımak için lojistik detayları konuşmak üzere yanımızdan ayrıldı.

"Ada şim once binişmek ister?" diye sordu, atı tutan çocuk *Gullah* lehçesiyle. 12 yaşlarında gibi görünüyordu, gençti ama kara teninin altında zinde bir görünüme sahipti.

At çok güzel ve güçlü görünümlüydü. Çocuk atı tahta çite gevşek bir iple bağlarken, Jazz ve ben kendimizi hafif geri çekilirken bulduk.

Jack boş boş ağabeyimin suratına baktı.

"Ah, pardon. Ata ilk kim binmek ister diye sordu."

"Sanırım önce biz ikimiz yarışmalıyız," dedi Jack. "Kızlara nasıl yapıldığını göstermek lazım. Hem belki iddiaya da gireriz."

Joey çocuğa, "Bu adam kız kardeşime asılıyor," dedi ve beni işaret etti.

Çocuk önce bana, sonra Jack'e baktı. Joey'ye küçük bir kafa hareketiyle kendisini izlemesini emretti, aralarında biraz mırıldandıktan sonra çocuk koşa koşa hasır alana doğru ilerledi.

"Ne yapıyorsun, Joey?" diye sordum.

"Bana daha hızlı bir at vereceğini söyledi."

Jazz bir kahkaha patlattı.

"Of Joey!" dedim, kaşlarımı alaycı bir tavırla kaldırarak. "Sen en son ne zaman ata bindin?"

"Ne? Hanım evladı bir aktörü yenemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Jazz kendini kaybedip, gülmekten iki büklüm oldu.

"Sen—"

"Şimdiden anlaşılim." Jack, Jazz'm lafını bitirmesine fırsat vermeden araya girdi ve ağabeyime ciddi bir bakış attı. "Eğer ben kazanırsam bu gece kız kardeşinle bu adada kalacağız. Yalnız başımıza."

Ağzımdan fısıltıya benzer bir ses çıktı, sonra çenemi kapattım.

Jazz derhal gülmeyi bıraktı. "Lanet olsun, bu çok seksi-ydi," diye mırıldandı bana doğru.

Hadi be!

Joey kafasında durumu tartmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Sonra ahırdan atı çıktı. Yana doğru sıçrayan kaslı, siyah bir at dizginlerini zorluyordu. "Anlaştık."

Atların arkasından sahile doğru ilerlerdik ve pırlıtlı güneş ışığına çıktık.

Sınırları bir halatla çizilen yarış, 360 metrelik bir depa-rın ardından küçük bir şamandıra etrafındaki sığ bataklık koşusunu ve geri dönüşü kapsıyordu. Yarışı izleyeceğim için gergindim. Sığ bataklık suyunun dönemeçlerinde düşmeden manevra yapmanın zor olduğu herkes tarafından bilinen bir durumdu.

Jack ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp, çıplak aya-ğını kuma kaydırdı. Tişörtünü kafasının üzerinde topla-yıp güzel karnını gözlerimin önüne serdi. *Oh evet, çıkar, lütfen çıkar onu.* Sonra beni kurumuş ağzım ve ter içinde kalan ellerimle baş başa bırakarak tişörtünü kafasından çıkardı.

Ağabeyim de tişörtünden aynı şekilde kurtuldu.

Jazz yanımda belli belirsiz bir ses çıkardı.

Jack'in vücudu biçimli ve yağsızdı, Joey'nin de ondan aşağı kalır yanı yoktu; sadece kolları biraz daha kalın, omuzları biraz daha genişti.

"Aman..." Jazz telefonunu çıkardı. "Bunu videoya almam lazım. Bu hayatımda gördüğüm en seksi şey olabilir. En, en seksi. Nutkum tutuldu ama duygularımı anlatacak bir şarkı biliyorum. Ve Lana Del Rey'in ölümsüz sözleri bu adamlara gelsin:

"Oh o lütuf,

Oh o beden,

Oh o yüz,

Bana parti yaptırıyor..." Şarkıyı sadece benim kulağıma söyledi.

"Eyer ve üzengi olmadan ata nasıl bineceğiz?" diye sordu Joey.

Jack, Joey'ye doğru ilerledi, elleriyle bir üzengi yarattı ve ağabeyimin ata binmesine yardımcı oldu. Sonra yüzünde bir sırtımayla geri döndü, atının yelesine tutundu ve tek bir çevik hareketle atın sırtına atladı.

Aman. Tanrım.

Jazz yanımda ciyakladı. "Sarırım az önce orgazm oldum."

"Kes sesini, Jazz," dedim ve güçlkle yutkundum.

"Peki ya ben kazanırsam?" diye sordu Joey, biraz huy-suz ve her zamankinden daha kararlı görünüyordu. Atı, yularını tutan çocuğun sakinleştirme çabalarını yok sayarak yana doğru hamle yaptı.

"Kazanamayacaksın. Ben hayatım boyunca at koşturdum. Kelime oyunu için özür dilerim." Gözleri gözlerimi buldu.

Jack'in gözlerine baktım, bana göz kırptı ve tekrar Joey'ye baktı.

Ağabeyimin yüzü kızarmıştı. "Eğer ben kazanırsam, bu lanet adada sen *tek başına* kalacaksın." Hemen yanlarında Yarış Başlatıcı olarak duran ahır sahibinin eline baktı. "Ne zaman hazırsanız."

Gözlerim Jack'in çıplak gövdesinden aşağı doğru kayd ve yıpranmış mavi kot pantolonunun üzerine çıkmış iç çamaşırının bel kısmından ucu görünen koyu renk dövmeyi buldu. Babasının sebep olduğu yarayı kapatmak için yaptırdığı dövme. Elleriyle sıkıca yeleyi kavrayınca pazıları gerildi. Güçlü bacağı ve küçük deniz kaplumbağasının olduğu çıplak ayağı kestane renkli atın yanından sarkıyordu. Jack vücudunda dört işaret taşıyordu... bir tanesini acıklı çocukluk hatıralarının üzerini örtmek için, bir tanesini megastarlık kariyerindeki yükselişini kutlamak için, bileğindeki ince zinciri hiç sormadığım ve dolayısıyla bilmediğim bir amaç için, sonuncusunu da... beni hatırlamak için yaptırmıştı.

Bunun üzerine daha fazla düşünme fırsatı bulamadım, çünkü tam o sırada havada "Hah!" diye bir ses, gürültüyle yakılandı ve atlar sağrılarına yedikleri darbelerle atağa kalkıp yola çıktılar.

Jack atı tüm vücuduyla kavrayıp kaslarını dalgalandırarak öne doğru eğildi. Ama Joey daha hızlı bir atın üzerindeydi ve at biniciliğinde silik olan tarzını bu sayede telafi ediyordu.

Siyah at başı çekiyor gibi görünüyordu. Joey, san saçları gözlerinin önünde uçuşurken omzunun üzerinden Jack'e baktı.

Jazz yanımda ciyakladı. "Hadi, Joey," diye bağırdı, elindeki telefonun ekranından yanşı takip ederken.

"Bu gece sevişmemem için tezahürat yaptığna gerçekten inanamıyorum," dedim gülerek. "Hadi, Jack," diye bağırdım, misilleme yaparak.

"Deyim yerindeyse, ata binmeye bu kadar meraklı olduğunu hiç fark etmemiştim," diyerek kıkırdadı.

"Belki fikrimi değiştirmişimdir."

“Ama gerçekten, gerçekten bu hayatımda gördüğüm en, en seksi şey.”

Birbirimize baktık, sonra herkes kendi tarafını tuttuğu erkek için bağırma başladı.

Joey ilk koşunun sonuna ulaştı ve atını suyun içine döndürdü. At tüm hızıyla dalgalara saldırdı. Joey dönmeçte dengesini kaybedip atın yanına doğru kaydı ve şimdi kendini toparlamak için mücadele ediyordu. Jack hemen arkasından geldi. Her ikisi de şamandırayı sıçrarak geçti, atlar adeta kanatlanmış gibiydi. Neden şimdiye kadar fotoğraf çekmeyi akıl edemediğimi bilmiyordum ama arka cebimden telefonumu çıkardım, kamerayı Jack’e yönelttim ve tam Joey’nin önüne geçtiği sırada fotoğrafını çektim.

Jack ata doğru eğildi ve yüzüne sıçrayan sulardan korunmak için kafasını öne eğdi. Sonra aynı pozisyonda kaldı ve sığ sudan çıkarken atını hızlandırdı. Jack ıslanmış ve koyu maviye dönüşmüş baldırıyla atı sıkıştırınca, at tekrar sıçradı ve kuru kuma ayak basıncaya kadar havada kaldı.

Joey de sudan çıkmıştı ve atı hızlanıyordu. Ahırdan birkaç izleyici ve ortalıkta gezinen Devon bize katıldığında, Jazz ile birlikte avazımız çıktığı kadar bağırıp zıplıyorduk.

Aslında Joey’nin atı sürüş şeklinden etkilenmiştim. Küçükken birkaç defa ata binmişti, ayrıca bir yaz ahırda çalışmıştı ama eysersiz bir at yarışının üstesinden gelebileceğine pek ihtimal vermemiştim.

Ve Jack! Tanık olduğum görüntü karşısında hissettiklerimi ifade edebilecek kelime yoktu. Tamamen fiziksel bir tepkimeydi.

Joey, Jack’in bir kafa gerisindeydi; daha yüksek sesle

bağırdım, aşağı yukarı zıpladığım için sesim kırık kırık çıkıyordu. Önümüzden varış çizgisini geçtiler ve Jack küçük bir farkla birinci oldu.

Etraftaki herkes gösterinin verdiği keyif ve heyecanla, neşeli naralar atıyordu. Benim sevincimin sebebi ise onlardan farklıydı.

Yirmi Altı

Jack ve Joey, sahilin biraz ilerisinde yavaşlayıp atlarından indiler. İkisi de nefes nefeseydi, gülümseyerek tokalaştılar ve omuz çarpıştırıp birbirlerinin sırtını sıvazladılar.

Keyifleri ve neşeleri yüzlerinden okunuyordu. Tüm iddialar ve gerilimler ortadan kaybolmuştu.

Ben salak salak sırtarak ikisini izlerken, onlar konuşarak yürümeye başladılar. Jack tekrar Joey'nin elini kavradı ve yarışı başlatan adam atları götürürken, Joey'yi kendine doğru çekip kulağına bir şeyler söyledi. Joey gözlerini bana dikip kafa salladı, sonra Jack'in elini sıktı ve tekrar omzuna hafifçe vurdu.

Jack bana döndü ve gözlerini üzerime kilitledi. Gözleri dans ediyordu, gamzeleri görev başındaydı. Ve koştum. Islık ve tezahürat seslerine doğru koştum ve kendimi Jack'in kollarına attım.

"Of!" dedi boğuk bir sesle, sonra bacaklarımı vücuduna sarınca inledi ve birbirimize sıkı sıkı sarıldık. Dakikalar boyunca bu şekilde kaldık, burnuma değen tuzlu deniz kokusu Jack'in sıcak bedeniyle bir araya gelince, aklım allak bullak olmuştu.

"İnanılmazdı," dedim sonunda. "Güvendeyiz, değil mi? Yani sana rahatça sarılabiliyim? Sonuçta burası izole

bir ada, yerlilerin de fotoğraflarımızı çekip internete koyacağını pek sanmıyorum.”

“Evet,” diye mırıldandı kulağıma. “İşte bu yüzden bu gece seninle birlikte burada kalmak istedim. Tamam, değil mi?”

“Sanırım,” dedim cilveli bir şekilde. Jack yüzüme bakmak için geri çekildi, hemen ekledim, “Evet.”

“Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz.” Burnunu hafifçe burnuma değdirdi. “Sadece birileri görecektir endişesi taşımadan bir geceyi seninle geçirmek istedim. Yat herkesi geri götürür, sonra sabah bizi almak için geri gelir, böylece sen de öğlen işe yetişmiş olursun.”

Ona tekrar sıkı sıkı sarıldım ve bacaklarımı çözdüm. Beni yere indirdi ve diğerlerinin yanına doğru yöneldik. Hiçbirimiz Jack ve Joey gibi yarış yapmadık ama sahil boyunca ata bindik ve dalgaların içinde yürüdük. Jazz’la bunun istisnasız hayatımızdaki en havalı gün olduğuna karar verdik. Jazz ata binerken baldırlarına kadar çektiği uzun baskılı eteği ve bileklerine bağladığı renkli bantlarla Çingene prenseslerine benziyordu. Joey’nin gözlerini ondan alamadığına adım gibi emindim. Dalgaların içinde yürüyen atın üzerindeyken yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kafamı kaldırdığımda, Jack’i telefonuyla fotoğrafını çekerken yakaladım.

Samırım her şey çok güzeldi.

At sefasını tamamladıktan sonra yata geri döndük. Üzerimize mayolarımızı geçirip, sandviçlerimizi yedik ve adanın etrafını keşfe çıktık. Yatın mümkün olan en yakın şekilde yanaştığı, cezir ile ortaya çıkmış bir kum barında mola verdik. Benim dışımda herkes buz gibi suya atlamıştı, ısrarlı ikna ve kandırma çalışmalarının ardından ben de suya girdim.

“Burada bir sürü boğa köpek balığı var, farkındasınız

değil mi?" dedim kumun üzerine çıkarken, titrek bir sesle.

"Sadece o olsa iyi, burada her çeşit köpek balığı var," dedi Joey, kafasını sallayarak. "Ayrıca yunuslar ve vatozlar ve balinalar."

"Ve kırmızı kırlangıç ve cobia ve pisi balığı," diye ekledi Jazz, Joey'nin dizine vurarak. "Kız zaten köpek balığından korkuyor. Salak mısın?"

Jack elimi tuttu ve hep birlikte kumların üzerine devrildik. Yerimi değiştirip başımı Jack'in bacağına koydum. Parmakları saçlarımda gezindi. Huzurla iç çektim.

Joey'nin bizi izlediğini hissedebiliyordum, bütün gün aynı şeyi yapmıştı; ne düşündüğünü, Jack ile yarıktan sonra ne konuştuğunu çok merak ediyordum. Ayrıca Jazz durmaksızın Devon'la sohbet ettiği ve kendisini yok saydığı için biraz tedirgin görünüyordu, bu arada Jazz'ın film sektörü ve yapımcılık hakkında Devon'a sormadığı soru kalmamıştı.

"Otelde mi kalacağız?" diye mırıldandım Jack'e, keşke şu anda onu dudaklarından öpebilseydim.

Jack başını salladı. "Kulübede."

"Yemek işini nasıl çözeceğiz, ayrıca gece için de yarıımızda hiçbir şey yok?"

"Her şeyi kulübeyi kiraladığım şirket halledecek. Samrım yiyecekleri bu sabah getirdiler bile. Gece lazım olabilecek malzemeleri de getirin demiştim; dış macunu falan gibi."

"Vay be, her şeyi düşünmüşsün." Gülümsedim ve gözlerimi kapattım. Öğle saatleri yavaş yavaş biterken, önümüzdeki saatlerde bizi nelerin beklediğini düşünmek bile kalp atışlarımı hızlandırmaya yetti.

Güneş batmadan biraz güneşlendik, dolu mideler ve deniz havası herkesin uykusunu getirmişti. Medcezir ge-

çici olarak ödünç aldığımız kum bankını geri almaya yeltendiğine göre artık yata geri dönmenin vakti gelmişti.

Jack'le yalnız kalmak için sabırsızlanıyor ve artık diğerlerinin bir an önce yanımdan gitmesini istiyordum. Yata binince, bikinimin üzerine beyaz kot şortumu geçirdim ve aynalı gözlüklerimin ardından Jack'e baktım.

Bazen Jack'in film yıldızı efektini kafamdan atmak için, yüz hatlarını birbirinden ayırmak ve güzellik sınırları içinde tek tek incelemek zorunda kalıyordum, çünkü bu gerçek Jack'i görebilmeme yardımcı oluyordu. Bazen sert görünen elmacık kemikleri, gözlerindeki küçük kırışıklıklar, dolgun dudakları, sol kaşındaki ufak yara izi bana onun diğer herkese yansıttığından farklı bir adam olduğunu hatırlatıyordu.

Bir rıhtıma yanaştık. Devon'a, Joey'ye ve sonra Jazz'a sarıldıktan sonra Jack ile birlikte karaya atladık ve onlara el salladık.

Açık çamlık alana baktığımda gözüme bir golf arabası çarptı. "Bununla mı gideceğiz?" diye sordum irade gücümün verdiği düz bir ses tonuyla.

Anahtarlar golf arabasının üzerindeydi, ayrıca arabada izlememiz gereken yolun işaretli olduğu bir harita da vardı. Arabaya bindik ve ağaçların arasından bozuk bir patıkaya yöneldik, muhtemelen bu yol su kıyısının paralelinde kalıyordu. Gerçekten de adanın çıkıntı yaptığı yolda virajı döndükten hemen sonra karşımıza açık deniz çıktı. Burada birbirine çok daha yakın duran ağaçlar kıyının yakınında küçük bir kulübe gizliyordu. "Bu olmalı," dedim, haritayı ikinci kez kontrol ederek.

Sadeliğinin ardında muhteşem bir görkem barındıran beyaza boyanmış tirizli ahşap kulübe *Southern Living*

dergisi için bir pazarlama aracıymış gibi görünüyordu. Kulübenin, denize karşı yerleştirilmiş iki sallanan sandalyenin yer aldığı derin ön verandaya doğru uzanan metal kenet bir çatısı vardı. Parlak çim alan, kumlu deniz kıyısına doğru genişliyordu. Kulübenin yanındaki küçük, pembe çiçekli oya ağacının dallarında fenerler asılıydı, içinde mum bulunan birkaç cam kavanoz etrafa rastgele bir güzellikte yerleştirilmişti.

"Vay be!" diyebilirdim sonunda.

Verandaya çıkıp Fransız kapılardan ve yanlardaki iki pencereden baktığımızda içeriye görebiliyorduk. Pencerenin yanındaki küçük sehpanın üzerinde gümüş bir buz kovasının içinde bir şişe şampanya ve iki flüt kadeh duruyordu.

Ve aynı zamanda yatağı da görebiliyordum. Devasa büyüklükte bir yataktı. Jack'e baktım; dizlerinin üzerine çökmüş, elini paspasın üzerinde gezdirerek anahtarın nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yüzünde tek bir dudağı havada bir gülümseme, gözlerinde çapkın bakışlar vardı.

Anahtarı bulup ayağa kalktı ve bana döndü. İyice alçalan güneş, suyun üzerinde altın bir parıltılı oluştuyordu.

Jack'e doğru adım attım ve ellerimi ensesine kaydırdım, gözlerini kapattı. Yüzünü kendime çekerek dudaklarımı yavaşça dudaklarına değdirdim. Diğer elimle kolunu kavradım, sonra aşağıya doğru indirip anahtarı tuttuğu eline uzandım. İçeri girmek için sabırsızlandığımı ifade edebilmek için elini sıkı sıkı tuttum.

Dudaklarımdayken gülümsedi ve kapıyı açtı.

Açık planlı kulübeye adım atar atmaz, temiz çarşaf ve sedir ağacı kokusunu içime çektim. Küçük mutfak alanı taş bir şöminenin yer aldığı açık oturma odasının

arkasındaki köşede yer alıyordu. Duvarları, krem rengine boyanmış ahşap kaplamalar çevreliyor, şık bir şekilde dekore edilmiş odaya gündelik bir his katıyordu.

Kulübede ön verandadan gördüğümüz denize bakan pencereler dışında pencere yoktu, onlar da tavandan yere kadar uzanan şık, beyaz perdelerle tamamlanmışlardı.

Yavaşça döndüm ve açık alanın sol tarafına doğru yöneldim. Burada alçak bir bölme yatak odasını, manzara ya nazır Viktoryen tarzı beyaz, büyük bir ayaklı küvetin bulunduğu alandan ayırıyordu.

"Vay be!" dedim tekrar ve yatağın yanındaki sehpa doğru bakarken dönüp kaldım. "Aman Tanrım!" diye ciyakladım, Faith'in dükkânında satılan sudan çıkardığım tahta parçalarıyla kaplı avizem tavandan sehpanın üzerine doğru sarkıtılmıştı.

"Ne oldu?"

Olay mahalline doğru ilerledim ve büyük beyaz yatağın köşesine oturup parmaklarımı yavaşça eserimin üzerinde gezdirdim. "Bu benim. Vay canına!"

"Çok güzel," dedi Jack ve gelip yanıma oturdu.

Gülümsedim. "Burası çok güzel bir yer. Teşekkür ederim."

"Asıl güzel olan sensin." Yutkundu. "Umarım hızlı gittiğimi ve küstahlık ettiğimi düşünmemişsinizdir. Sırf buraya geldik diye, şey yapmak zorunda değiliz, biliyorsun."

"Biliyorum," diyerek gülümsedim. Aynı şeyi üçüncü söyleyişiydi.

"Ben eşyalarımızı getireyim. Sanırım küvet dışında bir banyo daha var, arkalarda bir yerde olabilir," dedi, yatağın arkasındaki duvarı göstererek. "Sen etrafı keşfet. Belki bir duş alır, sonra da buzdolabında yiyecek neler varmış, ona bakarız."

Kafamı salladım ve Jack verandaya yöneldi.

Gerçekten de arkada iki duş başlıklı kocaman bir duşakabinin bulunduğu, seramiklerle kaplı bir banyo vardı. Duşa uzanıp ısınması için suyu açtım ve mermer tezgâhlı tuvalet masalarından birinin aynasına doğru yürüdüm. Yüzüm güneşten yanmıştı, topuzunu çözdüğüm saçlarımsa karışık görünüyordu. Jack bana güzel olduğumu söylediğinde, ona inanıyordum. Tamamen. Bana baktığı zaman kendimi güzel hissediyordum.

Jack'in duş almaktan bahsetmesi kafamda bin bir türlü görüntünün canlanmasına sebep olmuştu. Muhtemelen tek tek duş almayı kast etmişti ama geçen gün birlikte aldığımız duşun ardından tek düşünebildiğim bu duşa da onunla beraber girmekti.

Burada, meraklı gözlerden ve yargılamalardan uzakta bir gece geçirecektik. İleride ilişkimizin nasıl bir hal alacağı ile ilgili hiçbir fikrim yoktu ama bu gece bizimdi. Onu özleyerek, isteyerek, farklı senaryolar üzerinden hayaller kurarak geçirdiğim yedi uzun aydan sonra. Artık inkâr etmenin bir anlamı yoktu, bu hayallerden bazıları cinsel içerikliydi.

Derin bir nefes aldım. "Jack?"

Jack elinde siyah bir eşya çantası ile girdi ve çantayı tezgâha bıraktı. "Evet?"

"Ben... ben düşündüm de..." Ah. Boğazım gerginlikten o kadar kalınlaşmıştı ki, alakasız biri duysa konuşma terapisine ihtiyacım olduğunu düşünebilirdi. Ve yanaklarım yanıyordu. Gözlerim istemsizce duşa doğru kaydı.

Jack bakışlarımı takip ettikten sonra tekrar bana baktı. Kısılan gözlerini, hafifçe genişleyen burun deliklerini görünce aklından geçen düşünceyi okudum. Yutkunurken âdemelması aşağı yukarı hareket etti. "Ne düşünüyorsun?" dedi boğuk bir sesle.

Titreyen ellerimle şortumun düğmelerini açtım, sonra

şortumu kendi kendine yere düşmekte zorlanmayacak şekilde baldırlarıma kadar indirdim. Ayaklarımı şorttan kurtardım ve ayakkabılarımı çıkardım.

Jack'in gözleri bacaklarımın hareketini izledikten sonra tekrar ellerime kaydı; sanırım bir sonraki aşamada ellerimin neler yapacağını merak ediyordu. Duştan yayılan buhar tüm banyoyu doldurmuştu.

Tişörtüme davranıp onu da üzerimden çıkardım ve sadece bikiniyle kaldım. "Geçen gün beni duşta yıkarken ne kadar iyi iş çıkardığını düşünüyordum, sen, sen aynı şeyi tekrar yapabilir misin?"

Jack'in ağzı sert bir çizgi haline dönüşmüştü, elleriyle gergin bir şekilde tezgâhı tutuyordu.

Yavaşça, "Sen de soyun, Jack," dedikten sonra, bikini-min bağcığını çözmek için enseme uzandım.

"Dur," dedi sertçe.

Dondum.

Tezgâhtan çekildi, arkasına uzanıp tişörtünü kafasından geçirerek çıkardı. "Bunu ben yapmak istiyorum."

Yutkunarak, söylediğini kabul ettim.

"Duşa gir," dedi, bakışları oldukça yoğundu.

Jack'in içinden bir çeşit hayvan çıkarmış olma ihtimalim yüksekti. Ancak bu bana korku değil, şiddetli bir arzu dalgası olarak geri dönüyordu. Yüzümde küçük bir gülümsemeyle kafamı sallayıp duşa girdim. Sıcak suyun altına girdikten sonra buharlı duş camından şortunu ve ayakkabılarını çıkarmakta olan Jack'in bulanık hatlarını izlemeye koyuldum. Jack'in tamamen çıplak ve tahrik olmuş bir şekilde yanıma geldiğini görünce, neme ve üzerimden akan sıcak suya rağmen ağzımın kuruduğunu hissettim.

Vay, vay, vay.

Biçimsiz, güzel ama hizmet ettiği amaç itibariyle çir-

kin olan dövmesinin öne çıktığı kaslı vücudunu görmek gerilmeme sebep oldu. Gözlerim yukarı, bana dikkatle baktığı yere, yeşil gözlerine doğru yolculuk etti.

Kaşlarının arasındaki küçük kırışıklık bana onun da gergin olduğunu söylüyordu. Belki bunu gerçekten yapmak istemiyor, belki de belli sınırları aştığını ve çok ileri gittiğini düşünüyordu. Bilemiyordum.

Bikininin bağcığını ellerinin hünerine sunmak için ensemdeki saçları kaldırdım ve arkamı döndüm. "Artık şunu üzerimden çıkarır mısın lütfen?"

Parmakları boynuma ve omurgama dokundu. Bikininin bağcığını çözdü, üzerimden çıkardı ve yere bıraktı. Bana doğru bir adım daha yaklaştı, sertliğini arkamda hissedebiliyordum.

...Ve bu istemsiz bir şekilde içimi titretiyordu...

Elleri karnıma ve küçük bir tereddüdün ardından yukarı doğru kaydı ve göğüslerimde durdu.

Hissettiğim duygunun şokuyla dişlerimi sıktım.

Lanet olsun.

Başımı geriye doğru attım.

Tepkiler birbiri ardına çağlıyor, ellerini üzerimde hissetmek beraberinde müthiş bir rahatlama hissi getiriyordu. Bu kadarı yeterli değildi. Onu ne kadar çok istediğimi bilmesine nasıl izin verebiliyordum?

Yavaş ve nazik dokunuşlarıyla birlikte, Jack'in gözlerindeki ifade bazen tamamen garipleşiyordu.

Kontrolünü kaybetmesini *istiyordum*. Jack'i en ilkel haliyle görmek istiyordum. Onun arzu nesnesi olmak istiyordum. Aşkının nesnesi, acısının ve intikamının değil.

Nefesini kulağımda duyunca, kararımı verdim.

Yirmi Yedi

Küçük duş jelini aldım, elime biraz döktüm ve hafifçe köpürterek ellerimi Jack'in vücudunda gezdirdim. Roller değişti.

Duş jelini köpürtüp kaslı sırtına sürdüm, pürüzsüz ve gergin tenine masaj yapmaya başladım, sonra ellerimi saçlarına götürdüm ve tırnaklarımı da devreye sokarak saç derisini hafifçe ovuşturdum.

"Ne yapıyorsun sen?" Başını akan duşun altına doğru düşürerek dişlerinin arasından nefes verdi. Su üzerine yağarken ellerini destek almak için duvara dayadı. "La-net olsun, bu çok güzel."

Gülümseyerek elime biraz daha jel aldım, biberiye ve bergamot kokusu buharla karıştı, ellerimi tekrar Jack'in sırtına kaydardım. Sıra kalçalarma geldiğinde gergin olduğunu fark ettim, sinirlerimi yutarak elimi önüne kaydırıp sert penisini kavradım.

Jack hiç vakit kaybetmeden sertçe belimi yakaladı. "Tanrım," diye inledi, kelimeyi ağzının içinde parçalayarak. Sonra kıpırdandı, beni kendine doğru döndürdü ve sıcak duşun altına, kucağına çıkarıp soğuk seramik duvara yasladı. Nefesim kesildi. Kızarmış suratını ve güzel gözlerini görmeme fırsat tanımadan, dudaklarıma yapıştı.

Boynunu ve başını kavrayıp bedenine sıkı sıkı tutundum ve ateşli öpücüklerine dilimi ağzının içine kaydırarak cevap verdim. Bedenimi tüm gücüyle saran gerginlik hissi bir sıcaklık dalgasıyla birleşip hem içimi hem dışımı kavurdu, kızgın bir acı dindirilmek için bedenime yalvarıyordu sanki.

"Lütfen," diye fısıldadı Jack, dudaklarını dudaklarımdan çekerek. "Lütfen, durdur beni," diye tekrarladı, tekrar dudaklarıma yapışmadan önce. Kendini bacaklarımdan arasına bastırdı, işte ben de tam burası için acı çekiyordum.

"Mümkün değil," diyebildim sadece, tutku içinde inerken.

Jack birden geri çekilip şok içinde yüzüme baktı, sonra sessizce ve kocaman gülümsedi, o kadar ki gamzeleri yanaklarını kırıştırdı. Beni tekrar öptü. "Ağzından ne çıkacağını asla tahmin edemiyorum. Beni öldürüyorsun."

"Evet, aslında, şu an sen de *beni* öldürüyorsun. Artık şu bikini altından kurtulmam lazım. Hemen."

Jack homurdandı, beni yere indirmek için geri çekilirken omuzları attığı sessiz kahkaha ile yükselip alçaldı. Sonra yere çömeldi ve göbeğime bir öpücük kondurdu.

Parmaklarım ıslak saçları arasında dolaşırken, derin bir iç çekip nefesimi tuttum.

Jack tekrar bana baktığında, hâlâ gülümsüyordu.

Büyülenmiş bir şekilde Jack'in çömelip tıpkı Devon'un evindeki duşta yaptığı gibi ellerini kalçalarımdan yanına kaydırışını izledim; onu izlemeyecek hale geldiğimde Jack bikini altını bacaklarımdan indirdi. Bikini yere çarpınca, ayaklarımı tek tek kaldırdım ve ondan tamamen kurtuldum.

Gözlerimi aşağı indirdiğimde bakışlarıyla karşılaştım. Kafasında bir şeyleri tartıyor gibiydi, belki de vazgeçece-

ğimi düşünüyordu. Muhtemelen gergindi. Ben de öyleydim. Ama hissettiğim başka duygular var ki bundan çok daha kuvvetliydi. Jack elini baldırımında gezdirip dizimi öne doğru çekti, sonra onu durdurmadığımı görünce bacağını omzunun üzerine attı.

Hem şoke olmuş hem de feci halde uyarılmışım, bu iki duygu bir araya gelip dudaklarıma korkuyla karışık bir inleme gönderdi.

Tek kaşını kaldırdı, sonra elini yukarı doğru kaydırıp baldırımı okşamaya devam etti. Tamam, bunu izleyebileceğimi hiç sanmıyordum ama her ne yapmayı planlıyorsa onu durmaya da hiç niyetim yoktu...

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, parmakları kayganlığımı bulup hiç durmadan içime kayınca. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya attım ve seramik duş duvarına yasladım.

Jack'in nefesi tıpkı benimki gibi hızlı ve kesik kesikti.

"Bunu izlemekten utanma, Keri Ann." Jack'in sesi boğuk çıkıyordu. Gözlerimi açtım ve Jack'in yüzündeki ifadeyi görmek için aşağıya doğru baktım. Dudaklarını hiç bu kadar ciddi ve kontrollü görmemiştim. Onun bu hali, içimde gidip gelen parmağı ile beni okşamaya devam eden başparmağı sayesinde zaten tavan yapmış duygularıma kalın bir tabaka halinde coşku ekledi.

Nefesimi kontrol edebilmek artık imkânsız hale gelmişti.

"Siktir," diye hırıldadı Jack. "Sadece sana bunu yaparak bile gelebilirim."

Sözleri beni şaşırttı ama aynı anda müthiş bir şekilde heyecanlandırdı. "Yap o zaman," dedim, çaresiz bir halde nefes alarak. "Bunu tek başıma hissetmek istemiyorum."

Jack inledi. "Emin ol... tek başına değilsin." Boştaki

elini aşağıya uzattı. Gözlerimi açık tutmaya kararlıyım. Onu izlemeye.

Aman Tanrım. Daha önce bu kadar seksi bir şey gördüğümü hiç sanmıyordum.

Hayatım. Boyunca.

Sonra boğulan bir adaminkine benzer bir ses çıkarak, ileri doğru eğildi ve üzerimde dans eden başparmağı sıcak dudaklarıyla yer değiştirdi. Mahvoldum. Seramik duvarın önünde inledim, titredim, yerle bir oldum. Duygular tüm hızıyla akıp giderken çığlık attım, uzun bir inlemenin ardından saçlarını sımsıkı kavrayarak kendimi ağzına doğru iyice bastırdım. Durmasını hiç istemiyordum.

"Aman Tanrım, Keri Ann." Jack elini içimden çıkarıp kendini yere bıraktı ve tüm vücudu sarsıldı. Ellerimi saçlarından çektim, ona katılmak için duvardan aşağı doğru kaydım ve rahatlamasının bir parçası olmak için elimi elinin üzerine koydum.

Yüzümü kavradı ve beni derin derin öptü, sonra birbirimize sıkıca sarılıp hâlâ sarsılmakta olan bedenlerimizde tutunduk.

Artık daha soğuk akan su üzerimize yağıyordu.

Jack'in üzerinde bu gece burada kalacağımızı önceden bildiği için yanında getirdiği rahat bir şort ve tişört, benim üzerimde ise banyoda bulduğum gösterişsiz beyaz bir elbise vardı. Kendimizi ön verandadaki iki kişilik hasır koltuğun rahatlığına bıraktık. Yan yana oturabilmek için tercihimizi çok sevimli görünen sallanan koltuklardan yana kullanmamıştık.

Buzdolabında soğuk karides ve kokteyl sos bulmuş-

tuk, şimdi şampanyanın yanında soslu karideslerin tadını çıkarıyorduk.

Kendimi sarhoş ve sakız gibi yumuşamış hissediyordum, ayrıca bunun bir rüya olup olmadığından da tam olarak emin değildim.

Gökyüzü güneşin ardında bıraktıkları sayesinde hâlâ aydınlıktı, olası bir sivrisinek istilasını önlemek için verandayı çevreleyen kavanoz içindeki mumları ve limon otlu mumları yaktık.

"Günlüğünü benimle paylaştığın için çok teşekkürler," dedim, üzerine konuşmak istediğim konuyu açarak. "Kafa bulmak ne demek? Oradaki yağmurun seninle 'kafa bulduğunu' yazmışsın?"

Jack güldü. "İngiltere'de çok sık kullanılan bir terimdir, dalga geçmek veya alay etmek anlamına geliyor. Yani yağmur yağacak sanıyorsun, hazırlık yapıyorsun ama bir türlü yağmayıp seni kandırıyor, seninle dalga geçiyor gibi bir şey..."

"Hımm. İngiltere'de olmak senin için zordu sanırım, yani okuduklarımdan öyle anladım. Oradayken... daha karanlık bir halin var gibi, benimleyken öyle değilsin. Buradayken."

Jack şampanyasından bir yudum aldı. Güçlü elindeki kadeh oldukça kırılğan gözüküyordu. Kadehi masaya bıraktı. "Oradayken öyleyim. Ama aslında bir süredir öyleydim..." Derin bir iç çekip yüzünde tek dudağı havada bir gülümsemeyle bana baktı ve saçlarının tepesini karıştırırken kaşlarını çatı. "Bunu nasıl ifade edebileceğimi bilmiyorum. Seninleyken farklı göründüğümü biliyorum. Aynı şeyi ben de fark ediyorum ama kendimi hiç olmadığı kadar ben gibi hissediyorum. Anlatabiliyormuyum?"

Başımı yavaşça iki yana sallayarak daha fazla detay istedim.

"Sanırım sen beni içinde zırvalıkların yer almadığı bir dünyanın varlığına inandırdın, sadece kendim olabileceğim bir dünyanın varlığına. Diğer her yerde kendimi hep tetikte ve gergin hissediyorum. Her şey hakkında. İçinde yaşadığım dünyada hiçbir şeyi görüldüğü gibi ele alamazsın. Aldığım her kararda, o zamana kadar uğruna emek verdiğim her şeyi yerle bir etme riskim var. Bu bir film seçimi olabilir ya da daha kötüsü, yanlış zamanda yanlış bir mekân ya da tek bir kötü söz de olabilir. Seni bir dakika seviyorlarsa, ikinci dakikada senden nefret edebilirler. Eskiden gerçek yüzümü kapının dışında tutabilmek ve başka birisi gibi davranabilmek için kokain veya uyuşturucu gibi maddeler kullandığım oldu. Ya da gece uykuya dalabilmek için anti-depresanlara sığındığım. Bunlar insanı değiştiriyor."

Ellerim ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu, o yüzden elimi koluna yasladım.

Birkaç saniye elime baktı. "İngiltere'deyken babamla yaşadıklarına, aslında kim olduğuna... beni neden yakıştırdığına ve..." huzursuzca kıpırdandı, "yaptığı diğer tüm puştluklara dair çok düşündüm. O günlükte bununla ilgili tonlarca şey yazdım ama hiçbirini okumak istemedim, inan bana. Ama... bu durumu başka bir şeye dönüştüreceğim: Onu, kim olduğunu, ne yaptığını anlatan bir senaryo mesela. Onu onurlandırmak falan istemiyorum, sadece olanları bir filmde, bir senaryodan ibaretmiş gibi görmeye ihtiyacım var; böylece bu durumu sıfırlayabileceğimi düşünüyorum, anlıyor musun? Belki böylece olaylara dışarıdan objektif olarak bakabilirim. Ayrıca şunu da biliyorum ki geçmişim olmasaydı, ben bugünkü ben olamazdım."

"O zaman oraya gitmen bir bakıma iyi oldu diyebilir miyiz? Yani bütün bunları yaşamak kaderinde varmış... onlar senin birer parçan... demek ki senin bu parçaları birleştirmen gerekiyormuş."

Başını salladı ve gözlerini denize doğru çevirdi.

"Bana zamanında neler olduğunu anlatmadığın ve buraya geri gelmediğin için sana çok kızsam da, nedenini anlayabiliyorum."

Jack bana döndü. "Buraya gel," diye fısıldadı, şampanya kadehini elimden alıp masaya kendisininkinin yanına koyarken. Daha yakınına geldim ama o, elini belime doladı ve beni kendine çekip kucağına oturttu. Geniş elbisemin kuşak kısmını oldukça sıkı bağlamıştım, dolayısıyla elbisem bu hareket karşısında zar zor ayakta kalabildi ve kendini baldırımın büyük bir kısmını açıkta bırakarak kurtardı. Jack bacağıma baktı ve yutkundu. "Lanet olsun, ben bunu hesaba katmamıştım. Şimdi dikkatimi dağıtacaksın."

Sakince güldüm ve bacağıma mümkün olduğu kadar kapatmaya çalıştım. Kafamı kaldırdığımda, Jack'i ciddiyle beni seyrederken buldum.

Elini uzattı ve yüzüme düşen saçları sevdi. "Sana, olanları zamanında anlatmadığım için özür dilerim."

Ağır hareketlerle gözlerimi kırptırdım. Sonra 'özü-nü kabul ediyorum ama daha fazlasını bekliyorum' der gibi kafamı salladım.

"Seni onun için terk etmedim. Sorun o değildi," dedi Jack yumuşak bir ses tonuyla. "Bir süre şoka girdim, o zamanlar baba olmak üzereyim sanıyordum. Bana ait bir çocuğun bensiz büyümesine izin veremezdim. Ve muhtemelen derinlerde bir yerde Audrey'nin nasıl bir insan olduğunu, eğer onunla olmayı seçmezsem benim o çocuğun hayatında yer almama izin vermeyeceğini biliyor-

dum. Yalan söylediğini anladıktan sonra hemen buraya geldim zaten." Kafasını salladı. "Hilton Head Island'da, serginin olduğu galeriye gittiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet, ama nasıl olduğunu hiç anlatmadın." *Ya da neden beni görmeye gelmediğini.* Düşündükçe canım acımaya devam ediyordu.

"Acemi şans, diyelim. Sergiyi, kiraladığım arabanın içine bıraktıkları dergiden öğrendim. Doğrudan oraya gittim. Senin yaptığın o parçayı... o dalgayı... görmek beni gerçekten çok etkiledi. Onu görmek öyle güzel ve öyle acı vericiydi ki. Benimle olmanın seni ne kadar incitebileceğini anladım."

Hiç kımıldamadan oturdum, konuşmasını böleceğim korkusuyla nefes bile almıyordum.

"Olanlar yüzünden seni ne kadar çok kırdığımı biliyordum ama o anda benimle birlikte olmanın, benimle birlikte görünmenin sana profesyonel olarak da zarar verebileceğini fark ettim. Ve inan bana, bu tamamen anlayabildiğim bir durum."

Yavaşça başımı iki yana sallayarak itiraz etmek istedim ama aslında haklıydı. Bu farklı bir bakış açıydı ama benim ona daha önce yaptığım konuşmayla aynı kapıya çıkıyordu. Onun kız arkadaşı olmanın hayatıma etkileri başlıklı konuşmayla.

Herhangi bir itirazda bulunmamı engellemek için parmağını dudağıma koydu. "Bu sebeplerden dolayı, sadece bu sebeplerden dolayı seninle görüşmemenin daha iyi olacağını düşünüyordum ama yine de Butler Cove'a geldim. Seni görmeyi çok istiyordum. Özür dilemek için olabilir, gerçekten bilmiyorum. Belki de bencillik edip her şeye rağmen peşinden koşmak için. Sonra halkla iliş-

kiler uzmanım Sheila aradı ve bana fotoğraf meselesini anlattı.”

O fotoğrafların varlığını hatırlamak bile midemi şiddetli bir şekilde döndürmeye yetti.

“Sana doğru geliyordum ve kasabanın üzerine salacağım lanet bir fırtınayı da beraberimde getiriyordum.” Jack kafasını salladı ve gözlerini kapattı. “Yapamadım. Geri döndüm. Sana bunu yapamadım. Ve sözleşme bitene kadar senin yakınlarında olmamaya yemin ettim.” Yüzüme bakarak kıpırdandı.

Ben de yüzüne baktım. Buraya geldiğine, bu kadar yakınima gelip geri döndüğüne inanamıyordum. Kalbim acıyordu. Bunu beni korumak için yapmış olmasına rağmen.

“Audrey aynı zamanda benden korktuğunu söyleyerek, ortaya öfke kontrolüyle ilgili bazı iddialar attı. Her yolu deniyordu. Elinde Colt’a vururken çekilmiş bir video da vardı, ayrıca hamileliğin sahte olduğunu öğrenince kendimi kaybedip duvara yumruk atmıştım,” diye ekledi. “Eğer duyulursa insanlar ortalığı savaş alanına döndürecek, yani elimin alçıda olmasının nedeninin...”

Titrememek için kendimi zor tuttum. Evet, bu gerçekten inanılmaz sansasyon yaratacak bir durumdu. *Jack Eversea, Audrey Lane’e şiddet uyguladı.*

Üzerine atılan iftiralar içimi burktu. Birilerinin nasıl kasıtlı olarak onun canını acıtabildiğini hayal bile edemedim; daha kötüsü, böyle acı bir şekilde ihanete uğradığında kendini nasıl hissettiğini düşünmek bir an katlanılmaz geldi. Elimi kaldırıp parmaklarımı saçlarında gezdirdim, ardından boynunu ve çenesini okşadım. Sonra dudaklarını. Dudakları öyle yumuşaktı ki. Öne doğru eğilip onu yavaşça öptüm.

Boğazını temizledi. “Ve Peak bunu kullandı. Bana

ülke dışında bir proje için ihtiyaçları olduğunu söyleyip Audrey'yi sakinleştirdiler. İngiltere'de. Tanrım, kabul etmek istemiyordum. Oraya geri dönmek istemiyordum. Ama Peak ile imzaladığımız ana sözleşmede eğer kabul etmezsem, Dread Pirate Robert's projesini desteklemeyecekleri açık bir şekilde belirtiliyordu. Devon'a çoktan hazırlıklara başlamasını söylemiştim, işin içinde başka yatırımcılar da vardı ve Peak desteğini çekerse, onlar da projeden ayrılacaklardı."

Jack elimi tuttu ve kalbinin üzerine koydu. "Ve bir tarafım bütün yaşananlardan sonra beni görmek istemeyeceğinden deli gibi korkuyordu."

Tişörtü sıcak ve yumuşaktı, parmaklarımın altında kalp atışlarını hissedebiliyordum. "Seninle iletişim kurmayı defalarca düşündüm ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Sana ansızın mesaj attığımı veya seni aradığımı hayal edebiliyor musun? Hem arasam ne diyecektim ki? Gün geçtikçe, bunu bir seçenek olarak düşünmek bile zor gelmeye başladı."

"Sorun değil, Jack," diye fısıldadım, çünkü başka ne söyleyebileceğimi hiç bilmiyordum. Haklıydı, hiçbir şey olmamış gibi araması beni daha da deliye döndürecekti. Hiç hoşuma gitmese de, bütün anlattıkları kulağa mantıklı geliyordu ama maalesef duyduklarımınla birlikte aklıma istenmeyen birkaç düşünce düşmüştü. "*Dread Pirate Robert's* filmi için de bir sözleşme dâhilinde mi hareket edeceksin?"

"Deneyeceklerine eminim. Ama kadın başrol oyuncusu henüz belli değil, kim olursa olsun ikimiz arasındaki anlaşmadan mutlaka haberi olacak."

"Sanırım net bir 'hayır' cevabı duymam gerekiyor, Jack." Kaşlarımı kaldırdım.

Güldü. "Tabii ki hayır. Bu defa ilişki ile ilgili kısıtlayıcı bir madde olmayacak."

"Peki, ikimizin arasındaki anlaşma neymiş acaba?"

"Sen varsın, öyleyse ben de varım, değil mi?"

Alaycı bir şekilde kıkırdadım. "Şu anda varoluşçu Jack mi konuşuyor?"

"Hayır, gerçek Jack konuşuyor. Gerçek Jack sana karşı çok gerçek ve çok çılgın duygular besliyor ve bu duygular onu biraz korkutuyor olabilir."

Bu duyguyu biliyordum. "Neden korkuyorsun?" diye fısıldadım.

Gökyüzündeki son renkler de ortadan kaybolunca, mumlar Jack'in gözlerini gölgeleyerek etrafa sıcak bir parıltı yaymaya başladılar.

"Gerçek Jack'i, onun deliliklerle dolu hayatını ve bu hayatın beraberinde getireceklerini isteyip istemediğini bilmediğim için," diye cevap verdi. "Ve ilişkimizi bu hayattan nasıl ayrı tutabilirim, onu da biliyorum. Bu durumda yine incinebilirsin."

Benim de en büyük korkum buydu, zaten. Yarın gerçek hayata geri döndüğümüzde ele almamız gereken en önemli sorun buydu.

Ama en azından bu gece değil.

Yirmi Sekiz

Yıldızlar karanlığa bürünen denizin üzerindeki gökyüzünü delik deşik ederken, Jack ile saatlerce konuştuk ve sohbetimize dolunay yükselene kadar devam ettik. Bir an rahat edemediğini düşünüp kucağından kalkmaya yeltendim ama o beni elleriyle durdurdu. "Kalkma," dedi sadece.

Ben de kalkmadım.

Filmin zamanlaması üzerine biraz daha konuştuk ve bana SCAD'a başlamaya karar verme sürecimle ilgili bir sürü sordu. Ona son birkaç aydır imza attığım başarılarından bahsettim ve insanların eserlerimi görmek şöyle dursun, satın almak istemesinin nasıl inanılmaz geldiğini anlattım. Bazen herkes benim gönlümü yapmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum ya da belki de, yaptıklarımı dükkânına koyup ilk sergim için bana yardım ederek destekleyici tavrını üzerimden çekmeyen Faith'e iyilik yapmak istiyorlardı.

"Mütevazılığını hiçbir zaman kaybetme," dedi Jack. "Ama sana sunulan bu hediyeye de sahip çıkmalısın."

"Biliyorum. Aslında kendime güvenmemeye çok alışık değilim." Şampanyanın baştan çıkarıcı etkisiyle parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Sadece iki konu bana kendimi güvensiz hissettiriyor. Sanatım ve sen."

“Çalışmaların harika. Ve benimle ilgili de için rahat olabilir,” diye fısıldadı Jack. İki eliyle yüzümü kavradı, beni kendine doğru çekti ve yüzü yüzüme çok yakın bir mesafeye geldiğinde durdu. Kapakları ağırlaşan gözleri dudaklarıma kilitlenmişti.

Dudaklar birbirine değmeden hemen önce zaman ve mekânda yaşanan an; arzu, susuzluk ve özlemle kavru-
lan o küçük ama mükemmel çekim öpüşmenin en hafife alınan kısmıydı. Hâlbuki öpüşmeden hemen önce yaşanan an ve ilk temasta hissedilen heyecan dalgası üzerine soneler, masalsı şiirler yazılmalıydı.

İştahla dudaklarına saldırdım, alt dudağını dişlerimin arasında esir aldım ve dişlerimin keskin şehvetini sakinleştirmek için dilim devreye girdi.

Jack’in göğsü bir inlemeyle gümbürdedi, elleri tenimi kavrayıp yoğururken artık o kadar da nazik değildi. Elleri önce sırtımı buldu, sonra kalçalarımı; beni kendine doğru bastırdı ve el yordamıyla elbisemin kuşağını çözmeye koyuldu.

Nefeslerimiz hızlanmış ama ritmini kaybetmişti, ateşli öpücükler ve yürek hoplatan arzular arasında oradan oraya sürükleniyordu.

Jack’in dudakları boynuma değdi ve ayak parmaklarıma kadar bütün sinir uçlarımı tutuşturarak tenimi emdi. “Yatağa geçmemiz lazım.” Elini elbisemin içine kaydırıp karnımı ve sırtımı okşadı; bu hareketiyle çıplaklığa bir adım daha yaklaştım. Elbisemin tek omzu düştü. Jack geri çekildi, burun delikleri genişlemişti; ben kucagında otururken içimi delen bakışlarını göğsümün ve bacaklarımın üzerine dikti.

Elimi aşağıya uzattım ve kargo şortunun düğmesini açtım, sertleştiği için gergin duran boxerını açığa çıkaracak şekilde fermuarını indirdim.

Dudaklarını hafifçe araladı, güçlükle yutkunuşunun sesini duydum. "Hemen şimdi!" diye hırıldadı.

"İçine yine mi mağara adamı girdi?" deyip kıkırdadım, çünkü ben kucağında, kollarının arasındayken ayağa kalkmaya hazırlanıyordu ve hatta artık kalkmıştı bile.

Kapıya doğru ilerlerken bacaklarımı sıkıca beline doladım, içeri girdik ve kapıyı arkamızdan ittirerek kapattık. Tek elimle perdeleri örttüm.

Geri geri giderek yatağa ulaştı ve kendini, dolayısıyla kucağındaki beni sertçe yatağa bıraktı. Vakit kaybetmeden dudaklarıma yapıştı, hafifçe doğrulup dizlerimi altıma aldım ve tişörtünü çıkarıp kendimi daha yakınına bastırdım. Tenini tenimde hissetmek istiyordum.

Ne kadar sertleştiğini hissetmek başımı döndürüyordu. Öne doğru sert bir hamle yapınca, kalçasını kaldırıp kendini ıslak sıcaklığıma bastırarak bana cevap verdi.

Dudaklarını dudaklarımdan çekerek, "Tanrım," diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Düzensiz ve sığ nefesler alarak yataktan indim ve dizlerimi yere dayadım.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Elmacık kemiklerine yerleşen kırmızılık bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Kıvrımlı karnı gergin gözüküyordu.

"Seni soyuyorum." Sırıtarak şortunu ve iç çamaşırını çıkarmasına yardım ettim. Sonra kendimi dizlerinin arasına yerleştirdim.

"Bu," dedi boğuk sesle; çarşafın kenarını tutkuyla kavrayarak devam etti, "hayatımda yaşadığım en seksi an olabilir. Yanımda olmadığın zamanlarda seni hep böyle otururken hatırlayacağım, farkındasın değil mi?"

"Sadece böyle otururken mi?" Tek kaşımı kaldırdım, sonra elimi uzattım ve aletini kavradım. "Bunu hatırlamayacak mısın?"

“Siktir,” dedi, teni daha da kızarmaya başlamıştı.

Öne doğru eğildim. “Ya da bunu?” Aletini ağzıma alırken gözümün ucuyla ona baktım ve ellerinin nasıl gerildiğini gördüm. Samırım kelimenin tam anlamıyla hırlamıştı, gergin ellerinden biriyle saçlarımı avuçladı ve Jack benimle birlikte hareket etmeye başladı. Verdiği tepki, göbek deliğime doğru inen çift taraflı bir ateş ve şehvet topuna dönüştü.

“Ah, siktir,” diye inledi. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.” Beni ayağa kaldırdı. “Çünkü dayanamayacağım.”

Yere fırlattığımız şortunun cebinden bir paket prezervatif çıkarıp beni üzerine doğru geri çekti, tekrar kucaklarına oturarak tutkuyla öpmeye başladı.

Prezervatifin varlığı olacakları ön görmeme ve titrememe neden olmuştu.

“Saçlarını aç,” diye fısıldadı. Elini belkemiğimde gezdirdikten sonra göğüslerime kaydırды ve hassas meme uçlarımı okşadı.

Yay gibi öne doğru esneyip inledim; elleri göğüslerimi avuçlayıp ağzıyla işbirliği yapmaya başlayınca daha fazlasına ihtiyaç duyarak daha çok inledim. Göğüslerimi ıslak ve sıcak dudaklarıyla emdi.

Titreyen ellerimle topuzumu çözünce ıslak ve ağır saçlarım sırtıma döküldü.

Jack geri çekilip beni izledi. Parmakları karnımın üzerinde ve etrafında gezindi, sonra bacaklarıma doğru kaydı. Tek parmağını birleşme noktamıza getirip kayganlığımı ve hassas klitorisimi okşadı ve parmağını içime sokarak boğazımda hazır olda bekleyen tüm inlemeleri hareket geçirdi.

“Lanet olsun, çok güzelsin Keri Ann,” diye mırıldadı.

Sonra beni kaldırdı, bir elini sırtımın kıvrım yerine bastırdı ve beni üzerine doğru yönlendirdi.

Aman Tanrım.

Çok hazır ve çok arzuluydum ama bunu onunla daha önce hiç yapmamıştım.

“Böyle iyi mi?” diye fısıldadı kısık bir sesle, gözleri gözlerimi arıyordu. Hâlâ sert olan omuzları ellerimin altında titriyordu.

Jack’in üzerime çıkmamak için fiziksel olarak mücadele ettiğini hissettim. Sorusuna başımla onaylayarak cevap verdim, çünkü boğazımı tıkayan duygular yüzünden ağzımı açamıyordum bile.

Eli sırtımdan saçlarıma doğru kaydı, saçlarımı eline doladı ve beni öptü.

Dilim dudaklarını bulup ağzının içine kayınca, beni aşağı doğru itip aletin üzerine yerleştirdi. Ve onu içime aldım.

O kadar güzeldi ve bunun için o kadar uzun süre beklemiştik ki... Onu içimde hissetmek tüm bedenimi keskin ve kusursuz bir coşkuyla dolduruyordu. Tenim alev almıştı, sahip olduğum her bir hücre bunu ilk elden deneyimliyordu. Odaklanabilmek için dudaklarımı dudaklarından çektim. Denemeli ve boğazımı yırtmak üzere olan çılgılığı tutmaya çalışmalıyım.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı ve inledi. “Harikasın sen.”

Kalçasını yukarı kaldırıp bana doğru bastırınca gözlerimi açtım ve dişlerimi sıktım, çünkü bu hareketle birlikte içimde dönüp duran duygular iyice hız kazanmıştı.

“Nasıl bu kadar harika olabiliyorsun, lanet olsun.” Sanki ona cevap verebilecekmişim gibi yalvaran gözlerle bana baktı. Sanki ona büyü yapmışım gibi.

Bilmiyordum. Hayatım boyunca hiç böyle bir şey yap-

mamıştım. Yaşadığımız muhteşem ilk gecede hissettiklerim bile, şu anda Jack benim altımdayken hissettiğim duygu fırtınasının yanında soluk kalıyordu. Jack içimdeyken. Ben hareket ettikçe, Jack içimde ileri geri kayarken. Aman Tanrım, o içimdeyken hareket ediyordum. Kendimi tutamıyordum. Öyle güçlü bir ihtiyaçla, öyle çok tahrik olmuşum ki nefesimi yakalayamıyordum bile. "Tanrım, Jack..." diye bağırdım, duygularımı daha fazla içimde tutamayarak.

Zevkimin doruk noktasını yaşadığımda öyle kendimden geçmiş bir haldeydim ki Jack'in beni göğsüne bastırıp saçlarımı okşarken mırıldandığı rahatlatıcı sözleri zor duyabiliyordum.

Sonrasında çıplak bedenlerimizle, kırıışmış çarşafar arasında aşk oyunlarımıza devam ettik; dudakları önce dudaklarımla, sonra meme uçlarımla sevişti. Öpücüklerinin arasında kıvrılırken kollarını bel çukuruma sarıp beni kaldırdı. Elleri ve ağzı bedenimin çevresinde gezinerek tüm sırlarımı açığa çıkartıyor, gelecek için fanteziler yaratıyor ve beni sadece onun karşılayabileceği iç titreten ateşli bir ihtiyaca doğru sürüklüyordu.

"Lütfen," dedim, kendimde konuşacak güç bulabildiğim nadir anlardan birinde.

"Yavaş gitmek istiyorum," dedi nefes nefese. Bacaklarımın arasına yerleşince aynı pozisyonda seviştığımız ilk gece gözümün önüne geldi.

Ellerimi karışık, koyu kahverengi saçlarının arasına daldırdım ve yüzünü yüzüme doğru çektim. "Ama ben istemiyorum," dedim. Audrey ile sevişmelerinin zihnimde canlandırdığım görüntüleri, birlikte geçirdiğimiz her dakika ile daha da bulanıklaşıyordu ama ben tamamen kaybolmalarını istiyordum. Jack vahşileştiğinde ve sert-

leştiğinde gözümün önüne sadece ikimizin görüntülerinin gelmesini istiyordum. "Yavaş... ama aynı zamanda hızlı," diye mırıldandım, önceki gece onun söylediği sözleri tekrarlayarak.

Alt bedeni sertçe, kalçalarımda ağırlık yaparak üzerimde dalgalandı; olmasını istediğim ve ihtiyaç duyduğum yere çok yakındı. Bir kez daha.

"Yumuşak ama aynı zamanda sert." Tırnaklarımı önce teninde, sonra saçlarında gezdirdim. İki nefes arasında inledi ve karanlık gözleriyle dudaklarımı izledi, ağzımdan dökülecek sözleri gayet iyi biliyordu. "Önce hafif hafif... sonra gerçekten..." Saçlarını avuçlarımın arasında sıkıp yutkundum ve cesaretimi toplayıp gözlerinin tam içine baktım. "Gerçekten... sert."

Keskin ve derin bir iç çekti. Saniyeler geçtikçe dudakları geriliyordu, sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibiydi.

Alt dudağımı yaladım ve dişlerimin arasında aldım; cesaretim biraz gerilmeme neden olmuştu, merakla Jack'in ne yapacağım bekliyordum.

Jack vücudunu kaldırdı, gövdesi odanın loş ışığında karanlık, kıvrımlı bir gölge gibi görünüyordu; ellerimi yakaladı ve her ikisini de yatağın iki köşesine bastırdı. Gözleri parlıyordu, dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleşmişti, dizleriyle bacaklarımı araladı. Sonunda, "Sen istedin," dedi ve tüm sıcaklığı ve sertliğiyle içime girdi.

Çığlık attım ama durmadı.

Durmasını istemiyordum zaten.

Bunu biliyordu.

Jack azgın ve muhteşemdi. Yüzü kararlılıkla, şehvetle ve altındayken beni tir tir titreten bir hürmetle kaplıydı. Bir havyan gibiydi ama aynı zamanda muhteşem bir erkekti: Doğanın itici gücüyle gözleri parlayan, teni terden

sırılsıklam olmuş bir erkek. Ve işte o an, sadece o an ben bir kadına dönüştüm. Artık onun tanıdığı kız değildim. Ben artık kendi geleceğini şekillendiren, kendi seçimlerini yapan, kalp kırıklığını ve ilk aşkı tatmış, arzulanan bir kadındım. İsteklerim, ihtiyaçlarım vardı ve şu anki ihtiyacım Jack Eversea'nin; tatlı, korunmasız ama temkinli erkeğimin teninde kaybolmaktı.

Şehvetle bacaklarımı belinin etrafına sardım ve içimde gidip gelirken ona kenetlendim. İçimi ezdiğini hissetmek şahaneydi.

Gözleri kapalıydı, tüm ağırlığını vererek ellerime daha da sert bastırdı, vücudu sarsılıyordu. "Aman Tanrım," diye inledi.

"Bana bak, Jack," diye fısıldadım, düzensiz nefeslerimin arasından. İlk seviştiğimizde o da bana aynı şeyi söylemişti.

Dediğimi yaptı. Gözleri neredeyse siyahtı, göz bebekleri genişlemişti. Bir an yavaşladığını hissettim.

"Hayır, sana ihtiyacım var Jack. Sakın... sakın durma." *Lütfen. Sakın durma.* Kalçamı biraz daha yukarı kaldırdım. Bedenimin derinlerinden, en ilkel tarafımdan o muhteşem ânın geldiğini hissediyordum.

"Ahh, Tanrım, Keri Ann, ben—siktir." Dişlerinin arasından inledi ve içimde hızlanmaya başladı. Daha da sertleşmeye. "Duramıyorum," diyebilirdi sadece. Bir elini elimden çekip belime doladı ve beni kendine daha da çok bastırdı, artık bedenlerimiz tamamen iç içe geçmiş durumdaydı.

Bu son temasla birlikte titreyip çılgık attım, içimdeki fitili tutuşturmuş ve kendinden geçerken beni de yanına almıştı. Birden diğer elim de serbest kaldı, parmaklarımı sırtına sapladım, birbirimize sarılıp uyum içinde hareket ederek kendimizi müthiş bir rahatlama dalgasının kucağına bıraktık.

Gün ışığı perdelerin arasından bulduğu aralıklardan odamıza sızarken, bizi birbirimize sarılmış halde yakaladı. Nerede olduğumun farkına varmaya çalışarak ve Jack'in düzenli atan kalp atışlarını bedenimde hissederek yavaşça uyandım. Dün gece araya uyku ve sohbet moları sıkıştırarak yaptığımız her şey zihnimde belirdi ve bedenime başka bir özlem dalgası daha gönderdi. Beni karnımdan tutup çevirdiği ve dilini belimde gezdirdiği o an... *Tanrım*. Söylediği o sözler. Kendimi Jack'in tanrıçası gibi hissediyordum. Jack'in taptığı ve önünde siz çöktüğünü tanrıça.

Bana bebeğim ya da aşkım gibi tatlı sözlerle değil, her zaman ismimle hitap ediyordu. Tekrar, tekrar adımlı söylüyordu. Dudaklarından dökülen bir dua gibiydi. Bu çok seksiydi. Tam orada, o anda *bizim* birlikte hissettiğimiz her bir duygunun hatırlatıcısıydı. Ona bu duyguları hissettiren *bendim*.

Jack haklıydı, bizim birlikteliğimiz hayat kadar gerçektir. Gerçekten de öteydi. Onun içinde olmadığı her şey, her düşünce, her fikir solgun ve silik görünüyordu. Kendim olarak değil, *ikimizin* uzantısı olarak nasıl var olabilecektim? Bunu nasıl sır olarak saklamayı başarabilecektik?

"Bu kadar çok düşünme." Yanımdan Jack'in homurtulu sesini duydum.

Suçluluk duygusuyla yutkundum, sonra güldüm. "Pardon, bu kadar yüksek sesli düşündüğümü fark etmedim."

Başını yastığın altından çıkardı. Saçları sağlı sollu, arkalı önlü havaya dikilmişti. Lanet olsun, bu hiç adil değildi.

Doğrudum ve içgüdüsel olarak saçları düzelttim, bileğime bağladığım tokayla topladım ve çıplak göğüslerimi hızlıca kollarımla kapattım.

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordu, yüzünde bir sırıtmayla. Uzanıp kollarımı göğsümden çekti. “Bu, uyana-bileceğim en güzel manzara, daha güzelini hayal edemiyorum.”

Yanaklarımın yandığını hissederek yutkundum ve çarşafın altına girip Jack’in yanına sokuldum. “Sanırım şu muhteşem ayaklı küvetin nimetlerinden faydalanmam gerekiyor. Bütün kaslarım ağrıyor, hayatımda böyle bir şey görmedim.”

Jack dirseğinin üzerinde doğruldu, yüzünü yüzüme çevirdi ve beni yavaşça öptü. “Kusura bakma,” diye mırıldandı, yüzündeki gülümseme her şeyi anlatıyordu. Sonra başını yastığa geri koyup boynumda ve göğsümde tembel daireler çizerek sadece beni seyretti.

Yüzüne bakıp koyu göz bebeklerini çevreleyen saydam deniz yeşili gözlerinin içindeki minik noktaları saydım. “Bazen gözlerin yeşil bir deniz taşı gibi şeffaf oluyor, bazen de derin orman gibi koyu, hatta griye dönüyor,” diye fısıldadım. “Ve bazen de, tıpkı şimdi olduğu gibi, kendimi içine bırakmak istediğim bir havuza benziyor.” Söylediklerimin gülünçlüğüne kendim bile gülümsedim.

Tenimde tembel tembel gezinen eli elimi tuttu ve sıkıca göğsüne bastırdı, sanki acı çekiyormuş da ben bu acıyı hafifletebilecekmişim gibi.

Kalbim ani bir darbeyle boğazımda atmaya başladı, nefessiz kaldım. Yutkundum, kendimde konuşacak cesareti bulamadım ve dilimin söyleyemediklerini gözlerimde görmesini diledim.

Ve bir şey daha diledim. Umarım kendimde bu güzel adamla ve bana sunduklarıyla baş edilecek gücü olabilir-dim; umarım korkularım yüzünden ikimizi birden kırık kalplere mahkûm etmezdim.

Yirmi Dokuz

Yola çıkmadan önce Jack ile birlikte yumurta ve bisküviden oluşturduğumuz kahvaltımızı yedik. Bisküvilere merakla baktıktan sonra ağzına atıp müthiş bulduğunu söyledi. Görünen o ki bisküvi İngiltere'deki kurabiyenin karşılığıydı.

Gözlerim önümüzde uzanan okyanustaydı ama aklım sergi açılışımıyla ilgili endişelerle doluydu. Tüm ilginin üzerimde olacağı fikri ve giyecek bir elbisemin olmaması hâlâ içimi kemiriyordu ama 'Jack, uğruna emek verdiğim her şeyi gölgede bırakmadan sergiye nasıl gelebilir' başlıklı yeni endişemle karşılaştırıldığında bu ikisi önemsiz kalıyordu.

"Dünyada muhteşem yerler gördüm," diye mınıldandı Jack, gözlerini üzerime çevirerek. "Ve seni bu yerlerin her birine, tek tek götürmeyi öyle çok istiyorum ki. Hepsini kendi gözlerinle görmeni, oralarda seninle olmayı... seninle her birinde ayrı ayrı sevişmeyi çok istiyorum."

Gamzesi ışıldadı ve gözlerini uzağa çevirdi.

Sıcak bir dalganın göbeğime doğru indiğini hissettim ama Joey'nin sözleri aklıma gelince aynı anda titredim. Jack onun peşinden dünyayı gezmemi mi bekliyordu?

O yerlere Jack ile gitmek istemediğimden, istiyordum tabii. Ama...

Sergi açılışında yanımda olacağını düşünmeye devam ettikçe, yediğim kahvaltı midemde çimento etkisi yapmaya başladı. Orada, partide benimle olmasını istiyordum. Bana destek olmasını istiyordum. Onu orada istiyordum, hatta ilgi korkuma yardımcı olmasını istiyordum, çünkü gerçekten kim Jack Eversea'ye odaklanmak varken, küçük bir kasaba garsonunu ve yaptığı heykelleri sallardı ki? Bu düşünce ile birlikte duraksadım. Hem tüm ilgi üzerimde olacak diye korkuyordum hem de Jack'in beni gölgede bırakmasını istemiyordum, öyle mi? Nasıl yani, kafam karışmıştı.

Evimiz ve maddi sıkıntılar yüzünden SCAD'a nasıl gideceğimle ilgili yeni endişem de zihnimde çalkalanan düşüncelere tüm ağırlığıyla eklendi.

"Bir sorun mu var?" Jack'in sesi beni düşüncelerimden koparttı.

Ve ayrıca kısa süre içinde mahremiyet kozamızdan ayrılıyor olmak da canımı sıkıyordu. "Her seferinde bir sorun olduğunu nasıl anlayabiliyor musun?" diye sordum, yüzüne bakmak için kafamı kaldırırken.

Omuzlarını silkti. "Dürüst olmamı ister misin? Tuhaf bir şekilde duyguların bana geçiyor. Sen nasılsan, benim modum da ona göre değişiyor." Yüzüme baktı, sonra ayağa kalkıp ellerini cebine soktu. Omzunu sütuna yaslayarak, benim de büyülenerek baktığım manzaraya döndü ve tekrar omuz silkti. "Mesela şu anda kendimi gergin ve sinirli hissetmeye başlıyorum. Yakın gelecekte gündemimizde olan golf arabası ve yatla ilgili bir fobim olmadığına göre, senin modundan etkilendiğimi varsayıyorum," dedi ve bana göz kırptı.

"Seninle birlikte görünmenin beni tedirgin ettiğini bi-

liyorsun, bunu daha önce de konuşmuştuk. Ne anlama geleceğini. Beni nasıl bir duruma... sokacağını.”

“Evet,” diye mırıldandı. “Anlıyorum. Ben altı senedir bir fanusun içinde yaşıyorum ve dürüst olmak gerekirse hâlâ tam olarak alışabilmiş değilim.”

“Peki, ne yapacağız o zaman?”

Derin bir nefes verdi.

Jack’in profiline ve yutkunurken boğazında hareket eden yumruya baktım. Omuzlarını bir kez daha silkmek üzereyken, sorduğum sorunun etkisiyle gerilip kalmıştı; ince, beyaz pamuk tişörtünden kaslarının ana hatlarını görebiliyordum.

Bekledim.

Sonra birden yüzündeki ifade değişti ve parmağıyla ileriye işaret etti. Parmağını takip edip gösterdiği yere bakmamla koyu parlak bir kuyruğun su sıçrattığını görmem bir oldu. Bir yunus sürüsü kıynın yakınında, bize yüz metreden daha az bir uzaklıkta oyun oynuyordu.

Ayağa fırladım, Jack’in elini tuttum ve birlikte kıyıya doğru koşmaya başladık. Çıplak ayaklarımızın altındaki çimler soğuk ve ıslaktı. Burada, kulübenin etrafında kum değil, kıyı şeridini dengelemek için yerleştirilen taşlar vardı.

İşildayan kuyrukları ile yunuslar önce bir yöne, sonra diğer yöne gruplar halinde yüzüyorlardı; hepsi sırayla su püskürtüyor, suyun içinden zıplıyor ve tekrar suya inip gözden kayboluyorlardı.

“Keşke kanom yanımda olsaydı,” diye mırıldandım.

Jack kolunu omzuma attı ve beni kendine doğru çekek başıma bir öpücük kondurdu.

“İnsanların çabuk sıkıldığını ve bir hikâyeden diğerine çok hızlı geçtiğini biliyorsun değil mi?” diye sordu, az önceki konuşmamıza kaldığı yerden devam ederek.

“Yani, eğer insan içine çıkarsak, bu gündemi sadece bir süreliğine meşgul edecek. İnsanlar ikimizin fotoğraflarını çekmek isteyecek, senin fotoğrafını çekmek isteyecek. Seni soracak. Ama sonra oyun bitecek ve her şey daha kolay olacak. Bitmeyecek ama daha kolay olacak.”

Kalp atışlarım panikle hızlanmaya başladı. Başımı salladım. “Ben gerçekten —”

“Bunu şimdi düşünmeyelim. Olur mu?” Yüz yüze gelmek için beni kendine döndürdü, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi.

Güzel yüzüne bakıp gözlerimi kırptım ve kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

“Seni bu deliliğin dışında tutmak için elimden ne gelirse yapacağım, yemin ederim,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Başımı aşağı yukarı salladım, beni yavaşça öptü ve kollarının arasında aldı. Benim endişelendiğim şey bu deliliğin içine girmek değil ki. Ben, yalnızca bununla anılmaktan korkuyordum.

Kulübenin kapısını arkamızdan kilitleyip temizleme servisi için anahtarı bıraktık. Buradan ayrılmaktan nefret ediyordum. Bir daha kim bilir Jack ile ne zaman böyle vakit geçirebilecektik. Golf arabasına binip rıhtıma doğru yola çıktık.

Yat çoktan gelmiş gibi görünüyordu. Ve yatın içinde Jazz vardı, oradan oraya deli gibi yürüyüp duruyordu.

“Ne oluyor, sen —”

“Aman Tanrım, siz neredesiniz,” dedi ciyaklamaya yakın bir sesle. Yattan rıhtıma atlarken konuşmaya devam etti. “Manyak gibi sizi arıyorum —”

“Ne? Neden?” diye sordum, Jack’la birlikte ona doğru yürürken.

"Bu bir kâbus herhalde." Jack'e sert bir bakış fırlattı. "Jack, Keri Ann'den haberi olan şu *oyuncuya yakın kaynak* kimmiş bana söyler misin, onu kıştır kıştır keseceğim."

Kanım vücudumdan çekilirken, kafamdan aşağı bir kova buzlu su döküldü sanki. "Ne?" diye tekrarladım ama galiba sesim çıkmadı. Kulaklarım çınlamaya, gözlerim kararmaya başlamıştı. Kahvaltıda içtiğim portakal suyu ve kahve midemde iğrenç bir karışıma dönüşmüştü.

"Sen neden bahsediyorsun ya?" diye sordu Jack.

Jazz'a baktım. Az önce Jack'e sorduğu soruyu yanlış yorumladığımı düşünmek istiyordum, istemekten de öte öyle olmasını her şeyden çok diliyordum. Ama yüzündeki ifade her şeyi açıkça anlatıyordu. Ayrıca sonradan elinde bir takım kâğıtlar tuttuğunu da fark etmiştim, şimdi aynı kâğıtları Jack'in burnuna dayıyordu.

Jack'in yüzündeki şok ifadesi en büyük korkumun başıma geldiğini teyit eder nitelikteydi. Geriye doğru sendeledim.

"Ha siktir!" diye bağırdı Jack. Saçlarını kavradı ve yere çömeldi. Sonra kafasını kaldırdı ve ağır çekimle bana doğru çevirdi, yüzü çok kasvetliydi.

Midemde hiç iyi şeyler olmuyordu.

Fotoğraflar mı yoksa? Bu düşünce tüm hızıyla aklımın orta yerine düştü.

Jack başını salladı. Berbat görünüyordu. Tanrım, acı çekiyordu. Tekrar ihanete uğramıştı ama ben şu anda sadece kendimi düşünebiliyordum.

Jazz, Jack'in yanından geçip bana doğru yürüdü, yüzünde endişe ve korku karışımından hazırlanmış bir maske taşıyordu. Bana yaklaşmazsa ve elindekini göstermezse, bütün bunlar gerçek olmayacakmış gibi başımı iki yana salladım.

"Görmek istemiyorum, sakın gösterme," dedim, Jazz yanıma yaklaşırken. Beni kollarının arasına aldı. Yüzümü vanilya kokulu saçlarına gömdüm.

"Kötü," diye fısıldadı kulağıma. "Gerçekten kötü. Bir muhabir. Bu sabah ortaya çıkıp Joey ile konuşmaya gelmiş ve ona bunu vermiş. Senden bir açıklama almak istiyormuş. Joey buraya kendisi gelmeyi planlıyordu ama o herifi peşinden buraya sürüklemek istemedi ve beni aradı. Bununla başa çıkabilirsin. Tamam mı? Bunun üstesinden gelebilirsin."

Geri çekildim. Yüzümü tuttu ve benim durumla pek de baş edemediğimi fark edince tam desteğe devam etti. "Çok ciddiym. Bununla başa çıkabilirsin sen. Çok daha kötülerini yaşadın."

Başımı salladım, ama neyi kabul ettiğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Jazz'm arkasından, Jack'in kaptan Dan ile kısa bir konuşma yaptığını gördüm, sonra telefonla konuşmaya başladı. Deli gibi volta atıyor, hayali bir objeyi tekmeliyordu. Bunu atlatabilmek için ona sımsıkı sarılmak istiyordum. *Bana* sarılıp bunun bir şaka olduğunu söylemesini istiyordum.

Derin ve kuvvetli bir nefes alarak, tekrar Jazz'a baktım. Her şeyi görmeli ve neyle başa çıkacağımı bilmeliydim. Neyle başa çıkacağımızı, diye düzelttim kendimi.

"Tamam göster şunu bana," dedim Jazz'a. Kulaklarımdaki uğultu ve hissettiğim korku bana dengemi kaybettiriyordu.

Jack ile yedi ay önce, tam da anlattığı şekilde çekilmiş fotoğraflarımızı görünce midem sonunda isyan etti. Arkamı dönüp hızlı adımlarla rıhtımın köşesine gittim. Öne doğru eğildiğimde mide bulantısına sert bir spazm eklendi, daha fazla dayanacak halim kalmamıştı. Ağzımı

açıp kahvaltımı ve en kötü kâbusumu bataklık sazlığına ve siyah çamura kustum.

Çok güzel.

Fotoğrafa eşlik eden cümle sonradan dank etti ve kafamda gürültülü bir yaygara kopardı. Yanmakta olan gözlerimi sildim ve Jazz'ın elinden kâğıdı aldım.

Jack elinde bir şişe suyla bize doğru yaklaştı.

Kâğıttaki haberin başlığı aynen şöyleydi, *Audrey, Jack'in ihanetlerine dayanamayıp üzüntüden bebeğini kaybetti*. Hemen arkasma ise Jack'le tanışmamızın öncesine tarihlenen dağınık bir zaman çizelgesi koyulmuştu. Bu habere göre uzun sevgili listesindeki isimlerden sadece biriydim ama ayrı bir önem taşıyordum, çünkü güya ilişkilerini korkunç bir üzüntüye sürüklemiş ve Audrey'nin bebeğini kaybetmesine sebep olmuştum. Ve o da bu üzüntüyle teselliyi yeni filminin yönetmeninde aramak zorunda kalmıştı. *Neyse ne*. Ama her şey kulağa... son derece inandırıcı geliyordu.

"Bak, onunla ben konuşabilirim," dedi, telefonla her kiminle konuşuyorsa ona. Bana suyu uzattı ama yüzüme hiç bakmadı.

Lütfen yüzüme bak.

"Sheila ve avukatımın ona ulaşmasını sağla. Haberi yayımlamadan önce bir anlaşılmaya varabilir miyiz, bir bakın. Fotoğrafları mahkeme izni olmadan kullanamaz. Hakları bende. Ve sana yemin ediyorum, o herife dava açıp onu sürüm sürüm süründüreceğim. Ama gerçekçi düşünürsek fotoğrafları kullanacak, sonra geri çekse de istediği etkiyi çoktan yaratmış olacak."

"Bir kadın nasıl bu kadar kaltak olabilir ya, inanamıyorum gerçekten," dedi Jazz, yüzünü buruşturarak.

"Aynen öyle," diye mırıldandı Jack. "Sözleşme süresinin bitmesini bekledi ve en başından beri istediği şeyi

yaptı." Yata doğru dönüp gözünü uzaklara daldırdı.

Kulübeden ayrıldığımızdan beri bana dokunmamıştı. Bunun eksikliğini sert bir şekilde içimde hissediyordum. Aynı zamanda ona o kadar kızgın ve öfkeliydim ki bana dokunsa geri çekilecekmişim gibi hissediyordum.

"Savannah'a gitmemiz lazım," dedi Jack, telefon konuşmasını sonlandırırken. "Devon bizi alacak. O muhabirle bir görüşme ayarlayacağım ama Butler Cove'da olmaz. Onunla Savannah'da görüşeceğim, böylece eve dönerken sizi rahatsız da edemez," dedi ve yata doğru yöneldi.

Tanrım. Benim hayatım artık hep böyle mi olacaktı?

"Joey nasıl?" diye sordum Jazz'a, boğazımı rahatsız eden bir sesle.

Jazz dudaklarını büktü. "Öküz gibi sinirli. Jack böyle olayların olmayacağına dair ona yemin etmiş, öyle söyledi."

"Ne zaman yemin ettin?" diye sordum Jack'in sırtına.

Arkasını dönmeden omuzlarını silkti. "Dün. Sahilde."

Lütfen bana bak, diye geçirdim içimden bir kez daha ama nafiyleydi.

Yata bindikten hemen sonra Jazz'ın telefonuna mesaj geldi. Arka cebinden telefonunu çıkarmak için durakladı. "Hah, işte şimdi sıçtık."

"Ne?"

"O Ashley karısı herkese seninle yattığını söylüyor, Jack. Birlikte çektiğiniz fotoğrafı Facebook'a koymuştu, çok ses getirmiş olmalı ki ortalarda abuk subuk konuşuyor."

"Harika," diye mırıldandım donuk bir sesle. Göğsüm sıkıştıyordu. Artık Jack'e bakamıyordum bile. Güya beni bu deliliklerden uzak tutacağını söylüyordu; tamam Audrey'nin yaptıkları ile ilgili elinden bir şey gelmiyor-

du, anlıyorum ama Devon ile birlikte gövde gösterisi yaptıkları o aptal gecenin her şeyi daha saçma bir hale getirmesine gerek var mıydı? Ve dürüst olmak gerekirse, bir tarafım Audrey'ye karşı da onu suçlu buluyordu. Ama sonuçta Audrey delinin ve cadalozun önde gideniydi, Jack'i bu raddeye onun ilk davranışı getirmişti. Mantıksız düşündüğümün farkındaydım, Jack de acı çekiyordu. Bunun üstesinden beraber gelmeliydik... ama ikimiz de birbirimize çıkan yolları tıkamıştık. Bu çok acı vericiydi... ama elimden bir şey gelmiyordu.

Yat Savannah'ın güneyinde yer alan Tybee'deki marinaya gitmek için iç sularda hızla ilerlerken, arka taraftaki vinil beyaz minderlere oturdum. Normalde denizin üzerinde olmak bana kendimi özgür hissettirdi ama şu anda ölüm haberi almış birinden farksızdım.

Sonunda Jack'in gözlerinin üzerimde dolaştığını hissettim, gözleriyle ona bakmam için yalvardığını duyabiliyordum ama gözlerimdeki suçlamayı görecektiydi diye ödüm patlıyordu. Suyumdan bir yudum daha alırken, Jazz gelip yanıma oturdu ve kolunu omzuma sardı.

Jack iç çekip yatın diğer tarafına doğru ilerledi.

Lanet olsun.

Ashley'in ortalarda dolaşıp Jack'le yattığını söylediğini düşünmek bana kurdeşen döktürüyordu. Gerçek olmadığını bilmek bir şeyi değiştirmiyordu. Sonuçta ortada bir algı vardı. İçim titredi. Bir film için uzak bir yere gittiğinde aynı şey olursa, ne yapacaktım peki? O zaman da gerçek olmadığına inanacak mıydım? Jack'e gözüm kapalı güveniyor muydum? Ben yeteri kadar güvenilir bir kadın mıydım?

Bu ilişkinin sahip olduğum her bir güvensizliği ortaya çıkaracağı aşikârdı ve ben bu kadarını hayal edemiyordum.

Jack'e iyiyi olduğu kadar, kötüyü de onunla birlikte yaşayacağıma söz vermiştim ama bunun için yeteri kadar güçlü olduğumdan hiç de emin değildim.

Otuz

Devon bizimle Tybee'de buluştu, Jeep'in içinde bizi bekliyordu. Belli ki Jazz, Joey'nin telefonunun ardından, önce ona gidip olanları anlatmıştı ve bizi Savannah'a yönlendirme fikri Devon'a aitti. İnsanların beklemediği yerlerde, tanınmadan bulunmamızın daha kolay bir seçenek olduğunu düşünüyordu. Ve muhabirin haberi ne zaman patlatacağını bilemediğimiz için, bu gayet anlamlı bir seçenek gibi görünüyordu.

Aramızdaki belirgin iletişim arızasının ardından, Jack, Tybee'deki marinaya gelene kadar yolculuğun geri kalan kısmı boyunca aralıksız telefonla konuşmuştu. Anladığım kadarıyla önce Sheila ve menajeriyle, sonra da potansiyel bir dava için hangi evrakların hazırlanması gerektiğiyle ilgili bir avukatla görüşmüştü.

Sonunda Jazz ile birlikte Savannah'daki zamanımızı akılcıca kullanmaya karar verdik. Yeni bir elbise alışverişi girişiminde bulunmak için, Devon'dan bizi şehir merkezinde bırakmasını rica ettik.

Hazır buraya kadar gelmişken.

Ağabeyim ilerleyen saatlerde bizi Jazz'ın arabasıyla almaya gelecekti, biri izleyebilir düşüncesiyle kendi ara-

basını veya benim kamyonetimi almamasını söylemiştik, birisinin onu takip etmesi riskini göze alamazdık.

Bu garip, tüyler ürpertici ve gizli kapaklı bir durumdu. Birçok insanın bu durumdan keyif alacağına emin dim... ama ben pek heyecan verici bulmuyordum. 'Bir Xanax atsam nasıl olur' diye hayal kurmuyor da değ ilim. Ve bu durumdan etkilenen sadece kendisiymiş gibi davrandığı için Jack'in suratına okkalı bir tokat indirmek istiyordum.

Ne Jack ve Devon'la iki kelime ettik ne de Jack bana bir şey söyledi; öylece arabadan inip yönümüzü bir alışveriş merkezine çevirdik. Jack'in soğukluğu yüzünden hissettiğim yalnızlık duygusunu kafamdan atmak istiyordum. Ve aynı şeyi benim de ona yaptığının farkındaydım.

"Hiç olmadı," diye homurdandı Jazz, soyunma odasında bana bakarken.

"Bir de bana sor," dedim, elbise seçimimizle ilgili yaptığı değerlendirmeye beş karış suratla onay verirken. Hepsi çok berbat değildi ama böyle önemli bir etkinlik için doğru bir seçim yapmam gerekiyordu. Bütçeme uygun ve okul balosuna gider gibi görünmediğim bir elbise.

Her şeyden önce bir yetişkin olarak böyle şık bir davete ilk kez katılımım olacaktı. İkincisi şeref misafiriydim. *Aman Tanrım.* Ve üçüncüsü katılımcılar arasında

aşırı popüler bir Hollywood yıldızı olabilirdi. Ve ben onun kolundaki eskort kız olarak resmedilecektim. Ve çok yakında gündeme bomba gibi düşecek haber yüzünden, endişeden tırnaklarımı yiyordum.

"Bak şimdi, şöyle düşün. En kötü ne olabilir?" Jazz her zaman şeytanın avukatı olmayı severdi.

"Şey..."

"O zaman ben sana nasıl gördüğümü anlatayım." Soyunma odasının kapısına yaslanıp elini kalçasına koydu ve başını yana eğdi. "Feci yakışıklı bir Hollywood ilahı aşırı derecede yetenekli olan ama nispeten çok tanınmayan bir sanatçının bedava reklamını yapıyor." Etrafımızda kimsenin olmadığından emin olmak için hızlıca etrafı kolaçan etti ve tek kaşını kaldırarak yüzüme baktı. "Of, bir de şu var; aynı adam o sanatçının bastığı toprağa bile tapıyor. Atladığım bir şey var mı?"

"Çok güzel, Jazz. Biliyorum." Gözlerimi devirdim. Böyle söyleyince, kulağa pek de fena gelmiyordu. "Ama beni tanıyorsun işte."

"Evet. Evet. Tanıyorum."

"Ayrıca bu sabah iğrenç davrandı," diye söylendim.

"Tabii öyle davranacaktı. Joey'e seni bunlardan uzak tutacağına söz vermiş ve olaylar bundan sadece birkaç saat sonra patladı. Kendini bok gibi hissediyor olmalı. Umursamadığından yapmıyor yani."

"Peki ya, tüm bu Audrey zırvalıklarına ne diyorsun? Tiger Woods haremının son gözdesinden beter duruma düşürdü beni."

"Neyse ne. Hâlâ seninle birlikte olduğuna göre öylesine bir sevgili gibi görünmeyeceksin ve görünmüyorsun."

"Güzel," diye homurdandım. "Ama Jack'in koluna taktığı kız ya da Joey'nin tabiriyle son gözdesi olarak anılmak ölmeden önce yapılacaklar listemin ön sıralarında değil."

"Benim listemin en başında."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Şaka yapıyorum," diye ekledi. "Hayır, gerçekten şaka yapıyorum. Jack çok seksi ve hâlâ *yüreğimi hoplatıyor*, o ayrı," dedi eliyle kalbine vurarak. "Adam gerçekten

seninle birlikte olmak istiyor. Ama sen de kendin adına bir şeyler yapmaya çalışıyorsun. Sonuçta bunu anlamış gözüküyor, değil mi?"

"Evet, serginin amacı meşru bir sanatçı olarak kendimi kabul ettirmek; Jack'in kız arkadaşı olmanın bu amacı gölgede bırakacağını söylememe gerek yok herhalde."

Jazz son giydiğim saten ve şifon elbiseyi inceleyip beğenmediğini belirten bir bakış attı. "Neye karar verirsen ver, sana bir elbise bulmak zorundayız. Bu elbiseyle pastaya benziyorsun."

Kötü göründüğümü ve limon sarısının tonlarından oluşan bu elbisenin tenimi çok soluk göstereceğini biliyordum. Yine de bir ümitle denemiştik işte. *Neyin daha çok yakışacağını... hiçbir zaman bilemezsin.* "Nasıl bir pastaya benziyorum ki?"

"Bilmiyorum. Mideme indiririm korkusuyla pastalara alıcı gözle bakamıyorum," dedi pek ciddi bir ifadeyle.

Homurdandım.

"Ama hayal edebilirim; tatlı, kabarık ve lezzetsiz bir pastaya benziyorsun. Ve kesinlikle 'erkek arkadaşı seksi bir Hollywood yıldızı olan, sanatsal bir kişiliğim' diye bağırıyorsun."

"Vazgeçiyorum," diye inledim.

"Vazgeçemezsin. Sadece yardıma ihtiyacımız var."

Jazz telefonunu çıkardı ve mesaj yazmaya başladı.

"Kime yazıyorsun?" diye sordum.

"Colt'un sana spa randevularını ayarlayan harika bir arkadaşı var, dememiş miydin. O bize yol gösterir, değil mi?"

"Para, Jazz. Para," Üzerimdeki berbat elbiseyi çıkardım ve kot pantolonumu geri giydim.

"Of, bir dur. Yatırım gibi düşüneceksin bunu."

"Neyse ne." Telefonuna gömülmüş, parmakları gö-

rünmeyecek kadar hızlı mesaj yazarken onu soyunma odasının dışına ittirdim. Bu aşamada, önümde bu kadar finansal zorunluluk varken bir elbiseye servet ödememin imkânı yoktu. Hemen Colt'a mesaj attım ve Jazz'dan gelen mesajı yok saymasını, elbise işini hallettiğimi yazdım.

"Bir düşün," diye devam etti Jazz, alakasız bir şekilde. "Jack'in büyük etkinlikleri için elbise aramak zorunda kalmayacaksın, çünkü en ünlü tasarımcılar bu onura nail olmak için sıraya girecekler."

Bir an donup kaldım. Tanrım. *Gerçekten mi?*

"Ciddi değilsin, değil mi?" Jazz yüzümdeki ifadeyi görünce gözlerini devirdi. "Bazen gerçekten seni leyleklerin getirmiş olabileceğini düşünüyorum. Bu seni nasıl heyecanlandırmaz ya?"

Sadece başımı iki yana salladım.

Joey gelene kadar öldürmemiz gereken çok zaman vardı, bu yüzden

Forsyth Parkı'na bakan en sevdiğimiz kahveciye, Sentient Bean'e gittik. Ben latte

söyledim, Jazz da ballı siyah çay.

"Peki, ben hayallerini yıkmadan önce golf arabasında havalara uçuyordun, anlat bakalım neler oldu?" dedi Jazz, bana manalı bir bakış atarak.

Başımı çevirip parka ve uzun bir antrenmanı henüz bitirmiş gibi görünen bebek arabalı annelere baktım. Evet, en kötü kâbusum gerçek olmadan önce yaşadığım güzel şeylere odaklansam daha iyi olacaktı.

"Hâlâ havalara uçuyorum," dedim ve küçük bir gülümsemeyle birlikte iç çektim. "Muhteşemdi. Hele mekân efsaneydi." Jazz'a odada kendi eserlerimden birini gördüğümü söyledim, hangisi olduğunu anlattım. "Ama her şeyin ötesinde uzun uzun konuştuk. İkimiz

hakkında, her şey hakkında. Ama bugünkü gibi olayların üstesinden nasıl geleceğimizi konuşmadık."

"Sadece konuştunuz mu? Lanet olsun, öyle romantik bir mekânda gözlerden uzaktaydınız, onca gerilimin ardından sadece konuştunuz ve seks yapmadınız mı?"

"Jazz!" Bedenimi bir sıcak hava dalgası sarmaya başladı. Böyle şeyleri Jazz'la paylaşmadığımdan değil, zihnim saniyesinde Jack ile yaşadığımız sıcak anlarla dolduğu için.

"Vay be, güzeldi desene?" Jazz kafasını salladı. "Şanslısın. Gerçekten."

Yutkundum ve sanki Jack'i zihnimden kovabileceğim gibi başımı iki yana salladım. *Sanki bu mümkünmüş gibi.* "Sen ve Brandon, ben ikinizin iyi şey yaptığınızı düşünmüştüm, anla işte, öyle değil mi?"

"Salaksın Keri. Daha adını bile söylemezken, nasıl yapabiliyorsun acaba? Benden sonra tekrar et: *Seks yapmak.*"

"Konuyu saptırma, anlat çabuk, neler oluyor?"

"Saptıran ben değilim ama..." Jazz iç çekti ve omuzlarını silkti. "Eh işte."

"Eh işte mi? Konuyu saptırdığını kabul ettiğin için mi eh işte, yoksa seks mi *eh işte*?"

"Seks kesinlikle eh işte. İlişkimiz tamamen bitti. Çok tatlı falan filan ama dürüst olmak gerekirse benim en erojen bölgem zihnim. Zihnim ona zavallı bir köpek yavrusuna bakar gibi bakarken, aklıma hiç erotik bir şey gelmiyor inan bana. Elinden geleni yaptı ama olmayınca olmuyor," diye ekledi.

Görünen o ki Joey aklını karıştırmış; inatçı, baskıcı, alfa erkeği tipiyle Jazz'ı kendine bağlamıştı.

"Geri döndüğümüzde Bayan Weaton'a gidelim," diye önerdi Jazz birdenbire. "Kesin gizli dolabında şahane

klasik ve kaliteli bir şeyler vardır. Bence geçmişi çok gizemli, sence de öyle değil mi?"

"Ah! Süper fikir," dedim. "Klasik bir elbise muhteşem olur."

Bizi vinil kaplama küçük mutfağında ağırlamaktan son derece mutlu olan Bayan Weaton, Jazz'ın arka arkaya sıraladığı sorulara titizlikle cevap veriyordu. "İlla ki bilmeniz gerekiyorsa, ellili yılların başında Montgomery Clift ile çıkmıştım," dedi, beklenti içinde yüzümüze bakarak.

Jazz bana baktı. "İsim bir yerden tanıdık geliyor ama," diyerek yaptı ilk denemesini, sonra telefonundan internete girip ismi arattırdı. "Vay canına, siz de bir aktörle çıkmışsınız. Çok yakışıklıymış."

Ben de telefondaki resme baktım ve koyu saçları ile üzerine soneler yazılacak kadar güzel olan elmacık kemiklerine hayran kaldım.

"Ah. Ver ben de bir bakayım," dedi Bayan Weaton, yalvaran bir ses tonuyla.

Jazz telefonu ona doğru döndürdü. Hüzünlü bir tavırla iç çekip titreyen parmağını telefonun ekranına yaklaştırdı ama son dakikada indirdi. "Evet, öyleydi. Çok yakışıklı ve çok ıstırap verici. Bana senin Jack'ini hatırlatıyor. Ah, rüya gibi bir adamdı. Tabii ki Elizabeth Taylor'la birlikte olmaya başlayınca çok kalbim kırıldı. Göstermelik olduğunu söylemesine rağmen. Ne kadar güzel bir çift olmuşlardı." Burnunu çekti. "Her neyse. Hüzünlü bir ruhu vardı. Öyle parlak bir oyuncuydu ki hayatımda hiç onun gibisini görmedim. Oynadığı karakterlerin içine girer, hepsini kendiymiş gibi kabul ederdi." Gözleri uzaklara daldı. "Korkunç bir trafik kazası geçirdi ve bir

daha asla kendisi gibi olamadı. Hem bakışlarını hem de zihnini büyük ölçüde yitirdi." Bayan Weaton zayıf bedenini bir sandalyeye bıraktı ve önümüze bir tabak kurabiyeye koydu.

Jazz tabağa baktı ve vakit kaybetmeden kurabiyelere yumuldu. Bayan Weaton'ın yaptığı şeyleri yemeden durmak imkânsızdı.

"Yine de hâlâ çok yakışıklıydı," diye devam etti, titreyen sesiyle. Onu ölmeden önce son kez New York'ta bir partide gördüm. 'Iris' dedi bana, 'sen her zaman benim için fazla iyiydin'. Sonra sol elimi öptü." Gözlerinde ışıltılarla, kemikli sağ elini hafifçe diğer elinin üzerinde gezdirdi. "Onu bir daha hiç görmedim. Birkaç ay sonra öldü. Kalp krizi dediler ama sanırım kazadan sonra ağrı kesici bağımlısı olmuştu. Sanırım... sosyal hayata ve kendini eksik hissetmeye... dayanamadı."

Benim gözlerim doldu, Jazz ise yanağını parmağıyla hızlıca sildi.

"Belki de hayatının aşkıyla birlikte olamadığı için kalp kırıklığından ölmüştür," dedi Jazz, her zamanki gibi fazla romantikti.

"Çok, çok trajik." Bayan Weaton, Jazz'ın son yorumuna gözleri yaşlı gülümseyerek konuyu kapattı. "Her neyse. Elimde işinize yarayacak harika bir elbise var. New York'daki o partide giydiğim elbise. 1920'lerden, annemin zamanından kalma. Hadi gelin, bana yardım edin."

Jazz ile birlikte yatağın ucunda duran sedir ağacı sandığı açması için Bayan Weaton'a yardım ettik. "Aslında bu kıyafetleri asmam gerekiyor ama güveller yemesin diye özellikle sandıkta tutuyorum."

Kat kat pelür kâğıtlara ve plastik torbalara sarılmış kıyafetleri sandıktan çıkarıp yatağın üzerine sermeye

başladık, içeriklerini ayırt etmek mümkün değildi ama aralardan görünen renklerden bir fikir edinebiliyorduk. Bayan Weaton paketleri bozmadan tek tek hepsinin içine baktı. Sonunda daha ağır bir hissi olan paketi yavaşça kaldırdım ve Bayan Weaton kafasını sallayıp onay verdi.

Paketi açınca tam anlamıyla 1920'lere ait, iç gösteren, uçları püsküllü, baştan aşağı yüzlerce siyah inciyle işlenmiş incecik bir fileden oluşan kolsuz, muhteşem bir elbiseyle karşılaştık. "İnciler el işlemesi. O zamanlar her şey öyleydi," dedi Bayan Weaton. "İçine istediğin renk kombinezon giyebilirsin. Ben ten rengi giydim. Hâlâ elimde olması lazım, yoksa da mutlaka benzer bir şey vardır." Bana göz kırptı. "Eminim kimse gözünü senden alamayacak."

Jazz kıkır kıkır güldü. "Seni şıllık seni!"

"Kusursuz," dedim, hayranlık içinde.

Bayan Weaton çekmeceye doğru gitti ve içinden şampanya rengi bir kombinezon çekti. Şortumu ve üstümü çıkarıp önce kombinezonu giydim, sonra Jazz dikkatli hareketlerle kafamdan geçirerek elbiseyi giymeme yardım etti. "Sizin için sorun olmayacağına emin misiniz?"

"Vay canına!" dedi Jazz.

"Tatlım, umarım bu elbise hayatına aşk ve cazibe getirir. Daha iyi bir yere gittiğini hayal bile edemiyorum. Bu elbise sandıkta seni bekliyormuş meğer."

Kemikli bedenine ve tatlı kokusuna sarılabildiğim kadar sıkı sarıldım, kalbim duygularla doluydu. "Artık hem Jack'in açılışa gelmesi ile ilgili korkularımı yenmeli hem de insanları çok yetenekli olduğuna inandırmaya çalışan bir sahtekâr gibi hissetmekten vazgeçmeliyim."

"Aynen öyle, bunu aşman gerekiyor tatlım," dedi Bayan Weaton, saçlarını şefkatle severken. "Sen çok yeteneklisin."

Jazz dudaklarını büzüp kaşlarını havaya kaldırdı. Yüzündeki ifade ben sana söylemedim mi, diyordu.

Elbiseyi çıkarıp üzerime kendi kıyafetlerimi giydikten sonra birbirimize hoşça kal dedik ve güzeller güzeli elbiseyi dikkatlice eve taşıdık. Bir sonraki akşam gerçekleşecek olan etkinlikten önce endişelerimin en az birinden kurtulmanın rahatlığını yaşıyordum.

Eve girer girmez telefonuma Jack'den bir mesaj geldi. Boğazıma bir yumru oturdu.

Gece Yarısı Misafiri: Umarım eve sağ salım varmışsınızdır.

Tanrım, bütün gün hiç konuşmamıştık. Neredeyse yüzüme bile bakmamış, haberi gördüğümüzden beri bana hiç dokunmamıştı. Şimdi de kısa, duygusuz bir mesaj atarak beni soğuk bir fırtınanın ortasında bırakıyordu.

Ben: Vardık. Nasıl geçti?

Cevap uzun bir aradan sonra geldi.

Gece Yarısı Misafiri: Maalesef haberi yayınlamamaya ikna edemedim. Ama şimdilik senin adını dışarıda tutabilir...

Ben: Harika. Bir dakika, şimdilik mi?

Gece Yarısı Misafiri: Evet... eğer ilişkimiz hakkında ona özel bir açıklama alırsa... Çok üzgünüm.

Lanet olsun. Bütün bedenimi yine bir panik dalgasına kaplamıştı. Bir tarafım Jack ile aramdaki her şeyi bitirmek istiyordu. Bütün bu yaşananlar çok zordu. Ama ha Jack'ten ayrılmıştım ha kalbimi kör bir bıçakla yerinden çıkarmıştım, ikisi de aynı şeydi. Bununla birlikte hayat-

larını kurtarmak için kendi kollarını kesmeyi göz alan insanlar olduğunu da biliyordum.

Me: Konuşmamız gerekiyor. Yüz yüze.

Gece Yarısı Misafiri: Dev ile birlikte şimdilik Savannah'dayız, dönüşümüz gece geç saatleri bulacak.

Ekranda yeni bir mesaj balonculuğu belirdi, belli ki Jack bir şeyler daha yazıyordu. Sonra baloncuk kayboldu ve yeni bir mesaj gelmedi.

Kalbim sıkıştı. Onu özlediğimi söylemek istiyordum. Ona bir şeyler söylemek istiyordum; bu acıyı, duygusal olarak birbirimizden yüzyıllardır ayrıymışız gibi hissettiren bu sızıyı hafifletmeye yarayacak herhangi bir şey. Tatlı ve komik bir şeyler söylemek istiyordum ama tüm ilhamım kaçmıştı. Panikliyordum ve bunun farkındaydım. Jack ile harika bir gece geçirmiştım ve birden bugünün gerçekliğine dönünce her şey imkânsız bir rüyaymış gibi gelmeye başlamıştı. İkimizin birlikte nasıl bir geleceği olabilirdi, ben bu geleceğin üstesinden nasıl gelebilirdim?

Öğle mesaimi bugün de asmak zorunda kalınca, akşam üstü mesaisi için işe gittim. Brenda'ya telefon edip muhabiri ve yaşananları anlatıp defalarca özür diledim. Panayırdaki merak objesi haline dönüşmeden Grill'de uzun süre çalışma ihtimalimin olmadığı aklıma gelince, üzerime bir ağırlık çöktü. Jack ile birlikte olduğum haberi yayılmaya başladığı anda iş durumunu değerlendirmem gerekecekti ama paraya da ihtiyacım vardı: Hem de her zamankinden daha çok.

Yaz aylarında ve kışın belirli dönemlerde bizimle birlikte çalışan Lisa isimli kız ile Brenda restorandaydı. Lisa

son günlerde benim yerime çalışmak zorunda kalmıştı. Normalde sezon dışında tek bir garson öğle mesaisine tek başına yetiyordu ama sezon açılışına az kaldığı için işler hareketlenmeye başlamıştı. Ayrıca Jack ve Devon'un yarattığı heyecan dalgası da henüz durulmuş değildi. Birkaç yerel gazetenin durumu sayfalarına taşıması da üzerine tuz biber ekmişti.

"Şey, Keri Ann." Brenda saat dokuzda, beni tam mutfağa girerken yakaladı. Yoğun bir akşam üstüydü ve ortalık daha yeni yeni sakinlemeye başlamıştı. Kafasıyla barı işaret etti. Üzerinde uzun kollu bir tişört, gözünde siyah çerçeveli bir gözlük olan orta yaşlı bir adam parmağını buzlu su bardağının etrafında gezdirerek bana bakıyordu. Koyu saçları seyrek, yüz hatları yumuşaktı.

"Sanırım bu o muhabir," diye mırıldandı Brenda. "Önceki gün Jack'i sormaya gelen kişi de oydu."

İçimdeki endişe balonu şiddetli bir şekilde patladı. Bu adamdan kaçış yoktu. Benim kim olduğumu bildiği çok açıktı.

"Tamam, birazdan geliyorum." Taşıdığım kirli bulaşıkları mutfağa götürdüm. Hector'un sırtı bana dönüktü ve dev endüstriyel bulaşık makinesinden dumanlar çıkıyordu. Ona eşlik ettim ve birlikte yeni bulaşıkları hızlıca makineye yerleştirmeye başladık.

Hector'un kendini kişisel olarak Jack ile ikimize karşı sorumlu hissettiğini biliyordum, ne de olsa tanıştığımız gece ön sıralarda oturuyordu. "Bu gece şansa ihtiyacım var, Hector," dedim. "Dışarıda benimle konuşmak isteyen bir adam var ve amacı beni şey gibi göstermek..." Onun anlayacağı çirkin bir kelime bulmaya çalıştım. "Putu gibi."

Doğru kelimeyi bulmuştum. Fahişenin İspanyolcası

durumun ne kadar ciddi olduğunu anlatmak için oldukça tatmin ediciydi.

Hector dişlerinin arasından homurdandı ve bana dönüp istavroz çıkardı. "Hayır. Bayan Keri Ann. Senin etrafında melekler uçuyor. *Todo estará bien.*"

Melek yerine *mehlek* demesi ruh halimin ciddiyetine rağmen beni glmsetmeyi başarmıştı.

O da bana gülümsedi ve beni kendine çekip sıkı sıkı sarıldı.

"Tamam." Derin bir nefes verdim. "Hadi başlayalım artık."

Otuz Bir

Gri sabahın ilk ışıklarında Broad Landing rıhtımında durup, Jack'i bekledim.

Dün gece işten sonra mesaj atıp muhabir Tom Price ile görüştüğümü söyledim. Tom ilk bakışta iyi bir adam gibi gözüküyordu. Mutfaktan çıktıktan sonra hemen kendimi tanıttım, şaşırmış gibiydi.

"Sanırım kaçmamı bekliyordun, öyle değil mi?" diye sordum.

"Belki," diye cevap verdi Tom Price. "Genelde ya kaçarlar ya reklam peşinde koşarlar ve konuşmak için para isterler. Senin bu tavrın bana hakkında çok şey anlatıyor ama gerçekten beklemiyordum."

Omuz silktim. "Saydıklarının hiçbirini yapmayacağım."

"Bir şekilde sana inanıyorum. Peki, neden benimle konuşuyorsun?"

"Konuşmamamı mı isterdin?"

Tepkim karşısında afallamış görünüyordu. "Sanırım seni sevdim," dedi.

"Adımı hikâyenin dışında tutacak kadar mı?"

"Muhtemelen o kadar çok değil," diye itiraf etti, kah-verengi gözlerini gözlük camlarının arkasından balık

gibi kırıpıştırarak. "Ayrıca, son kararı verecek olan kişi editörüm; ben değilim."

"Yaptığın işten memnun musun?" diye sordum.

Sırıttı. "Sen her zaman böyle açık sözlü müsündür?"

"Öyle olmaya çalışıyorum. Peki ya sen?"

"Sanırım meslek hayatım süresince daha önce hiç senin gibi biriyle karşılaşmadım."

"Aynı şey benim için de geçerli. Ama hâlâ soruma cevap vermedin."

"Soruları benim sormam gerekiyor."

"Sor o zaman. Cevap vermeyebilirim ama yalan söylemeyeceğim." Erdemli mi davranıyordum, yoksa çöküşümü mü hazırlıyordum, emin değildim.

Kaşlarını çattı. "Konuştuklarımızı kaydediyorum, sakıncası var mı?"

Barın üzerinde duran cep telefonuna baktım. "İçimden bir ses bana genelde izin almadığını söylüyor."

Tütün sinmiş dişlerini açığa çıkararak güldü. "Tamam. Jack Eversea ile bir macera yaşıyor musun?"

"Hayır," dedim. Hazırladığı makaleyi görmüştüm ve artık saklamanın hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Çatık kaşlarına bakıp itiraf ettim. "Ama onunla bir ilişki yaşıyorum."

Gülümsedi, küçük bir gülümsemeydi, kedi gibi. "Teşekkürler," dedi. "Duymak istediğim tek şey buydu." Tom Price cep telefonunu barın üzerinden aldı ve ayağa kalktı. "Sana bir şey söyleyeceğim Keri Ann Butler, çünkü sen iyi bir kıza benziyorsun... ve onun senden neden hoşlandığını gayet iyi görebiliyorum."

Yutkundum. İçimden bir ses her şeyi şahane bir şekilde berbat ettiğini söylüyordu.

"Nedir?"

"Eğer bu dünyanın Jack Eversea'leri ile takılırsan, be-

nim gibi insanlarla konuşma. *Hiçbir zaman.* Ve onun sana sağladığı ilgi dışında, hiçbir şey olmayı bekleme. Seninle işi bittiğinde, varlığın son bulacak; hem onun için hem de diğerleri için.”

Arkamda midye kabukları ile çakılların çatırdadığını ve Jack’in boğazını temizlediğini duydum. Sadece varlığını hissetmek bile içimde kuvvetli bir akıntıya neden oldu. Onu çok özlemiştim, ıssız ada kaçamağımız son erdiğinden ve ilişkimiz ilk büyük engeliyle karşılaştığından beri onu görmüyordum. İkimizin de sınıfta kaldığını hissettiğim bir engel.

Arkamdan yaklaşıp sıcak parmaklarını parmaklarıma kenetledi, sıkı sıkı tuttum. Korkunç ruh halime rağmen gülümsedim.

Jack ellerini omuzlarıma koyarak beni kendisine doğru döndürdü. Koyu kahverengi saçları darmadağındı, ya gelirken çekiştirmiş ya da yataktan henüz kalmıştı.

Parlak perçemlerine dokunmak, sert yüzünü kendime çekip dolgun dudaklarını öpmek için yanıp tutuşuyordum.

Gözlerini yüzünde gezdirdi, muhtemelen o da aynı şeyi düşünüyordu, birbirimize yaklaşıp dudaklarımızı kavuşturduk; ona dokunmanın verdiği rahatlatma hissi bir arzu dalgası halinde içime süzüldü. “Günaydın,” dedim, öpücüklerin arasında.

“Özledim seni,” dedi nefes nefese.

Jack kollarını sırtımda gezdirdi, kendimi ona daha da yaklaştırıp geniş bedenine kıvrıldım. Huzur bulmak için. “Ben de.”

“Tanrım, dün sabahki iğrenç davranışlarım için özür

dilerim. Sanki seni yüzüstü bırakmışım gibi hissettim. Bıraktım da ama seni o kadar mutsuz görmeye dayanamadım."

"Ben de özür dilerim, Jack. Ve Audrey hâlâ canını acıtmaya çalıştığı için de çok üzgünüm."

"Şu anda düşündüğüm en son kişi Audrey, inan bana. Ben senin için endişeleniyorum. Ve bu durumun bizi nasıl etkileyeceğini düşünüyorum."

Birbirimize sarılıp birkaç saniye öylece durduk. Sonra yüzüne bakmak için tüm ciddiyetimle geri çekildim. Başka bir şey söylemeye hazırlanıyor gibiydi.

"Serginin açılış partisine gelmeni istemiyorum, Jack," dedim bir çırpıda. Cesaretimi kaybetmeden, Jack fikrimi değiştirecek bir şeyler söylemeden konuşmam gerekiyordu. Sınırlarım çelikle kaplanmıştı sanki. Muhtemelen söylediklerimi doğru ifade edemeyecektim. "Sadece orada olmanı istemiyorum—"

Geri çekildi.

Lanet olsun. "Bugünkü mesele... hatta Ashley krizi... eğer beni seninle görürlerse, insanlar benim için çok kötü şeyler düşünecekler." Söylediklerimin kulağına çocukça ve önemsiz gelmemesi için dua ediyordum. Bencil ve umursamazca. Hiç kendim gibi davranmıyordum ve bunun son derece farkındaydım.

"Hayır, düşünmeyecekler. Çünkü onlara senin kız arkadaşım olduğunu söyleyeceğim."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ben çoktan yaptım bile. Tom Price'a bir ilişkimiz olduğunu itiraf ettim. Adamın tavrından anladığım kadarıyla yapmamam gerekiyordu. Sanırım sen ilişkimizi teyit etmemiştin."

"Hayır etmedim." Jack başını iki yana salladı. "Ama önemli değil. O herifin kafanı karıştırmasına izin verme."

"Sen bu numaralara alışık olabilirsin." Tom Price'ın

sözlerini, söylediklerinin Jack'in kız arkadaşı olmakla ilgili yaşadığım korkuların tam üzerine bastığını düşünüp gözlerimi sildim. "Ve sen insanların senin hakkındaki söylediklerini görmezden gelebilirsin ama ben gelemem, buna alışık değilim. Beni bu deliliklerin dışında tutmak için elinden geleni yapacağını söyledin. Benimle bir etkinliğe katılarak bunu nasıl başarabilirsin ki? Zaten açılışla ilgili yeteri kadar gerginim. SCAD'dan gelen bir sürü insan olacak, belki basından birileri bile gelebilir. Bir de insanların ne düşündüğü ile ilgili endişe yaşamak istiyorum." İşin çok daha aşağılık olan tarafı birden içimi titretti. "Eğer ben senin sözde kız arkadaşınısam, insanlar senin Ashley ile ne işin olduğunu düşünmeyecekler mi? Hele bir de üstüne Audrey'nin uydurduğu hikâye denk gelirse tam olacak." İngiltere'yi düşündüm. "Senin bu konudaki ününden bahsetmiyorum bile. Kesin uzun sevgili listesindeki yeni isim olduğumu düşünecekler."

"Ünüm mü?" Jack yutkundu. "Evet, sanırım bunu hak ettim. Ama her zaman bir Ashley olacak, Keri Ann, bunu bilmen gerekiyor. Beni tanıdığını ya da benimle bir şeyler yaptığını söyleyen birileri hep olacak. Lütfen. Lütfen, tercihini bizden yana yapmak için yeterince cesur ol."

Haklıydı. "İstiyorum Jack, bütün bunların üstesinden gelmek için güçlü olmayı deniyorum. Ama mevcut durumda sen benden kendi benliğimden vazgeçmemi istiyorsun, ben kendimi henüz yeni yeni keşfediyorum. Biraz klişe olacak kusura bakma ama aynı şeyi annem babam için yapmış ve mutsuz bir hayat yaşamış. Joey benim de aynı şeyi yaşayacağımı söyleyip duruyordu, onu şimdi daha iyi anlıyorum. Senin benden istediğin şey bu. Kendi kimliğimle tanınmadan, sadece senin referansınla konuşulmak."

Jack omuzlarımı kavradı. "İnsanlar konuşsalar bile, bu ömür boyu sürmeyecek. En azından aynı yoğunlukta değil. İkimizi bir sır olarak saklayacağıma söz verdiğimi biliyorum ama Audrey sayesinde artık kontrolü kaybetmiş durumdayım."

Yine aynı panik duygusu.

"Hatta artık ikimizi saklayabilmem imkânsız. Keşke..."

"Ne?" dedim iki huçkırık arasında. "Yani sen her zamanki gibi işine devam edeceksin ve beni Jack Eversea'nın son romantik molası olarak bir yerlere mi sıkıştıracaksın? Bir sonraki filmin burada çekildiğine göre, yalnız gecelerini avutacak buralı bir kız arkadaşının olması çok uygun gözüküyor. Aynı kız bir de bonus olarak, kendi reklamını yapmak için senin ününden faydalaniyor." Sert bir şekilde nefes verdim, söylediklerime ve sesimdeki öfkeye şimdiden pişman olmuşum. Yaşadığımız muhteşem şeyi ucuz ve sık bir anekdota indirgediğim için çok pişmandım. Bir magazin gazetesinin yapmasına gerek kalmadan, bunu ben kendim yapmıştım.

Jack'in gözleri karanlıktı.

"Tanrım, özür dilerim," dedim, gözlerimi silerken. "Çok özür dilerim. İkimiz hakkında hissettiklerim bunlar değil, biliyorsun."

"Bildiğime pek emin değilim. Korktuğunu biliyorum." Eliyle saçlarını çekiştirdi. "Benimle olmaktan korkmamanı isterdim." Gözlerini gözlerime kilitledi, öyle mutsuz gözüküyordu ki. "İnsanlar beni her zaman kullandı. Birçok şey için ismimi ve konumunu kullandılar. Profillerini yükseltmek için benimle görünmek istediler; benden ürünlerini takmamı, kıyafetlerini giymemi, partilerine katılmamı istediler." Dudaklarını büktü. "Tekrar tekrar aynı şeyleri istediler."

"Ama hayatımda bir kere..." Yeri teklemeydi. "Lanet olsun, sadece bir kere tüm zırvalıkların ötesinde kendim istediğim için, kendim tercih ettiğim için iyi bir şey yapmak istedim. Yaptığım hayır işlerinin, oraya buraya hatta deniz kaplumbağalarına bağışladığım paraların bile ötesinde."

"Deniz kaplumbağalarına bağış mı yapıyorsun?" diyerek araya girdim. Portakal rengi güneşin ilk ışıkları parlak kahverengi saçlarını ışıldattı.

"Seninle tanıştığımdan beri evet," dedi ilgisizce, ve dikkatle yüzüme baktı. "Sana yardım etmek için kim olduğumu kullanabilmek istiyorum. SCAD için gereken parayı ödemek, senin için evini kurtarmak istiyorum."

Tanrım, küçük düşürülmüşlük duygusu hem içimi hem dışımı yakıyordu. Joey ile konuştuğumuz her şeyi duymuş olmalıydı.

"Ve bana izin vermeyeceğini biliyorum," diye devam etti, benim tepki göstermeme fırsat tanımadan. "Çok onurlusun, sana acıdığımı falan düşüneceksin. Ama öyle değil, uzaktan yakından alakası yok. Evet, partine gelmek istiyorum," dedi ateşli bir şekilde. "Eğer benim adımları kullanmak istemiyorsan, o zaman Jack Eversea olarak değil, erkek arkadaşın olarak orada olmak istiyorum. Bunun hayatında elde ettiğin en büyük başarı olduğunu biliyorum ve hakkım olmasa da seninle gurur duyuyorum."

"Ama Jack Eversea değil, erkek arkadaşım olarak orada bulunamazsın," dedim sessizce, gözlerimi göğsüne doğru indirerek. "Kime sorarsan sor, ikisi de aynı kapıya çıkıyor."

"Haklısın, ama daha çok insanın gelip senin ne kadar yetenekli olduğuna daha fazla ilgi göstereceği anlamına gelecekse, bunun ne sakıncası olabilir? Ve hayır, madem

kartlarımızı açık oynuyoruz, ben ikimizi bir sır olarak saklamak istemiyorum." Elini sertçe göğsüne koydu. "Ben burada sıradan bir adamım. Konu sen olunca güvensiz, hayatını kocaman bir illüzyon üzerine kurmuş kasvetli, ahmak herifin tekiyim. Ama bu benim hayatım. Eğer farklı bir yaşam seçseydim seni bulamazdım ama aynı yaşamla senin olamıyorum, öyle mi?" diye sordu. "Bunun hiçbir anlamı yok. Bu hayatı bütün sahtelikleriyle görmeni ve onlara değil, bana bakmanı istiyorum... Ağabeyinin onayını istiyorum, çünkü onun onayı olmadan hiçbir zaman sana tam olarak sahip olamayacağımı biliyorum. Ayrıca senin, bizi kimin izlediğini umursamamanı istiyorum. Benimle olmaktan gurur duymanı ve insanların bizim hakkımızda söyleyebileceklerini kafana takmamanı istiyorum." Tekrar göğsünü işaret etti. "Çünkü insanların bizim hakkımızda söyledikleri benim umurumda bile değil."

Gözlerim acı verici bir şekilde yandıktan sonra bir kez daha yaşlarla doldu ve görüş açımı bulanıklaştırdı. Jack'le birlikteyken hissettiğim neşe ve mutluluk; bütün iyi şeyleri sıfırlayan korkularım, tüm görkemiyle aym girdabın içinde dönmeye başladı.

"Ben hazır olduğumu sanmıyorum," dedim en küçük sesimle.

"Ne diyorsun sen?"

"Benim, benim zamana ihtiyacım var. Ara vermek istiyorum." Jack geriye doğru sendeleyince, korkuyla olduğum yere sindim. "Lütfen Jack. Lütfen anlamaya çalış. Bu profesyonel adımı atmak zaten yeterince zor olacak, bir de insanların oraya senin için mi, yoksa benim için mi geldiğini düşünüp endişelenmek istemiyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bunu kendim yapmam ge-

rekiyor. Eğer her Şey yolunda giderse bunun benim, sadece benim sayemde olduğunu bilmem gerekiyor. Eğer kötü giderse, bu yine benim yüzünden olmalı.”

“Ne olursa olsun, her Şey yolunda gidecek,” dedi öfkeyle. “Ama sen Şu anda beni kontrol edemediğim bir Şeyle cezalandırıyorsun!”

Aramızdaki gergin sessizlik yay gibi uzadı.

Sonra Jack elleriyle yüzümü kavradı, baŐparmaklarını altında gezdirirken gözlerimi kapattım ve devasa bir duygu dalgası göğsümden yükselip bir h  k  nk olarak kendini gösterdi. “  z  r dilerim.”

Ağlarken çok çirkin oluyordum, bunu düşünmenin bile beni durdurması gerekiyordu ama   yle olmadı. Ağladım, ağladım; Jack beni göğsüne bastırıp saçlarını sevme-ye baŐlayana kadar omuzlarımı sarsa sarsa ağladım. Beni yatıŐtırmaya çalıŐtı. Bir çocukmuŐum gibi kulağıma fısıldadı. Ben onu deęiŐtirmeyeceęi bir Şeyle cezalandırırken, benim onu yatıŐtırmam gerekirken. Bu kadar acınası olmaktan nefret ediyordum, bu ben değildim. Hiç böyle olmamıŐtımdı. Ve bunu düşünmek beni daha da çok ağlattı.

Koşmak istiyordum. Bu yollara girmeden ve Jack ile karŐılaŐmadan önceki zamanlara koşmak istiyordum. Başlamamış bir hayatın sıkıcı bekleme sürecine geri dönmek istiyordum. Hayallerin sadece bir hayalden ibaret olduğu günlere. Oysa hayallerim Şimdi ŐaŐalı, göz kamaŐtırıcı deniz kızları gibiydi ve ben onlara ulaşmak için uçurumun kenarında duruyordum; eğer onlara sarılmak gibi aptalca bir Şey yapmayı aklımdan geçirsem düşüp kendimi kayalıkların üzerinde bulacağımı biliyordum. Tatlı vaatlerinin parmaklarımın arasmdan kayıp gitmediğini hayal edemiyordum.

“Tanrım, lütfen ağlama Keri Ann. Beni   ld  r  yor-sun.”

Jack'in kollarından çekilip yanaklarımı ve burnumu elimin tersine sildim.

Çok güzel.

Tanrım, Jack ile olan ilişkim normalde kontrol altına alabildiğim kötü duygularımın hepsini harekete geçiriyordu ve bu süreçte Jack'i incitiyordum. Tüm kalbimle sevdiğim adamı incitiyordum.

"Sen çok güzelsin, çok yeteneklisin, çok dürüstsün. Ve çok güçlüsün. Bırak hayatının bir parçası olayım ve sen de benimkinin bir parçası olacak kadar cesur ol. Yapabileceğini biliyorum, gücünü gördüm. Lütfen, bize inan." Sesi dağıldı.

Sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin vererek öylece, konuşmadan durdum.

Derin bir iç çekti, gözlerine yansıyan acıyı ve öfkeyi görebiliyordum. "Eğer istediğin buysa, uzak duracağım. Ama bunu sadece sen istediğin için yaptığımı bil. Bunu halletmek zorundayız. Ben kim olduğumdan ve ne yaptığımdan vazgeçmediğim sürece, böyle durumlarla hep karşılaşacağız. Seni bunların dışında tutacağımı ya da deneyeceğimi söyledim ama gerçekten yapamayacağımı fark ettim. Her şeye rağmen bize sahip çıkmalısın, Keri Ann."

Jack'in kim olduğundan vazgeçmesi mi? Asla. Onu tutkusu olmadan hayal etmek benim bir daha hiçbir şey yaratmamaya karar vermemle aynı şeydi. Bu mümkün değildi. Ama Jack'le olmak demek Audreylere, Ashleylerle, magazin gazetelerine ve skandal kokusu almak için tetikte bekleyen Tom Pricelara katlanmak demektir.

Jack ile birlikte olmak aynı zamanda film projeleri için yanımdan aylarca ayrılması anlamına geliyordu. Ve eğer onunla gidersem, bu benim hayatım için ne anlam ifade edecekti? Eğer onunla birlikte olmak için her şeyi bira-

kırsam, nasıl bir hayat yaşayacaktım? Özenli bir öğrenci olmayacağım kesindi. Ve bir gün benimle işi bitirse? O zaman ne olacaktı? Ben kim olacaktım?

Jack olmadan ben kimdim? Bunu şimdi bilmeli ve sınırlarımı şimdi belirlemeliydim, yoksa onun hayatının gelgitleri arasında kaybolup gidecektim. Sadece onun bir uzantısı olarak kalacaktım.

... *Ve varlığım son bulacaktı ...*

Muhabirin sözleri ve Joey'in annemle ilgili anlattığı hikâye içimi titretti.

Mutfağında konuşurken Jack'i tüm reddediş sebeplerim hâlâ geçerli ve çok, çok gerçekti. Ama bir şekilde hepsini askıya almış, Jack'in hayatıma girmesine izin vermiş ve ona her zamankinden daha çok bağlanmıştım. Şimdi ikimizin de canım acıtıyordum.

"Ve Keri Ann," Elini boynuma kaydırdı, yüzümü eğip alnıma bir öpücük kondurdu. "Başarılarının ardında hep kendini göreceksin, sen hak ettiğin için başarılı olacaksın, partiye kimin geldiğinin hiçbir önemi yok. Sen yeteneklisin, sadece buna inanmalısın."

Jack'in kollarında durdum. Serin sabah esintisinin saçlarımızın arasında dalgalanmasına, Jack'in gücünün ve kesinliğinin içime işlemesine, yüreğimin ona çaresizce inanmaya çalışmasına izin vererek öylece durdum.

Sonra beni kollarının arasından ayırdı. "Sadece..." Çenesi gergindi, kasları birbirine ardına seğiriyordu. Derin bir nefes aldı. "Sadece... şunu hep hatırlamaya çalış..." Yutkundu ve elimi tutup kalbinin üzerine koydu. "Herkes dışarıda ne görürse görsün... asıl olan senin burada ne gördüğündür. Lütfen, bunu öylece bir kenara atma."

Oluz İki

Sergi açılışının olduğu günün sabahı güzel ve güneşliydi; Ruh halime tamamen ters bir şekilde. Önümde beni bekleyen akşam için endişeliydim ve Jack'i uzakta tutmak için söylediklerim üzerimde ağırlık yapıyordu.

Beni rıhtımda tek başıma bırakıp yanımdan ayrılmıştı. Benden uzaklaşmasını ve üstü kapalı Jeep'e binişini seyretmiş, onu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştım.

Kahvaltıda Joey ile birlikte haberin internete düşüp düşmediğine baktık ama hiçbir şey yoktu. Sanki kafam giyotindeymiş gibi hissediyordum.

"Ben de baktım," dedi Jazz, Savannah'a gitmek için beni almaya geldiğinde. "Hiçbir şey yok."

Günümüzü Colt'un arkadaşı Karina'nın randevu ayarladığı spa'da geçirecektik. Telefonla arayıp Jazz'ı da yanımda getirmek için o kadar çok yalvarıp yakardım ki sonunda gelebileceğini, ya makyaj ya da saç için onu araya alabileceklerini söylediler. Aslında gitmek için en ufak bir istediğim yoktu ama Jazz keskin bir bakışla bana oklarını fırlatmıştı. Fotoğraflarımın çekileceğini, dolayısıyla iyi görünmek zorunda olduğumu söylemek istediğini hissedebiliyordum. Ama sonunda, "Bayan

Weaton'ın muhteşem elbisesini sıradan bir garson saçıyla mahvetmek çok ayıp olur," demekle yetindi.

Koluna alaycı bir yumruk attım. Eve geri dönüp sergiye gitmek için nasıl organize olacağımızı planlarken, Joey gülmekten kendini alamadı. Westin akşam bizi aldırmak için minibüslerinden birini gönderecekti. Colt ve kız arkadaşı Karina da bizimle orada buluşacaktı.

Gün nasıl geçti anlamadım. Bir baktım ki, süslenmiş püslenmişim ve hazırdım. Ellerim, ayaklarım, saçlarım, makyajım. Artık Jazz ile aynı fikirdeydim, elbisemi anlattıktan sonra saçlarıma müthiş bir model yapmışlardı. Saçlarımı önce dalgalandırdılar, sonra hepsini bir kulağımın arkasında topladılar ve başımın yanında girdap görünümlü alçak bir topuz şekli verdiler. Alnımın üst kısmından geçip saçlarımın arasında kaybolan küçük gümüş bir taş kullandılar. Kendimi eski zamanların Hollywood yıldız adayı gibi hissediyordum ve bu çok güzel bir hısti. Bununla birlikte bozulmaması için mecburen kafama boca ettikleri spreyden çok hoşnut değildim. Makyajım kusursuz görünüyordu. Derin sürmeli gözlerimle, neredeyse kendimi tanıyamıyordum.

"Vaay be!" dedi Jazz, sandalyem onun bulunduğu tarafa doğru döndürülünce.

"Asıl sana vay be," dedim. Jazz'ın uzun sarı saçlarındaki iri bukleler yarıdan itibaren salaş ve şık bir şekilde örülmüştü. Kırmızı tiril tiril bir elbise giyecekti ve bu haliyle ağabeyimi beyninden vurulmuşa döndüreceğine hiç şüphe yoktu.

Bütün bunları Jack ile paylaşamayacağımı düşününce yüreğimi melankolik bir sarhoşluk kapladı. Dişlerimi sıktım ve mutsuzluğumu yuttum.

Eve dönerken camları açık bıraktık ve şeklimiz bozu-

lacak diye neredeyse hiç kımıldamadık. Radyoyu sonuna kadar açtık ve *Blondfire*'ı dinlerken ayak ve el parmaklarımızla sessiz bir coşkuda ritim tuttuk.

Saat beşte üçümüz mutfakta durmuş, zar zor bulup tozunu aldığım, büyükannemin geniş boyunlu şampanya kadehlerinde *Prosecco* içerek ön bir kutlama yapıyorduk.

"Yetenekli kız kardeşimin sanat kariyerinin ilk başarılı gününü kutlamak için buradayız, daha nicelerini hep birlikte görmek dileğiyle." Kiralık bir smokin giyen Joey kadehini kaldırdı ve içkimizi yudumladık. Ona papyon takmasına gerek olmadığını söylemişim ama o son derece kararlıydı.

"Hu huu!" Bayan Weaton şık, menekşe rengi elbisesiyle mutfğa girdi. "Bensiz başlamayın sakm!"

"Bayan Weaton, hani gelmeden önce beni arayacaktınız, hani size avludan geçerken eşlik edecektim," diye çıkıştı Joey ve yaşlı komşumuzun incecik yanağını öpmek için eğildi.

"Oo, tatlım, elbise sana çok yakışmış," dedi, övgü dolu bir ses tonuyla bana yönelerek. "Kızlar şahane görünüyorsunuz."

"Teşekkürler." Gülümsedim. Elbise gerçekten muhteşem sonuç vermişti. Az sonra toplum içine karışacağım ve bundan sonra halka açık bir kişilik olacağım gerçeğini göz önünde bulundurduğumda, hayal ettiğime yakın bir şekilde rahattım. Sonra birden eğer başarılı olacaksam, göğüslemem gereken eleştirilerle karşılaşacağımı fark ettim. Tabii ki Jack'inkilerle kıyaslanınca daha küçük ölçekteydiler. Ama iyi ya da kötü, gerçek ya da yanlış insanların benim ve sanatım hakkındaki fikirleri tamamen gerçeklik dahilinde olacaktı, Jack'in hayatımda olmasına bakılmaksızın.

"Diğerleri daha gelmedi mi?" diye sordu Bayan Weaton.

"Liz bebeğine bakacak birini bulamadı. Cooper, Vern ve Jasper bizimle orada bulaşacak. Colt da öyle. Yani sanırım sadece dördümüz olacağız." Omuz silktilim. "Haydi gelin, minibüsün gelmesini bahçede bekleyelim."

Dışarı çıkar çıkmaz Westin'den gelen siyah minibüs, alçakta sallanan İspanyol yosununa sürtünerek araba yoluna girdi. Ve hemen arkasından başka bir araba daha görüldü ve içinden Paulie, Brenda ve Hector indi.

"Nasıl yani?" diye kekeledim. "Grill'de kim kaldı?" "Aklına gelen ilk şey bu mu?" dedi Paulie sertçe. Ten rengi, keten bir takım elbise

giymiş; kır saçlarını güzelce tarayıp ensesinde at kuyruğu yapmıştı. "Sevgili Keri Ann'imizi bu özel günde yalnız bırakacağımızı nasıl düşünebilirsin?" Püfleyip devam etti. "Kapıya kapalıyız tabelası astık, oldu bitti işte."

Gözlerim doldu.

"Hayır, hayır!" Jazz yüzümün önünde deli gibi el çırpmaya başladı. "Sakin ağlamaya kalkma."

"Pardon," diye mırıldandım, sonra gözyaşlarımın arasından güldüm ve herkese yavaşça sarıldım.

"Faith de geliyor," dedi Jazz. "Hepimiz senin yanındayız, tamam mı? Ama, Tanrı aşkına ağlayıp şu makyajını bozma. Haydi acele edelim, artık."

Otelin giriş salonundaki kalabalık alanda durup, etrafımın kendi ellerimle yaptığım eserlerle çevrili olduğunu görmek gerçek dışıydı. Bazılarını öylesine yapmıştım, bazıları ise bastırdığım tüm duygularımın hatıra ve izlenimlerini taşıyordu.

Etkinlik koordinatörü Allison ve gecenin tüm alım sa-

tım işlemlerini kendi isteğiyle üstlenen, *Picture This*'ten küratör Mira ile selamlaştıktan sonra yerel bir gazetenin sanat ve kültür editörü ile tanıştırıldım. Bir dakika sonra ise çok hoş bir hanımefendi bana kalınca bir kartvizit uzatarak, Charleston'daki *Moss & Magnolia Dergisi*'nden geldiğini ve benimle ilgili bir dosya hazırlamaktan memnuniyet duyacağını söyledi. Güneyin lüks yaşam tarzını en iyi şekilde vitrine çıkaran üst segment bir dergi olduğunu bildiğim için, heyecandan küçük dilimi yutmuş olabilirdim. Sanırım sadece sessizce başımı salladım.

"Tamamen saçmaladım, değil mi?" diye sordum Jazz'a, ilerlerken.

Jazz tatlı ve etkileyici olduğumu söyleyerek beni teselli etti. Birkaç kişiyle daha tanıştırılıp kameralara birkaç gergin gülümseme daha sergiledikten sonra biraz nefes alabilmek için Jazz'ı odanın ortasına, fırtınanın en sakin yerine doğru çektim. Köşedeki yaylı çalgılar dörtlüsünün yaptığı müzik cilalı zeminlerden seken konuşmaların uğultusu yüzünden neredeyse hiç duyulmuyordu.

Dalga heykelim Jack ile ilişkimin en kötü anlarını temsil eden bir anıt olarak, eşsiz kırmızı deniz taşını ışıldatan spot ışıklarının altında duruyordu. Ona hem kendimi çok yakın hem de tamamen yabancı gibi hissediyordum. Hiç tanımadığım ama yakından bildiğim bir şeymiş gibi. Bu çok garip bir duyguydu.

"Vay be!" dedi Jazz. "Her zaman çok güzeldi ama burada spot ışıklarının altında sergilenirken görünce... sadece vay be diyebiliyorum. Tekrar soruyorum, neden satmayı düşünmüyorsun?" Jazz yanından geçen garsonun taşıdığı tepsinden kürdana takılmış iki nefis kokulu yiyecek kaptı ve bana uzattı.

"Çünkü tamamen Jack'i anlatıyor. Başka birinin sahip olacağını düşünmek çok garip geliyor."

Tam bu sırada birinin parmağıyla omzuma vurduğunu hissettim, döndüğümde ise Tom Price'ın arkamıza belirdiğini gördüm. "Tekrar merhaba," dedi, gözlüklerini yukarı doğru ittirerek.

Bir anda içim ürperdi, yüzüne konuşmadan öylece baktım.

Bu gerçek miydi?

"Jessica Fraser," dedi Jazz tokalaşmak için elini uzatırken. Hiç düşünmeden, hızlıca elini aşağı indirdim. Tom Price kaşlarını kaldırdı, Jazz'ın da ayni şeyi yaptığını tahmin edebiliyordum.

"Tom Price," dedi, Jazz'a hitap ederek.

"Burada olduğumu nereden biliyorsun?" diyebildim sonunda.

"Ah, küçük yetim Keri Annie, artık senin hayatın da göz önünde. Yoksa bu sanatsal girişim sadece bir hobi mi? Hımm?"

Yutkundum.

Önce Jazz'a, sonra bana bakıp gözlerini kırpmadan konuşmaya devam etti. "Buraya sadece Keri Ann'e hikâyenin bu gece itibarıyla yayınlanacağını haber vermek için geldim."

Jazz'ın yanımda hırlamaya başladığını duydum.

"Ama gecenin, başarının ya da elde ettiğin her neyse, onun tadını çıkarmak için hâlâ vaktin var. Bu arada bizim oğlanı göremiyorum, nerede Jack?"

"Yani burada olacağını ve ikisinin güncel fotoğraflarını çekebileceğini umuyordun, öyle mi?" diye çıkıştı Jazz.

"Aynen öyle. Sıradan kokteyl yemeklerinizi yemeye gelmedim herhalde," dedi elindeki kürdanı şişman bağ parmağıyla işaret parmağı arasında döndürerek. "Ama Keri Ann'in tek fotoğrafıyla idare edeceğiz artık, ne yapalım. Ben Jack'in buraya gelip sana ekstra reklam yap-

çağını düşünmüştüm aslında. Gerçi birileri konuşurken New York'tan bir eleştirmenin burada olduğuna kulak misafiri oldum. Jack kız arkadaşına iyilik yapmak için birkaç tanıdığa telefon açmış belli ki. Ne dersin?"

"Söylediğin şey tamamen asılsız." Jazz gözlerini kısıp muhabirin yüzüne baktı.

"Ama fena da olmazdı, değil mi?" Tom Price kafasını yana eğip son sözünü yüzümüze sümük fırlatır gibi söyledi.

Yüzüm etkisiz bir öfkeyle kavruluyordu.

"Ama sana iyi şanslar diliyorum, Keri Ann. Gerçekten. Beni affet." Arkasını döndü ve yavaş adımlarla kalabalığın arasına karıştı; dış görünüşüne bakan onu sanat aşığı tatlı bir beyefendi zannedebilirdi.

"Gerçekten rezil bir adam," dedim sessizce, sinirden ellerim titriyordu.

"Gel, sana şampanya alalım da biraz sinirlerin yatışsın."

"Sence doğru mu?" diye sordum Jazz'a. "Sence Jack gerçekten bana iyilik olsun diye buraya basından tanıdığı birini çağırmış mıdır?"

"Dürüst olmamı ister misin?" dedi, bana bir şampanya kadehi uzatırken. "Hayır. Bence ya galeri çağırmıştır ya da söylentidir." Jazz kısa bir süre durakladıktan sonra konuşmasına devam etti. "Ama eğer yaptıysa da, onu suçlayamam. Eğer elimde olsaydı, ben de senin için aynı şeyi yapardım. Seni seviyorum ve başarılı olmanı istiyorum. Eğer yeteneğini bütün dünyaya gösterebilecek gücüm olsaydı, bu gücü kullanırdım." Ciddiyetle yüzüne baktı. "Ve eğer böyle bir gücüm olmasına rağmen senin için bunu yapmama izin vermeseydin, gerçekten çok kırılırdım... bana değer vermiyormuşsun gibi hissederdim."

Güçlkle yutkunup sakinleşmek için şampanyamdan

bir yudum aldım. Şampanya ağzımda kum gibi bir tat bırakıp deli gibi çarpan kalbimden geçti ve pat diye midede düştü. "Daha doyurucu bir şeyler yemem lazım." Söyleyebildiğim tek şey bu oldu.

Yemek masasında Colt ve Karina ile birlikte duran Joey'nin yanında gittik. Colt ve Karina birlikte gerçekten, gerçekten çok güzel görünüyordu. "Beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim, Keri Ann," dedi Karina, selamlaşma sırasında yanağını öperken.

Karina'yı Jazz ile tanıştırdım. "Böyle şık görünmemize yardımcı olduğun için asıl ben çok teşekkür ederim." Neşeyle güldüm ama aslında içim hiç neşeli değildi; aklım hızla dönüyor, Jack'in ve Tom Price'ın söyledikleriyle çalkalanıp duruyordu. Ben artık bir halk figürüydim. Ufacık bir havuzda ufacık bir balıktım belki ama yine de endişeleniyordum. Ve bu endişeyle Jack'i başarımın tamamen dışında bırakıyordum. Ses getiren bir işe imza attığında, onun beni dışarıda bırakmasını ister miydim? Hayır, onu desteklemek ve bunu onunla paylaşmak isterdim.

Onunla tanışmadan önce bir sanatçı olabileceğime ihtimal bile vermiyordum. Bir yıldan az bir zamanda ne kadar çok şey değişmişti. Jack hayatımı altüst etmemiş olsaydı, ben şimdi nerede olacaktım?

İnsanlar bir sanatçı olarak benim hakkımda istediklerini söyleyeceklerdi. Bunu kontrol edebilmem mümkün değildi. Bazıları yaptığım işleri sevecek, bazıları sevmeyecekti.

Tüm düşünceler gürültüyle birbirine çarpıyor ama hepsi aynı yeri işaret ediyordu. Jack'i.

Lanet olsun. İnsanların olmadığı bir yere gidip ona mesaj atmak istiyordum. Onu düşündüğümü söylemek. Ya da belki de insanların ne düşüneceğini umursamadan,

buraya gelip benimle olması için yalvarmak. Onu fiziksel anlamda acı çekecek kadar özlüyordum.

Bu gecenin sunduğu keyif ve başarıların tümü kumdan yapılmış kaleler gibiydi. Arkadaşlarımın bana gösterdiği destek ve sevgiye minnettardım ama sonunda ilk tanıştığımızda Jack'in başarılarının altındaki hiçlikten bahsederken ne demek istediğini anlamıştım. Yaptığı işin altında yatan boşluğu. Benden hayatına anlam katmamı, onun dayanağı, güven kaynağı olmamı istiyordu, ama ben onun benim hayatıma girmesine izin vermiyordum.

Düşüncelerin içinde kaybolmuş bir halde, Cooper ya da Vern'in söylediği bir şeylere bilinçsizce kafa sallarken Mira yanıma yaklaştı. Tüm arkadaş grubu bir araya gelmiş, yiyecekleri silip süpürmekle meşguldü; onları tanımayan biri hayatlarında hiç yemek görmediklerini düşünebilirdi.

"Keri Ann," dedi Mira, yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle. "*Ever Broken Sea* için teklif veren biri var. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Gözlerim yerinden fırlayacak sandım, çok şaşırmıştım. Yanımda duran Jazz konuştuklarımıza kulak misafiri olmuştu. "Satılık olmadığını sanıyordum."

"Keri Ann bana birileri aklındaki tam fiyatı ortaya koyarsa..." Elini sallayarak devam etti. "... yani benimle aralıktaki paylaştığı gizli fiyatı teklif ederse, satacağını söylemişti." Mira, beklenti içinde yüzüme baktı.

"Ne fiyatıymış bu?" diye sordu Jazz.

İç çektim. "Evin zeminlerini yaptırdığı için Jack'e borçlu olduğum tutar. Aralıktan beri ona hiç ödeme yapmadım, dolayısıyla hâlâ borçluyum. Ama nasıl olur, ben size küsuratlı bir fiyat söylemiştim." Mira'ya bakıp kaşlarını çatıttım.

Mira'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı, muhtemelen bu garip isteğin ardındaki hikâyeyi nihayet anlayabildiği için çok mutluydu.

"Belli ki Jack durumu çözmüş," dedi Mira, tatminkâr bir ifadeyle. "Onunla sergin açılmadan önce galeriye geldiğinde tanıştım," diye açıkladı. "Hatta senin eserlerini getirdiğin gün. Kapıdan içeri girdiği anda bu heykele bü-yülenip kaldı."

"Aman Tanrım şu an, şurada ölebilirim gerçekten. Ne kadar romantik yaa." Jazz elini kalbinin üzerine koydu.

"Nesi romantik bunun?" diye sordum ve kaşlarımı çattım. "Ona borcum var diyorum, şimdi borcumu kapatmak için onun bana ödediği parayı mı kullanacağım?"

"Tanrı aşkına," dedi Jazz. "Çık artık şu kafadan, Keri Ann. Ve adama bir şans ver. Buraya gelip yanında olmak istiyor, izin vermiyorsun. Sana yardım etmek istiyor, hiçbir şey kabul etmiyorsun. Yaptığın bu heykeli o kadar çok sevmiş ki başkasının sahip olmasını istemiyor belli ki. Ve senin aklının nasıl çalıştığını, aptal bulmacalarını çözecek kadar iyi biliyor." Jazz elimi tuttu. "Ve seni, oyunu senin kurallarınla oynayacak kadar çok seviyor."

Üçümüz arasında saniyeler süren bir sessizlik oldu. Jazz'ın yüzüme çarptığı bir kova dolusu gerçeğin ağırlığını hissetmemi sağlayacak bir sessizlik. Mira'nın bile yüzünde romantik bir ifade vardı ve elini kalbinin üzerine koymuştu.

Ellerimi karnımın üzerinde gezdirirken, gözlerim kör olmuş gibi başımı iki yana salladım.

"Pekiıııı.... Onu geri aramalı mıyım, aramamalı mıyım?" diye sordu sonunda Mira.

Beceriksiz hareketlerle, küçük gece çantamdan telefonumu çıkarmaya çalıştım. "Onu ben arayacağım."

"Yani satışı yapıyor muyuz diye sormak istemiştin?"

Satılık olmadığını söylediğimiz misafirler şimdi hayal kırıklığına uğrayacak. Soran birkaç kişi olmuştu."

"Evet," dedi Jazz. "Satışı yapıyoruz, sadece şu anda Jack'in hattını meşgul etmeyelim olur mu?"

"Anlaşıldı. Ama bunu hallederken dikkatli olmam gerekiyor. Bu gece burada öyle varlıklı adamlar var ki satılık olmadığını duyduktan sonra satıldığını öğrenirlerse pek hoş tepkiler veremeyebilirler. Buna bir çözüm bulmam lazım."

Titreyen ellerime rağmen, sonunda rehberden numarasını buldum ve 'ara' tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüm. Belki kimsenin olmadığı bir yere gidip konuşsam daha iyi olacaktı... Jazz'a uzaklaşacağımı anlatabilmek için başımla küçük bir işaret yaptım ve kalabalığın sesini saf dışı bırakmak için elimi diğer kulağıma sıkıca bastırdım.

Birden salondaki ses seviyesinde garip ve ani bir değişiklik oldu, ortamda elektrikli bir an yaşandı; kapı girişinden gelen fısıltıları ve cilalı zemindeki gıcırtiları duyunca salondaki bazı seslerin kesildiğini fark ettim.

Kapıdan Jack'in girdiğini görünce, telefonu kulağımdan çekip öylece kalakaldım.

Otuz Üç

Karşımda hiç görmediğim bir Jack vardı. Siyah bir takım elbise ve boğazını açık bırakan jilet gibi beyaz bir gömlek giymiş, saçlarını gelişi güzel şekilde geriye doğru taramıştı. Müthiş görünüyordu. Hani bir kitapçının ortasında bir dergi kapağı görürsünüz ve aniden durursunuz ya, işte öyle müthiş görüyordu. Ve canlı kanlı, benden sadece otuz adım uzakta duruyordu.

Yerlerinden ayrılmış kapı görevlisi iki kızdan birinin uzattığı kalemi alırken yüzünde rahat bir gülümseme, belirgin bir ışık ve cazibe vardı. Güçlü eliyle kâğıdı imzaladı ve geri uzattı. Etrafında bir kalabalık oluşmaya başlamıştı ama ben dudaklarının kıpırdadığını, elini iç cebine attığımı ve telefonunu çıkardığını gördüm.

Telefonun ekranına bakınca dudaklarında gamzelerini açığa çıkaran bir gülümseme belirdi ve vakit kaybetmeden gözlerini kalabalığın içinde gezdirip gözlerimi buldu.

Telefonu kapatmayı akıl edemediğim için, hâlâ onu arıyordum.

Etrafında sabırla bekleyen küçük grubu yok sayıp, beklenti içinde bana bakarak telefonu kulağında götürdü. İnsanlar fotoğraf çekmek için cep telefonlarına dav-

ranmıştı. Etkinlik için tutulan fotoğrafçının da bu fırsatı kaçırmaya niyeti yoktu.

Telefonu tekrar kulağıma götürünce, nefesini duydum.

"Merhaba," dedi sessizce ve ciddiyetle.

İçim titredi. İnsanlarla dolu bir odanın içindeydik ama ben kendimi onunla yalnızmışım gibi hissediyordum.

"Merhaba," dedim, birden söyleyecek başka hiçbir söz bulamadım. Daha önce hiç telefonla konuşmadığımızı düşündüm, *bunu düşünmenin tam sırasıydı gerçekten.*

Dudaklarını büzüp, kaşlarını kaldırdı. "Beni mi aradın sen?"

"Burada olmanı istedim." *Her şeye rağmen.*

Nefes verdi. "Buradayım işte."

"Görüyorum." Dillendiremediğim soruyu kaşlarını kaldırarak sordum. Gelmemesini söylememe rağmen, neden şu anda buradaydı?

"Şey..." Bir kolunu göğsünde kavuşturdu, sonra telefonu kısa bir süreliğine kulağından çekti; yanındakilerden özür dilediğini ve birazdan herkesle ilgileneceğini söylediğini duydum. "Aslında," dedi. "Bu gece çok yetenekli bir sanatçının sergi açılışının olduğunu duydum ve o sergide benim olmasını istediğim özel bir şey vardı. Garip bir durumla karşı karşıyaydım ve onu nasıl elde edeceğimi bilemiyordum ama asistanımla konuşurken bana söylediği bir şey, istediğimi almanın bir yolu olabileceğini fark ettirdi. Ben de bizzat kendim gelmeye karar verdim."

"Arayamaz mıydın?"

"Arayabilirdim ama şansımı kaybetmediğimden emin olmak istedim," diye mırıldandı, sesi manidar geliyordu.

"Görüyorum ki benim isteklerimi yok saymayı alışkanlık haline getirmişsin." Gülümsedim ve bir saniyeli-

ğine gözlerimi kapattım. "Fena görünmüyorsun," diye ekledim sırtarak ve gözlerimi tekrar gözlerine açtım.

Başını arkaya atıp güldü, muhtemelen yanındaki kadınlardan birkaçı şu anda baygınlık geçiriyordu. "Büyüleyici görünüyorsun."

Yanıdakiler, Jack'in görebildiği biriyle konuştuğunu fark etmiş olacak ki tüm kafalar birden benim olduğum tarafa döndü. Kımıldanıp isteksizce uzaklara baktım ve telefonu saklamak için başımın açısını değiştirdim.

"Aradığına sevindim," dedi.

"Geldiğine sevindim," diye cevapladım.

"Bana bir dakika ver, sonra gelip seni bulacağım."

Telefonu kapatırken, Şerif Graves'in sivil kıyafetler içinde Jack'in etrafındaki kalabalığı idare etmeye çalıştığını gördüm. Sanırım Jack birkaç saatliğine yakın korumalığını yapmasını istemişti.

Ah, bir de korumalar vardı, değil mi? İşin bu kısmı hiç aklıma gelmemişti. İçimde tuttuğum nefesi sonunda bıraktım.

Jazz, Bayan Weaton ile birlikte yanımda durdu. Solumda duran yerel gazetenin kültür-sanat yazarı tam bir telaş içindeydi. Gözleri Jack ve telefonu arasında mekik dokurken, birilerine deli gibi bir hızla mesaj yazıyordu; tabii mesajın içeriğini tahmin etmek hiç de zor değildi. Onun bu hali beni sinirlendirmedi, aksine eğlenceli bile bulduğumu söyleyebilirdim.

"Gerçekten bir yaşıma daha girdim. Gören de Christian Grey geldi sanacak," diye homurdandı Bayan Weaton.

Jazz az kalsın şampanyasını kadehin içine tükürüyordu. Ben de kıkırdadım.

"Ne yani, benim gibi yaşlı bir kadın müstehcen kitaplar okuyamaz mı?"

"Hiç de değil, tabii ki okuyabilir," dedim ciddiyetle.

Okuduğum tüm kitaplardaki sevgililer Jack'in yanında solda sıfır kalıyordu, Darcy'den...

"Christian Grey mi?" diyerek düşüncemi yarıda kesti Jazz. "Bence Gideon Cross. Ona takım elbise daha çok yakışıyor."

"Jack Eversea'nin burada olmasına ne diyorsunuz?" diye sordu yanımdaki muhabir, konuşmanın arasına kaynak yaparak.

Kaşlarımı kaldırıp Jazz'a baktım. "Evet, Jazz, Jack Eversea'nin burada olmasına ne diyorsun."

"Burada olmasına çabuk alıştın galiba, diyorum," dedi Jazz, dirseğiyle beni dürterek.

"Hakkını vermek lazım, şampanyanın çok yardımı oldu. Ve tabii ki romantik hareketinin de."

"Hangi romantik hareket?" Yanımdaki muhabir tekrar söze girdi. "Pardon, Shannon Keith, daha önce tanışmıştık. Sanat ve kültür bölümünden."

"Hey, Shannon," dedi Jazz. "Romantik, çünkü Jack Eversea, az önce serginin en önemli eserini satın aldı."

"Ah. Vay be. Satılık olmadığını sanıyordum. Bir saniye, çok güzel ama bunun neresi romantik ki?"

Jazz'a bakışlarımla keskin bir hançer fırlattım ama o bilerek görmezden geldi. "Çünkü onunla çıkmak istiyor. Çünkü ona âşık."

"Jazz!" diye bağırdım.

"Ben gidiyorum, bitmeden kendime biraz daha yengeç köftesi alacağım," dedi Bayan Weaton.

"Ne var?" diye sordu Jazz. "Zaten yakında herkes duyacak. Birilerinin hikâyesinin gerçek yüzünü yazmasında ne sakınca olabilir ki? Her neyse, dangalak Tom Price gitti herhalde. Geri zekâlı. Gecenin en güzel tarafım kacırdı."

Shannon'ın gözleri önce ikimizin arasında gidip gel-

di, sonra tam o anda kafasını kaldırıp bana bakan Jack'e odaklandı. Yutkundu. "Bu hikâye beni kariyerimin zirvesine çıkaracak, değil mi?" diye fısıldadı, huşu içinde.

"Muhtemelen," dedi Jazz, sırtarak. "Benim gecemi zirveye çıkaracağı kesin."

"Baylar ve Bayanlar." Mira yaylı çalgılar dördlüsünün yanındaki mikrofonu alıp anonsuna başladı. "Hepinize bu geceyi onurlandırdığınız ve isimlerini sıralayacağım yerel sanatçıların eşsiz yeteneklerini desteklediğiniz için çok teşekkür ederim." Mira ilk geldiğimde tanıştığım diğer sanatçılarla birlikte, benim adımlı da ezberden okudu.

Kabalıktan yükselen kibar ve yüzeysel alkışa benim arkadaşlarımla tarafından gelen boğuk, "Bravo!" sesleri eşlik etti.

Bunun üzerine odada birkaç gülüşme olunca, yanaklarım yanmaya başladı. Birkaç adım ileride duran Jack ve Şerif Graves'e baktım. Jack ellerini cebine sokmuştu, bileğinde büyük ve şık paslanmaz çelik bir saat göze çarpıyordu. Gömleğinin beyazından teni muhteşem görünüyordu. Boynundaki birkaç düğmeyi açık bırakmıştı, birden köprücük kemiği insanoğlunun varoluşundan beri erkek bedeninin en seksi parçasıymış gibi göründü gözüme. Önümde duran bu muhteşem yaratığın Jack olduğuna inanamıyordum. Benim Jack'im.

Henüz yüz yüze selamlaşmamıştık bile.

Bana bakıp göz kırptı ve bakışlarını dudaklarıma kaydırıldı. Sonra nihayet yönünü etkinliğin gerçekleştiği kalabalık alana doğru çevirdi, böylece kendine birileri yanına yaklaşmadan hareket edebileceği biraz daha alan bırakabilmişti. Şu anda burada olan seçkin sanatseverle-

rin çoğu böylesine hayranlık uyandıran birinin aralarında olmasından çok keyif alıyordu.

Otel güvenliği salona girdi, sonradan gelen ve Butler Cove şerifiyle tokalaşan iki polis memuru da eylem çağrısını çok ciddiye almış görünüyordu. Şimdi hepsi el ele vermiş partimizi koruyor ve alakasız kişileri ortamdan uzaklaştırıyordu.

"Eminim çoktan duymuşsunuzdur," diye devam etti Mira. "Ya da etkinlik koordinatörümüz Allison'ın size dağıttığı bayraklardan tahmin etmişsinizdir. Allison'dan pembe bir fil bulmasını rica etsek, bu isteğimizi gerçekleştirmek için elinden geleni yapacağına hiç şüphem yok." Konuşmasına küçük bir kahkaha molası verdi. "Bu gecenin formatını biraz değiştiriyoruz. Şu ana kadar Bayan Butler sergisinin ana eseri olan *Ever Borken Sea* adlı heykeli satmayı düşünmüyordu. Bununla birlikte, bu gece açık arttırmaya sunmaya karar verdi. Eminim esere talip olanlar bu habere çok sevinecekler. Ve tesadüfe bakın ki benim açık arttırma lisansım var," dedi kıkırdayarak.

Mira bana belirlediğim miktarı, rezerv fiyat olarak kullanacağını garanti etmişti. İtiraz edecek durumda değildim, çünkü gecenin bu kadar iyi gitmesi, insanların benim hakkımda makaleler yazmak istemesi, bugün burada varlıklı insanların bulunması beni şoka sokmuştu.

Ve Jack.

Jack ilgili de hâlâ şoktaydım. Burada olması, hayatımda olması, ilişkimizi insanlara duyurmanın eşiğinde durması beni şaşkına çevirmişti. Bütün bunlar üzerine düşünmek için çok büyük konulardı.

Açık arttırma yüz dolarla başladı. Jack bayrağını kolunun altına yerleştirdi ve dudağını kemirirken beni izledi.

Yaşlı bir çift, aileden zengin olduğu belli olan uzun ve

sıskı bir adamla kır saçlarını şık bir topuz yapıp abartısız siyah bir elbise giyen karısı, heykelle en çok ilgilenenlerin başında yer alıyordu. Birden Colt bayrağını kaldırıp teklifi bin dolara yükseltti. Sonra bana bakıp göz kırptı. Joey arkadaşının sırtını sıvazladı, belli ki bir işbirliği söz konusuydu.

Teklif yükseldikçe, kalbim daha da hızlı atmaya başladı. İki uzun saniye içinde rezerv fiyata yaklaşılmıştı, sonra Jack belli belirsiz bir şekilde bayrağını yana doğru çevirdi. Eğer Mira sunduğu teklifi açıklamasaydı, fark etmeyebilirdim bile. Nefesimi tuttum.

Yaşlı çift durakladı, sonra adamın karısı tekrar kafasını salladı.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Jazz kulağıma.

Shannon deli gibi not alıyordu.

Yutkundum. İnsanlar beni seyreden Jack'i seyretmeye başlayınca fısıltılar rahatsız edici boyuta ulaştı.

Yaşlı çift sonunda Jack'in vazgeçmeyeceğini anlamıştı.

"Satıyorum, satıyorum..." Mira açık attırmanın galibini belirlemek üzereydi.

Jazz elimi sıkıttı.

"Sattım!" Sonucu önceden bilen herkes toplu bir şekilde iç çekti.

Kendimi tutamayıp tüm dişlerimi göstererek gülümsemem. Parasını boşa harcadığı için salak olduğunu söylemek istememe rağmen. Sonra kıkır kıkır gülmeye başladım ve kendimi bıraktım, mutluluk gözyaşları gözlerimi bulutlandırırken Jack'in gülümsemesi ile karşılaştım.

"Sanırım bu açık arttırma senin Jack'in torpilinden yararlandığını söyleyen herkese kapak olacak, tabii insanlar diğer teklif sahiplerini senin ayarladığını düşünmediği sürece," dedi Jazz gülerek.

"Ha, muhtemelen öyle olmayacak. Ama sen harika bir arkadaşınsın, Jazz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, K."

Jack diğer teklif sahipleriyle tokalaşırken, ben de arkadaşlarımla kucaklaşıp tebriklerini kabul ettim. Gururla gözlerini silen Hector'a sıkı sıkı sarıldım.

Mira, Jack ve bir fotoğrafçıyla birlikte yanıma yaklaştı. "Sanatçıyla en yüksek teklif sahibinin bir fotoğrafını almam gerekiyor," dedi gülümseyerek.

Tüm kalabalık bizi seyrediyor gibiydi.

Acaba Jack ile birbirimizi tanımıyor gibi mi yapmalıydık? Muhtemelen şu anda birbirimize sarılamaz ve öpüşemezdik ama ben kendimi onun kollarına atmak istiyordum. O takım elbisenin içinde o kadar seksi görünüyordu ki. Daha sonra onunla yalnız kalacağım aklıma gelince, yüzüm kızardı. Aman Tanrım, daha bunun sonrası da vardı, değil mi?

Derin nefes al, Keri Ann.

Gülümsedim.

Jack elime uzandı, parmaklarımı sıcak ve sert parmaklarının arasında kaydurdım. Sonra gözlerini gözlerimden ayırmadan elimi ağzına doğru götürdü ve yumuşak dudaklarıyla bir öpücük kondurdu. Halihazırda yanmakta olan yanaklarım yüzüme pompalanan kan sayesinde kavrulmaya başladı.

"Ben size diyorum, bu elbisede bir şey var," dedi Bayan Weaton, Jazz'a; sesi titriyordu.

Fotoğraf için poz verdik. Mira aramızdan çekilip yanımdan ayrıldıktan sonra sıra Shannon'ın fotoğrafçısına poz vermeye gelmişti, Jack elini belime dolayıp beni kendine doğru çekerken nefesimi tuttum. Çok güzel kokuyordu. Pahalı. Seksi. Erkeksi. *Benim.*

Onu Shannon ile tanıştırdım.

"Shannon hikâyenizin gerçek ve romantik versiyonunu kaleme alacak, gençler," dedi Jazz. "Bu arada o eşek Tom Price'ı kaçırdın. Buraya da geldi ve yine yapacağını yaptı. Canım arkadaşşıma kendisini ünlü peşinde koşan bir fahişe gibi hissettirdi."

"Bu doğru mu?" Jack yavaşça döndü ve Shannon'a baktı. "Bağımsız bir yazar mısınız?"

Shannon sanki Jack'in bütün ilgisi sadece onun üzerindeymiş gibi tek kelime edemeden kafasını salladı. Bu duyguyu biliyordum. Sonunda sesine kavuştu. "Yerel bir gazete için yazıyorum ama dışardan hazırlamamı istedikleri konular olursa, telif karşılığında çalışıyorum."

"O zaman ortalık biraz yatışınca, rahat konuşabileceğimiz bir yere geçeriz," dedi Jack. Tüm sinir uçlarını ateşe vererek ağzını kulağına yaklaştırdı. "Belki ondan sonra da, seni bu elbiseden kurtarırım," diye fısıldadı.

Geri çekildi ve bu defa ben dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Üzerinde bu takım elbise kalacaksa, neden olmasın."

Jack keskin bir şekilde nefes verip boğazını temizledi ve hızlıca yanımdan ayrıldı.

"Ne oldu, ne konuştunuz?" diye sordu Shannon.

Jazz benim yerime cevap verdi. "Jack'in dışında ıspanak kalmış, Keri Ann onu söylüyordu."

Otuz Dört

Jack'in beklenmedik varlığının yarattığı heyecan ve hazırlıksız yapılan açık arttırmanın ardından, ortalığın yatışması biraz uzun sürdü.

Yanımda desteğim Jazz ile birlikte, salonu bir kez daha dolaşıp insanlara geldikleri için teşekkür ettim. Açık arttırmada Jack'e karşı teklif veren yaşlı çifte yaklaştım, beni çok sıcak karşıladılar ve kendilerini tanıttılar.

"*Ever Broken Sea*'yi kaçırdığınız için üzgünüm," dedim. "Ama umarım güzel bir akşam geçirmişsiniz. Desteğiniz için size gerçekten minnettarım."

"Aslında eve elimiz boş dönmüyoruz," dedi hanımefendi gülümseyerek. "SCAD öğrencilerini desteklemekten mutluluk duyuyoruz. Anladığım kadarıyla siz de sonbahar dönemine kabul edilmişsiniz. Tebrik ederim. Bu programı başarıyla tamamlayacak kadar akıllı olduğunuzu düşünüyorum. Bu günlerde sanatçı olmak bir geçici bir heves değil, bir meslek olarak görülüyor. Başarılı olmak için şanstın çok, akla ihtiyaç var. Ve içimden bir ses bana sizin çok başarılı olacağınızı söylüyor."

"Teşekkür ederim, hanımefendi," dedim ve gülümse dim.

Yaşlı çifte hoşça kal dedikten sonra birkaç kişiyle te-

lefonla haberleşmek üzere sözleştim. Ardından Allison onu takip etmemiz için işaret verince, hızlıca Joey'e ve diğer konuklarıma sarıldım. Colt, Jazz ve Joey'i eve bırakabileceğini söyledi. Ben Jack ile dönecektim.

Küçük bir konferans odasına girdik. Jack, Shannon'a halka ilişkiler uzmanının ve asistanının iletişim detaylarını verdi. Sonra bir an önce işe koyulmasını ve bu başarılı gecenin hikâyesini hazırlamaya başlamasını tavsiye etti, eğer iş birliğimizin devam etmesini istiyorsa hikâyeyi ilişkimize değinmeden kaleme alması gerektiğini de ekledi.

Shannon'a özür dileyen bir ifadeyle baktım ama o Jack'in talimatlarından rahatsız olmuş görünmüyordu.

Jack makaleyi onay için önce bize göndermesini söyledi, eğer yeteri kadar iyiye halka ilişkiler uzmanı Sheila ulusal aylık yayınlarla iletişime geçmesini sağlayacak, böylece yerel bir gazeteden büyük bir yayma adım atmış olacaktı.

Shannon yutkundu ve başını salladı.

Kendimi bu konuşmanın tamamen dışında hissediyordum, sanki konuşulanlar Jack ve beni değil de, yabancı iki insanı etkileyecekmiş gibi. İnsanların karşısında birlikteliğimizi idare etmesi için ipleri ona bıraktığım için rahatlamıştım. Ne de olsa, o bu konuda çok daha deneyimliydi. Ve Jack'i ciddi bir ifadeyle konuşurken seyretmek çok seksiydi.

Bu geceyi öyle iyi idare etmişti ki ününü aleyhime değil, lehime kullanmak için elinden geleni yapacağına ikna olmuşum. Tom Price'ın internete yaydıklarının pek önemi yoktu artık.

Jack bana doğru uzanıp elimi tuttu, yan yana oturup Shannon ile ilişkimizin açığa çıkışı hakkında konuşurken parmaklarımı parmaklarına kenetledi.

Birden bu delilikleri hayatımızın dışında tutmak için benim de yapabileceklerim olduğunu fark ettim.

Ben bir savaşçıydım.

Ben güçlüydüm.

Jack ile yaşadığım şeyi koruyacaktım ve o da beni elinden gelenin en iyisini yaparak koruyacaktı. Ona daha önce hiç bu kadar güvenmemiştim.

Shannon yanımdan ayrıldıktan sonra Şerif Graves ve bir polis memurunun arasında neredeyse tamamen boşalmış salona geçtik, sonra dışarı çıktık ve bizi bekleyen siyah limuzinin arkasına doğru yöneldik.

Elbisemin incilerini kopartmamaya özen göstererek, limuzinin soğuk deri koltuklara otururken yutkundum. "Vay be. Nereden buldun bunu? Lowcountry için biraz şaşıaalı değil mi?" diye sordum, içeriyi incelerken.

Jack güldü. "Arkadaşlarının nasıl döneceğinden emin olamadım, bununla yer sıkıntısı yaşayamayız diye düşündüm," dedi ve yanıma kaydı.

Şerif Graves kafasını kapıdan uzattı. "Ben öne, şoförün yanına biniyorum... böylece siz de havaalanına gide- ne kadar biraz yalnız kalmış olursunuz."

"Bir dakika, ne? Havaalanı mı?" Şerif kapıyı kapatırken, gözlerimi Jack'in suratına diktim.

"Hemen delirme, tamam mı?"

"Eğer bir cümleye böyle başlıyorsan, emin ol beni delirtecek bir şey yapıyorsundur. Ne oluyor, Jack? Hemen mi gidiyorsun? Olanlarla birlikte yüzleşeceğimizi sanıyordum? Tom Price gibiler kapıya dayanmaya başladığında, senin Butler Cove'da olmaman hiç adil değil. Şimdi herkes benim üzerime çullanacak! Yapma lütfen. Ve sırtımayı bırak. Çok ciddiym, gerçekten kalp krizi geçirmek üzereyim."

Kalbim deli gibi çarpıyor, yanaklarım alev alev yanı-

yordu. Genelde Jack'in varlığı böyle saçma fiziksel tepkiler vermeme sebep oluyordu ama bu sefer tamamen sinirden bu hale gelmiştim.

Jack'in gülümsemesi gürültülü bir kahkahaya dönüştü.

Dizine vurup aracın diğer tarafındaki uzun koltuğa doğru gitmek için hamle yaptım.

Beni durdurmak için bileğimi sıkıca kavradı.

"Bırak beni," diye mız mızlandım.

"Hayır." Tekrar güldü. "Bir dur da anlatayım." Öne doğru eğildi ve bir düğmeye basıp karanlığa doğru konuşmaya başladı. "Adanın etrafında birkaç kez turlar mısınız? Uçuşumuza daha bir saatten fazla var ve Keri Ann'in üzerini değiştirmesi gerekiyor."

"Elbette? Fazla mesaiye girer ama."

Jack gülümsedi. "Tamam, sorun değil." Elini düğmeden çekti ve birbirimizi daha iyi görebilmemiz için yan lambanın loş ışığını yaktı. En azından ben bunun için olduğunu tahmin ediyordum. Bir John Legend şarkısı yavaşça içeriye süzüldü.

Güzel.

"Üzerimi mi değiştireceğim?" diye sordum ve bir anda birkaç yıl önce Hunting Adası'na kampa giderken aldığım küçük spor çantanın koltukta durduğunu fark ettim. "Bunu nasıl aldın sen?"

"Jazz'dan yardım istemiş olabilirim..." dedi göz kırparak.

Ağzım açık kalmıştı.

Bir dakika. "Uçuşumuz mu?"

Başını salladı. "Haber ne zaman yayınlayacaklarından emin değildim, seni spot ışıklarından apar topar kaçırmam gerekirse diye Jazz'dan bana yardım etmesini istedim."

Midem bulanmaya başladı. "Nereye? Tanrım, inanamıyorum. Peki onlar ne yapacaklar şimdi, bu durumla nasıl başa çıkacaklar? Sen hep böyle mi yaparsın? Tabii ki böyle yaparsın. Seninle de böyle bir sebepten tanışmıştık zaten. Sen..." Yutkundum. "Ben hiçbir yere gidemem! Biz bunu yapmak zorunda mıyız? Ben nasıl çalışacağım, işe nasıl devam edeceğim?"

Jack tekrar elime uzandı, tek bir sert hamleyle elini ittim. "Okula nasıl gideceğim?" Birden elbisemin iplerinden biri koptu ve küçük siyah inciler ayağımın ucuna dökülmeye başladı. "Lanet olsun." İncileri durdurmak için ipi kavradım ama sonuç daha kötü oldu. Gözlerimden yaşlar boşaldı.

"Sorun değil, tamir ederiz." Jack elini, elbiseyi tutan elimin üzerine kapattı. Karşımdaki koltuğun kenarına doğru gitti ve dizlerini açıp öne eğildi.

"Tamam," dedi kibarca. "Sen bırak, ben hallediyorum." Elini elimden çekti ve ipin ucuna küçük bir ilmek düğümü atıp incilerin aşağı düşmesini engelledi. Sonra yere, ayaklarımın arasına uzandı ve dikkatlice incileri toplamaya başladı. Yardım etmek için hamle yaptım. "Ben hallediyorum," dedi tekrar.

Önümde eğik duran kafasını, yumuşak saçlarını, yerde hiç inci kalmadığını garantiye almak için çalışan güçlü ellerini seyrettim. Uzarup ona dokunmamak için kendimle savaş veriyordum. Onunla birlikte olma fikrinin beni yine paniklettiğinin farkındaydım. Sadece ilişkimizin neye benzeyeceğini ön göremiyordum.

"Her istediğinde baskın yapıp sanatımı satın alamazsın, bunu biliyorsun," dedim boğazımı temizleyerek. "Ve eğer okul parasını karşılayamazsam ya da evimizi kaybe-

dersek, devreye girip beni kurtaramazsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

İç çekti. "Alt tarafı paradan bahsediyoruz, Keri Ann. Benim ne kadar kazandığım hakkında herhangi bir fikrin var mı? Eğer anlamlı bir şeyler yapamayacaksam, o paranın ne anlamı var ki?"

"Ben yapamam, sana bu şekilde borçlu kalamam. Tamam çok eğlenceliydi falan ama bugünkü açık attırmanın bir benzerini bir daha yaşamak istemiyorum."

"Fazla gururlusun, biliyorsun, değil mi? Ve bana borçlu da kalmayacaksın. Karım olsaydın, mesela, kendini bana karşı borçlu hisseder miydin?"

Ağzından çıkan o söz aldığım nefesin teklemesine ve göğsümde bir taş etkisi yaratmasına sebep oldu. Şok dalgası bütün sistemime yayıldı ve beni serseme çevirdi.

Jack yerdeki incileri toplamaya devam ediyordu. Bir avuç dolusu inciye ceketinin iç cebine koydu.

Titreyen elimi kalbimin üzerine koyarak başımı öne eğdim. Savaşmak yerine verdiğim kaç tepkisi beni kendime getirdi. Arabayı durdurmamız gerekiyordu. Beni eve götürmesi gerekiyordu. Nefesim panik seviyesine ulaşmış durumdaydı.

Sonra elinin sessizce ensemdeki saçlara doğru kıvrıldığını hissettim, yüzüne bakmam için kafamı yukarı kaldırdı. "Nefes al, Keri Ann. Her şey yoluna girecek. Halledeceğiz. Yavaş yavaş. Ama şimdi haberin nasıl bir tepki yaratacağını öğrenene kadar, bir yerlere gitmemiz gerekiyor." Başparmağını hafifçe alt dudağıma değdirip elini aşağıya indirdi. "Belki de hiçbir şey olmayacak. Belki de sadece seninle yalnız kalmak istemişimdir."

Derin, koyu yeşil gözlerine baktım; görüş açım bulanıktı. Ona koşulsuz bir şekilde güvendiğimi hissettiğim, huzurlu olduğum birkaç saat öncesine dönmem gereki-

yordu. Ona güveniyordum. Onu terk etmek istemiyordum. Ama, Tanrım, karısı olmak mı? Yavaş ve titrek bir nefes verdim. Bunun üzerine konuşmamız gerekecekti. Hem de çok. Geleceğe uzanan yol bu muydu?

Bir tepki vermemi bekleyerek beni seyretti. Beni ürküttüğünün farkında gibi görünüyordu. Ve yaşadığımız böyle bir geceden sonra beni bunun için suçlayamazdı. Ama, Tanrım, ben bu adamı istiyordum. Bana şimdi olduğu gibi, hep aynı güzellikte bakmasını istiyordum, sonsuza kadar.

Sonunda kendimle savaşmaktan vazgeçtim ve öne doğru eğilip parmaklarımı saçlarının arasına kaydurdum. Gözlerini kapatıp olduğu yerde durdu.

Sonra yavaşça nefes verip ellerini bacaklarımın üzerine koydu ve yavaşça temini okşadı. Ardından tokalarını tek tek çözdüğü küçük dore sandaletlerimi ayağımdan çıkardı.

Ellerini tekrar bacaklarımın üzerine getirerek incili elbisemi dizlerime doğru topladı. "Dizlerinin üzerine çök," diye mırıldandı, geriye doğru çekilip aramızda bir alan yaratarak. Karanlık gözlerinde bir belirsizlik görüyordum. "Elbiseni çıkarmana yardım edeyim."

Söylediğini yapıp takım elbiseyle kaplı bacaklarının arasına diz çöktüm, altımdaki arabanın yaydığı titreşimleri hissedebiliyordum. Narin incili elbisemi dikkatlice başımın üzerinden geçirip çıkarınca üzerimde sadece şampanya rengi kombinezonla kaldım. Jack elbiseyi ayrı özenle yanındaki uzun koltuğa yerleştirdi.

Gülümserken gözlerimden yaşlar döküldü.

Jack'in endişeli yüzü daha da asılmıştı. "Lanet olsun. Ne düşüneceğimi şaşırmış durumdayım. Şu anda mutlusun, yoksa mutsuz musun? Bana yardımcı ol, lütfen."

"Tanrım, her ikisi de. Bilmiyorum," dedim gülerek.

“Yaptığın şeyler, bana hissettirdiklerin inanılmaz. Endişelerimi ve korkularımı öyle bir tutuşturuyorsun ki beni diri diri yakacaklar sanıyorum. Sonra bir bakıyorum ki dilek fenerleri gibi havada süzülüyorlar. Bana seninle gurur duymamı istediğini söylemiştin. Seninle her zaman gurur duydum ben. Aksine, çoğu zaman neden benimle olmak istediğini hiç anlayamadım,” dedim hıçkırarak.

“Nasıl anlayamazsın?” Yüzüme ciddiyetle baktı. “Bu, neden nefes aldığımızı sormak gibi bir şey. Çünkü seninle birlikte olmak nefes almak gibi. Benim için bu her zaman böyleydi. Sana hissettiklerim hiçbir zaman bir kardan ibaret olmadı. Ben seni sevmek için yaratılmışım. Hiçbir zaman gitmedim, hep aynı yerdeydim. Tanıştığımız ilk andan beri.”

Eliyle yanağıma düşen gözyaşını sildi. “Ağlarken bile çok güzel olduğunu biliyor musun?”

Eğer bu şekilde konuşmaya devam ederse, göğüs kafesimi zorlayan kalbim gözyaşlarımın durmasına izin vermeyecekti. “Öp beni, Jack. Sadece öp beni.”

Gülümseyip yüzümü ellerinin arasına aldı ve kendine doğru çekti ama bir nefes uzaklıktayken durdu. “‘Beni öpme’ dediğin bir an vardı, hatırlatmak isterim.”

“Evet. Sen o kızı baştan çıkardın.”

Sırıttı.

Öne doğru eğilip ellerimi kumaşla kaplı bacaklarında gezdirdim, parmaklarımın altındaki gerginliği hissedebiliyordum. Sonra dudaklarımı dudaklarına değdirdim.

Dudaklarının tadını çıkarken, sabırsız dilini ağzımın içine kaydırınca tüm vücudum uyarıldı ve ben de aynı arzuyla ona cevap verdim. Ellerini saçlarıma dolandı ve topuzumu açmaya koyuldu.

“Bu gece inanılmaz görünüyordun ama özellikle saçların beni benden aldı,” diye fısıldadı dudaklarıma. Bir

elini sırtıma doğru indirdi ve çıplak bacağıma ulaşana kadar inişe devam etti. Sonra aynı elini yavaşça kombinezonumun altına kaydırды. "Bütün gece seni bu incilerin altında çıplak hayal edip durdum."

İçime dalga dalga akan sıcaklık hissi, ağır bir kalp çarpıntısı ile birleşti. Elimin altındaki bacaklarını sertçe kavradım.

"Seni benimle burada sevişmeye ikna edecek kadar baştan çıkarma şansım var mı?"

Kalp atışlarım daha da hızlandı. "Şimdi mi? Burada mı?" Loş ışıktaki etrafıma baktım, gözlerim yerinden fırlayacak gibiydi.

Başını sallayarak arkasına yaslandı.

"Bizi duyarlar."

"Hayır, duymazlar."

Sıcak ve sert elleriyle kombinezonumu yukarı doğru kaldırdı, dantelli külotumu açığa çıkararak ellerini belime dolandı. Derin bir nefes verip beni kendime doğru çekti ve kucağına oturttu.

Heyecan dolu, iç sızlatan bir sıcaklık tüm tenimi ele geçirdi. Jack'in üzerindeki takım elbisenin karşısında, kendimi tamamen çıplak hissediyordum.

Yüzünü seyredip elmacık kemiklerinin kızardığını, burun deliklerinin genişlediğini, dudaklarının gerildiğini görmek sinir uçlarımı bir kez daha tutuşturdu.

Parmağımı boynunda ve ağır ağır hareket eden, sert Adem elmasında gezdirdim. Beyaz gömleğinin birkaç düğmesini daha açtım ve ellerimi sert göğsüne kaydırıp benimkilerle aynı hızla atan kalp atışlarını hissettim.

Jack sadece beni izledi. Bekleyerek.

Sonra elim doğrudan kemerinin tokasına gitti ve düzensiz hareketlerle kemeri açmaya koyuldum.

“Sol cebimde,” diye fısıldadı, ona dokununca nefesi boğuklaşmıştı.

Başımı salladım ve paketi bulmaya çalışırken ellerim titredi. Jack ellerimi durdurup prezervatifi cebinden kendi çıkardı. Kendini hazırlaması sevişmenin klinik gerçekliğinin ötesindeydi. Onu böyle seyretmek dünyanın en erotik şeyiydi. Az sonra ne yapacağımızı bilmek de öyle.

İçim titredi.

Sonra ellerini saçlarımın arasına daldırdı ve yüzüme baktı. Bakışlarına kilitlendim. “Bunu yapmak zorunda değiliz. Gerilmeni istemiyorum. Ya da sıkılmanı. Sonsuza kadar vaktimiz var, gerçekten yapmak zorunda—”

Kendimi yukarı doğru kaldırdım, külotumu çıkarmadan kenara çektim ve yavaşça oturup onu içime aldım.

Jack’in göğsünün derinliklerinden boğuk bir inleme çıktı, kendini yukarı yükseltti ve beni sıkıca kavradı. Kollarını bedenime sarıp başını boynuma dayadı ve beni kendine doğru öyle sıkı çekti ki birden bütün bedenim derinlerinde patlayacakmış gibi hissettim.

Nefes nefese kaldım.

“Aman Tanrım,” diye inledi tenime doğru, dudaklarının ıslaklığını hissedebiliyordum.

Bedeni ellerimin altında titriyordu.

Kendimi yavaşça öne doğru bastırdım.

Sonra hareket etmeye başladık. İkimiz birlikte. Parmakları kalçalarımıza kilitlenmişti.

Ne zaman hatırlamıyorum ama bir yerde, kombinezonumu kafamın üzerinden çıkardı; bense ceketini omuzlarına indirip tenini tenimde hissetmeye ihtiyaç duyarak gömleğinin diğer düğmelerini de açtı.

Önce omuzlarını, sonra dağınık saçlarını tutam tutam kavrayınca bana bakıp kafasını yana eğdi.

“Seni seviyorum,” dedim fısıldayarak, sesim kesik ke-

sık çıkıyordu, hiçbir zaman yüksek sesle dillendirmediğim itirafla içimde bir şeyler çözülmüştü sanki.

Bir anlığına gözlerini sıkıca kapattı.

"Seni seviyorum, Keri Ann. O kadar çok ki, seni severken kalbim acıyor." Sert bir şekilde nefes verdi. "Ne istersen yapacağım. Neye ihtiyacın varsa, vereceğim. Hayatım senin. Sonsuza kadar."

"Jack." Gözlerim yaşlarla dolmuştu.

Kalçalarımı sıkıca kavradı ve kendini altımda sertçe ileri geri hareket ettirdi. Tepkilerimi kontrol altında tutmak için dudağımı ısırırken gözlerinin parlamışını, karanlığa gömülüşünü, tutkuyla gölgelenişini, duyguyla doluşunu seyrettim.

Gözlerinde geleceğimi okuyordum.

Gözlerimi kapatmak ve içimde yarış halinde olan duyguların tadını çıkarmak istiyordum ama gözlerimi bir türlü gözlerinden alamıyordum.

Duygularımız bizden daha büyüktü. Ve birden üzerine bir dalga çarptı, beni altına aldı, döndürdü, tepe taklak etti. Tekrar tekrar. Nefes almaya çalışarak inledim, son hamlenin etkisiyle sonunda gözlerimi sıkıca kapattım ve sadece Jack'in altımdaki sertliğini hissettim. Hiç bırakmayacakmış gibi bana sımsıkı sarılışını.

Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu gece ya da yarın ya da hayatımın herhangi bir gününde. Umutlarımıza ve hayallerimize nasıl sahip çıkacağımızı da hiç bilmiyordum.

Benim.

Onun.

Bizim.

Ama bildiğim tek bir şey vardı; ne yapacaksak, birlikte yapacaktık.

Jack

SONSÖZ

4 yıl sonra...

Bahçeye ve ötesindeki okyanusa açılan cam sürme kapının yanındaki ofisimde, Keri Ann'in bulduğu güzel masada otururken ayağımı gergin bir şekilde yere vurup duruyordum. Masa İngiltere'deki bir yatılı okulun yenilenme sürecinde elden çıkarılmıştı; üzerindeki isimler, tarihler, delikler, mürekkep izleri ile bir zamanlar benim oturduğum sıralara korkutucu şekilde çok benziyordu. Derin oyuklar muhtemelen sıkıcı bir matematik dersinde pergelle oyulmuştu, bazılarının ise yaşadığı kötü anıları atlatamayan birinin dolma kaleminin ucundan çıktığına emindim. Masanın en sevdiğim kısmı 1961 tarihi ile kazılı olan baş harflerdi. Harflerin yanına çizilen bir ok "babam" sözlerini işaret ediyordu, yazan çocuk her kimse 1983 tarihinin altına ise kabaca kendi baş harflerini kazımişti.

Keri Ann 3 yıl önce bu masayı, İngiltere'ye annemle tanışmaya gittiğimizde bulmuştu.

Camdan dışarı baktım. Keri Ann bir şezlongda otur-

muş, kış güneşinin verdiği D vitamininden faydalanıyordu, üzerinde ise benim aldığım ve fiyatı ile ilgili yalan söylediğim krem rengi kaşmir kazak vardı.

Keri Ann her sayfayı tek tek inceliyordu. Üç saattir kafasını bile kaldırmamıştı. Belli bir noktada hareket etmesi, gerinmesi, yemek yemesi, ne bileyim tuvalete gitmesi gerekirdi ama hiçbirini yapmamıştı. Yüzünden farklı duyguları bir arada yaşadığını görebiliyordum; bazen acı, kızgınlık ve gözyaşları ile doluyor, bazen gergin bir şekilde dudaklarını ısıyor, bazen de küçük bir gülümsemeyle aydınlanıyordu. Yaşadığı her bir duyguya hangi satırların sebep olduğunu bilmeyi çok isterdim ama sadece senaryoda ne kadar ilerlediğini tahmin edebiliyordum. Bir yerde kâğıtları yanına koyup, kafasını şezlonga yaslayarak gözlerini gökyüzüne çevirmişti. Artık sona yaklaşıyor olmalıydı.

İlk saatlerde yanına gidip hangi bölümde olduğunu, sıkılıp sıkılmadığını, yorulup yorulmadığını ya da okudukları hakkında ne düşündüğünü sormaya bayağı niyetlenmiştim. Ardından vazgeçip kendimi durdurmayı başarmış, bana şu anda Keri Ann'in okuduğu senaryoyu bitirmem için ilham veren masada çalışıyormuş gibi yapmaya karar vermiş ama sonra onu görebileceğim şekilde öylece durmaktan başka bir şey yapamamıştım.

Elini ağzına doğru götürdü, gözleri yaşlarla doluydu. Elimde tuttuğum kalemi masaya bıraktım ki bırakmaydım muhtemelen kıracaktım ve bekledim. Birdenbire kâğıtları elinden bıraktı, gözleriyle gözlerimi buldu ve şezlongdan kalkıp cam kapının eşiğinde durdu. Yanaklarının ıslak olduğunu fark ettim.

"Ne kadar korkunç bir adammış," diye fısıldadı. "Ama yazdıklarını okurken kendimi ona acırken buldum." Gözlerinde karmaşık bir ifade vardı.

Başımı sallayarak elimi ona doğru uzattım ve yavaşça kendime çekip onu dizlerimin arasına aldım.

Ellerini saçlarımın arasında gezdirdi, yaşadığımız küçük sürtünme bir anda tüylerimi diken diken etmişti. Başımı kendine doğru yasladı.

Kokusunu içime çektim ve başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ederek bekledim, sonra başını başıma doğru eğdiğini hissettim.

“O küçük çocuk için yüreğim parçalandı. O gece çok korkmuş olmalı ama çok da cesurdu. Koşup üzerine atladığına hâlâ inanamıyorum. Sonra sevip güvenmesi gereken babasının... onu kovalamaya devam etmesi, eğer yakalanırsa... sonunu bilmesi...” Sesi dağıldı. Evet, o çocuğun yaşadığı dillendirilmemiş bütün korkular ve o gece uyandığında hissettikleri, annesini bir daha hiç görememe endişesinin yanında hafif kalıyordu. Keri Ann’in göğsü yanağımın altında duyguyla ve acıyla yükseldi. Kollarımı sıktım ve ona sıkıca sarıldım.

“Korktum,” dedim, sonunda biraz sakinleştiğinde. “Çok ürktüm ama atlattım. Hayatta kalmayı başardım.”

“Ve beni onun için ağlattın. Hayatına son vermesini istemeyecek raddeye geldim ama rahatlayışını da hissettim. Aman Tanrım, harikaydı. Nefret ettim resmen. Hayatımda okuduğum en karanlık hikâyeydi. Ve bu senin hikâyen olduğu için, iki kat acı çektim.” Masaya kendisinin koyduğu kutuya uzanıp içinden bir mendil çekti.

Kollarımı gevşettim ve başımı kaldırıp üzüntü ile dolu güzel yüzüne baktım. Kalbimdeki sıkı düğümün yavaş yavaş çözülmeye başladığını hissettim. Ona yazdığım senaryoyu okutmaktan çok korkuyordum, ilk okuyan Devon’du ve ona verirken bile tedirgin olmuştum.

Kayıp Kont’un çekimleri 11 hafta içinde başlayacaktı. İngiltere’de.

Devon hayatında hiçbir senaryoyu bu kadar hızlı okumadığını söylemişti.

“Peki emin misin? Yani babanın rolünü kendin oynamak istediğinden? Tüm dünyaya kim olduğunu açıklamak istediğinden?”

Bu Devon’un fikriydi. İlk önerdiğinde şiddetle reddetmiştim. Şaşkındım, korkmuştum ve rol icabı da olsa onun gibi bir adama dönüşebileceğimi hiç sanmıyordum. Sonra sakın kafayla üzerine düşününce, bunu sadece benim yapabileceğimi fark ettim. Hayatımın en zor rolü olacaktı, herhangi bir oyuncudan daha fazla zorlanacaktım. Ama yapabileceğimi biliyordum. Yapacaktım. Hem de çok başarılı bir şekilde yapacaktım.

Başımı evet anlamında salladım.

“Neden bana okutmak için bu kadar uzun süre bekledin?”

“Gergindim,” dedim, gerçeği itiraf ederek. Keri Ann’in yaptığım işleri beğenmesi bana iyi geliyordu. Yazdığım herhangi bir şeyi beğenmeme ihtimali ise beni geriyordu. Eğer o bir şeyi iyi buluyorsa, kendime güvenim artıyordu. Şimdi de müthiş rahatlamıştım. Bununla birlikte filmin reklam kampanyası da büyük olacaktı. “Eğer filmde anlatılan hikâyenin bana ait olduğunu açıklamam seni rahatsız edecekse, açıklamak zorunda değilim. Bana bu kadarı da yeterli. Filmin reklamı yapılırken, hayatımız her zamankinden daha fazla ilgi çekici hale gelecek.”

“Sonuçta reklam kampanyası bu inanılmaz filmi daha önemli ve daha etkileyici hale getirmeyecek mi? Elbette bunu sahiplenmelisin. İnsanlara bunun senin hikâyen olduğunu söylemen gerekiyor.” Gülümsedi. “Biraz daha fazla göz önünde olmaya katlanabilirim sanırım. Ayrıca bütün ilgi senin üzerinde olacağına göre, yüzük için

parmağıma, bebek için göbeğıme bakmaya bir süre ara verecekler demektir.”

Evlenmek ve hamilelik konusundaki gözlemine tepki vermemeye çalıştım. Üç senedir ben de basınla aynı şeyi yapıyormuşum gibi hissettim... Seyretmek ve o hazır olana kadar beklemek. Yakında mutsuzlar mı, ayrılıyorlar mı haberleri çıkarsa, hiç şaşırmayacaktım.

“Ama o süre zarfında İngiltere’de olacağız,” diyerek hatırlatma yaptım. “Oradaki paparazziler çok daha beter, biliyorsun. Emin misin?”

“Evet, eminim,” diye cevap verdi endişeme. “Annen yanımda olacak, o yüzden sorun yok. Ayrıca deniz kıyısına tekrar gitmek istiyorum. Orada bir sürü deniz taşı var. İngiltere’ye gittiğimizde gördüğüm deniz taşlarından gerçekten çok ilham aldım.”

İngiltere’ye her gittiğimizde Keri Ann gösterişli otellerden birinde kalmak yerine, annem ve Jeff’in evinde kalmak konusunda ısrar ediyordu. Annemin de bundan mutlu olduğunu bildiğim için, her seferinde kabul ediyordum.

Misafir odasında sessizce sevişmek, gürültü çıkarmamaya çalışmak beni deli ediyor, Keri Ann’i ise çok güldürüyordu. O halimizi düşünüp gülümsedim ve kazağını kaldırıp yumuşak göbeğini öptüm, dudaklarımı ipek gibi teninde gezdirdim ve meyvemsi kokusunu içime çektim.

Geri çekilip elleriyle saçlarımı sevdi ve göz göze gelmek için yüzümü bir kez daha yukarı kaldırdı. “Seninle çok gurur duyuyorum,” dedi ciddi bir ifadeyle.

Yüzünü kendime doğru çekip dudaklarını yakaladım, yavaş iç çekişini hissedip dilimi ağzının içine kaydırdım. Tanrım, onu öpmeyi çok seviyordum. Birkaç saniye sonra, “Ben de seninle gurur duyuyorum,” diye fısıldadım dudaklarına karşı. Ve gerçekten gurur duyuyordum.

Audrey yüzünden patlak veren skandal karşısında hayatımda hiç görmediğim bir zarafet ve irade göstermişti ve insanların saygısını ve hayranlığını kazanmaya devam ediyordu; insanlar onu Audrey'nin planladığı gibi adi bir servet avcısı gibi değil, bir çeşit Külkedisi gibi görüyordu. Fotoğrafını çekmek isteyenlere karşı tavrı son derece tatlı ve eğlenceliydi, yüzüne bir yumruk yemeyi hak edenlere karşı bile kibardı.

Bunu nasıl yapabildiğini hiç bilmiyordum.

Her geçen gün ona daha çok âşık oluyordum.

Bu süre zarfında okulunu bitirmek konusundaki kararlılığından hiçbir şey kaybetmedi. Bu yılın başındaki mezuniyet törenine gururla katıldım. SCAD'a yerel sanatçılar için bir burs bağışında bulunmuştum. Ve tabii o da bu burstan yararlanacak öğrenciler arasındaydı. Paranın bana ait olduğunu öğrenince benimle iki hafta konuşmadı.

Parayı isim vermeden bağışladığıma ve seçim komitesinin bunu bilmesinin imkânsız olduğuna onu zar zor ikna edebildim. Bursu diğer iki öğrenciyle birlikte kendi hak ederek kazanmıştı.

Bana bir özür borçluydu ve borcunu ödeme şeklinden ikimiz de çok keyif almıştık. Seçim kriterlerini okulun izin verdiği ölçüde benim belirlediğimi bilmesine gerek yoktu tabii.

Bu durumun en iyi tarafı burs parasını, fotoğrafları izinsiz kullandıkları için Tom Price'ın dergisine açtığımız davadan kazanmış olmamızdı. Onu uyarmama rağmen kendi kafasının dikine gitmişti ve ona haddini bildirmekten inanılmaz bir keyif almıştım.

Keri Ann'in ilk büyük sergisinde tanıştığımız gazeteci Shannon Keith arkadaşımız olmuştu. Shannon'ın kaleme aldığı hikâye Audrey'nin planlarını etkisiz hale getirme-

ye çok ciddi katkıda bulunmuş, birçok yerel kasaba sakinini zamanlamayı destekleyip Keri Ann'in Mary Poppins gibi görünmesini sağlayınca konu büyük ölçüde kapanmıştı.

Bununla birlikte Audrey'ye son darbe altı ay sonra her zaman bir çöp gibi davrandığı asistanından geldi. İşten ayrılıp soluğu doğrudan gazetelerin kapısında alan asistanı Audrey'nin bütün entrikalarını açığa çıkarmış; tüm hırslarını, sinir krizlerini ve kirli sırlarını bir bir anlatmıştı. Bu arada Audrey ve eski menajerimin sahte bir hamilelik planladığım kendi kulaklarıyla duyduğunu da söylemişti. Bu haber İngiltere'de çektiğim film ile bir ödüle aday gösterilmemle aynı zamana denk gelmişti. Bu Audrey'nin kariyeri için bir felaket niteliğindeydi. En son küçük bir sanat filminde oynadı, ayrıca *Dancing with the Stars* yarışmasının bir sonraki sezonunda yer alacağını duydum. Belki bu eski günlerine dönmesine yardımcı olabilirdi.

"Milet ne zaman geliyor?" diye sordum Keri Ann'e, birden aklıma saatin kaç olduğu gelmişti. Acaba onunla yalnız kalmak için daha ne kadar vaktim vardı?

"Birkaç saat içinde. Tekne 6'da burada olacak. Katie onları karşılayacak. Sanırım tören için yapılacak bir şey kalmadı. Artık rahatlayabilir ve hafta sonunu hep birlikte geçirmenin keyfini çıkarabiliriz." Keri Ann huzurla iç çekti. O sevdikleriyle bir arada olmayı, bense onu böyle mutlu görmeyi seviyordum.

Tek bağlantımm Keri Ann olduğu bir yerde kendimi evimde gibi hissetmek beni çok şaşırtıyordu. "Seni burada, davet etmediğimiz sürece kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği bir ev yaptırmaya ikna edebildiğim için çok mutluyum. Ama acil bir duruma karşı helikopter pisti

için izin alsak mı diye de düşünmüyor değilim. Böylece daha rahat gidip gelebiliriz."

"Helikopter pisti mi? Delirdin herhalde. Ben helikoptere falan binmem!" Omuzlarını silkti. "Uçağa bindiğime şükre delim istersen, tamam mı?"

Kıkırdadım. Sergi açılışının olduğu gece birlikte ilk uçağa bindiğimizde, ona bol bol şampanya içirmek zorunda kalmıştım. Daha önce hiç uçağa binmediği aklıma bile gelmemişti. Uçak, birkaç günlüğüne gittiğimiz Tahoe'ya indiğinde, sarhoşluktan ayakta duramayacak haldeydi.

"Ama evet," dedi, düşüncelerimin arasına girerek. "Bu evi yaptırdığım için ben de çok mutluyum. Ne zaman istersek Butler evinde kalabiliriz, Joey'nin bundan memnuniyet duyacağını biliyorum ama burası çok güzel, hem de burada anılarımız var." Yüzüme bakıp göz kırptı.

"Biz," diye düzelttim.

"Biz ne?"

"Burayı benim yaptırdığımı söyledin. Burayı *biz* birlikte yaptık."

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Ben seninle ne yapacağım böyle?"

"İnsanlar gelmeden, ekspres bir sevişme için beni yatağa götürebilirsin mesela, olmaz mı?" dedim umutla. Çok sevdiğini bildiğim için tek kaşımı havaya kaldırmayı da ihmal etmedim.

"Helikopter pisti ha," dedi, kafasını tekrar sallayarak. Attığım oltaya gelmeye niyeti yoktu.

"Ne var ki bunda? Burada yaşananlardan birinin adının diğer tarafında bir pisti var."

"O zaman arkadaş olup onunkini kullanabilirsin. Ayrıca bir helikopter pistimiz olursa, insanlar davet beklemeden piste iniş yapmaya kalkabilir."

Haklıydı.

“Sence hafta sonu burada bir düğün yapılacağını kimse biliyor mudur?” diye sordu. Görünen o ki davetsiz misafir düşüncesi aklına farklı bir şey düşürmüştü.

“Hayır.”

“Hımm, acaba bizim düğünümüzü de burada mı yap-sak diye düşündüm.”

Kas katı kesildim. Kalp atışlarım hızlandı, nefes almayı bırakmış olabileceğimi fark ettim. “Ne dedin sen?” diyebildim sonunda. Çaresiz bir umut peşindeymiş gibi değil, sadece merak etmiş gibi görüldüğümü umuyordum ama içimdeki umut arttıkça ve beni sersemlettikçe bunun imkânsız olduğunu fark ediyordum.

Bütün güzelliğiyle bana kocaman gülümseyince, kalbim sıkıştı. “Hafta sonundaki düğüne hazırlanırken, bunun ikimizin düğünü olmasını ne kadar istediğimi fark ettim ve bir kez düşünmeye başlayınca kendimi durduramadım.” Şaşkın ifadem karşısında bir kahkaha patlattı.

Onu hiçbir zaman zorlamamıştım. Kendi benliğine sahip çıkmayı, kendi olarak kalmayı ne kadar istediğini biliyordum. Bunu başarmak onun için, ona yardım etmek adma hiçbir şey yapamamak ise benim için zordu. Ve ben onunla çok gurur duyuyordum.

Yıllar önce Audrey’nin dayattığı bebek sahibi olma fikri üzerimde ciddi baskı oluşturmuştu ama artık baba olmaya da hazırdım. Bu muhteşem, tatlı ve olağanüstü kadınla tam bir aile olma fikri her seviştiğimizde kalbimi ve aklımı etkisi altına alıyordu. Son derece dikkatli davranmama rağmen. Ama ben hayatımızda küçük bir Keri Ann olmasını istiyordum. Kız ya da erkek; güzelliğini, zarafetini, gücünü ve sadakatini Keri Ann’den alan küçük bir insan. O varlığı sevmek, onu canavarlardan

korumak ve hep hayal ettiğim gibi bir aile kurmak istiyordum.

Yavaş yavaş, diye hatırlatmada bulundum kendime.

"Çok rahatladım." İşi şakaya vurmaya çalışıyordum ama yapmak istediğim şey önünde diz çökmekti. Sonunda benimle evlenmeye hazırды. "Ama," diye ekledim yavaşça. "Bu defa sen biraz beklemek zorunda kalacaksın."

Gözlerini kocaman açtı.

"Aynen öyle. Bunu söyledin ve bitti, öyle mi? Bu kadar kolay olacağını düşünmüyordun herhalde. Biraz terlemek zorunda kalacaksın," dedim, entrikacı kişiliğimi öne çıkararak.

"Nasıl yani? Bana fikrimi değiştirmem için vakit mi vereceksin?" diye sordu masum bir ifadeyle. Vücudumdaki bütün kan ayaklarımda toplandı sanki.

Sıcak elini yanağımda gezdirdi.

Elini tutup, avucunun içini öptüm. "Romantik bir şeyler yapmak istiyorum, beni bundan mahrum etme. Ayrıca teklifi sen yaptın gibi bir şey oldu. En azından gururumu kurtarmama ve benim sana evlenme teklif etmiş gibi görünmeme izin ver."

"Ben mi sana evlenme teklif ettim?" Eliyle alınına vurdu. "Sanırım haklısım. Ama beni çok bekletme olur mu," diye fısıldadı.

Kalbim hızla atmaya başladı. Hep hazır olduğumu düşünüyordum, ama muhtemelen şimdilerde babamla ve geçmişimle yüzleştiğim için kendimi tamamlanmış hissediyordum. Belki de beklediğimiz iyi olmuştu. Fikrimi değiştirmeden, aklımdaki denemeyi yapmaya karar verdim. "Bendeniz..." İngilizlerin yaptığı tören konuşmasının doğru halini hatırlamaya çalıştım. "...William John

Rhys Thomas, öldüğü tahmin edilen kayıp 21. Huntley Kontu, nam-ı diğer Jack Eversea, bendeniz size aşığım Keri Ann Butler."

"Saygıdeğer *Huntley Kontu*, sanırım tercihim Jack'den yana kullanacağım. Kendinizi dev aynasında görmeyiniz, size asla Lord'um dememi beklemeyiniz." Beni bir ismin ve geçmişin ağırlığından kurtarıp hafifleterek yavaşça güldü ve elimi tuttu. Elimi kazağının altına kaydırınca parmaklarım yolunu buldu ve karnının ipeksi yumuşaklığında gezindi.

Böylesine basit bir okşama birden şiddetli bir öneme kavuştu. Geleceğimize kendi tohumumu ekme düşüncesinin getirdiği ilkel dürtünün girdabı neredeyse baş döndürücüydü. Öne doğru eğildi ve beni öptü.

Durduğumuzda zar zor nefes alabiliyordum. Öpücüklerin arasında, "Ama muhtemelen artık bir varis için çalışmaya başlamamız gerekiyor," dedim şakayla karışık. Elim ne demek istediğimi pekiştirmek için hâlâ karnundaydı. "Zaman alabileceğini duymuştum."

Yüzüme baktı. Mavi gözleri bugün şaşırtıcı şekilde aydınlıktı. "Sanırım bunun için de hazırım."

Elimin başıboş okşayışları birden durdu ve gözümü istemsizce karnına çevirdim. Ağzım bir anda kurudu, yutkunmaya çalıştım ama olmadı, sadece boğazımda bir acı bıraktı. Tekrar yüzüne baktığımda heyecanlı gülümsemesinde ve ısıltılı gözlerinde cevabını gördüm. Dudağım ısırıldı. "İstersen hemen şimdi," dedi sadece, sahip olduğu her şeyi bana vererek.

İçimde duygulardan oluşan bir gelgit dalgası patladı, öyle sert vurdu ki sadece inleyip gözlerimi kapatabildim. Sandalyeden kaydım ve önünde diz çöktüm.

Dalga sonunda üzerimden çekildi ve geriye tarif edilemez bir dinginlik bıraktı. Kollarımı vücuduna sardım.

Huzurla.

Eksiksiz bir huzurla.

Teşekkürler

Paulo Coelho der ki, "Yazmak yeryüzünde en yalnız başına yapılan işlerden biridir." Ve haklı. Bir bakıma. Jack ve Keri Ann'in dünyasında yaşarken zaman zaman kelimeleri kâğıda döktüm, zaman zaman ise hayatımın geri kalanının mekaniklerini inceledim. Zihnim konuşmalarla ve karakterlerimle yaptığım tartışmalarla dolup taştı; çünkü benim yapmalarını gerektiğini düşündüğüm şeylere karşı hep kendi yapmak istediklerini savundular. Genelde kazanan hep onlar oldu. Biliyorum, kulağa aptalca geliyor. Eğer bir sene önce bunu yazacağımı söyleseydiniz, yüzünüze karşı gülerdim. *Gerçekten.*

Her şey o kadar değişti ki!

Bu teşekkür yazısından bir sene önce, daha ilk kitabımı bitirmemiştim bile! Şimdi elinizde tuttuğunuz ise ikinci kitabım!

Gerçek şu ki bu yalnız deneyimin ötesinde, bir kitap yazmak ve sizlerle buluşturmak bir şehri bir günde keşfetmek kadar zor. Hatta dünyayı bir günde keşfetmek kadar. Eşim hafta sonları çalışırken beni çok güzel idare etti, annem çocuklarımla okul trafiğini ve yemek (ve çamaşır katlama) işlerini üstlendi. Çocuklarımla ise bana karşı çok sabırlıydı. Eleştirilerini eksik etmeyen arkadaşlarımla Al

ve Dave beni klişelerden uzak tuttular ve gerektiğinde kendime getirdiler. Ve keyfim yerinde olmadığım da, ruhumu beslediler. Her *Fırtınalı Gece*'de yanımda olan kız arkadaşlarım beni motive edip gülmemi sağladılar! Onları haftalarca, bazen aylarca ihmal ettiğimde alınmayan tatlı arkadaşlarıma çok teşekkürler.

Orijinal *Forever*, Jack kapağında yer alan Jack'in el yazısı fontu kız kardeşim Cassy Poulos'a ait. Teşekkürler, Cass. Seni seviyorum! Kapak tasarımı ise Adrian Repasch imzası taşıyor. Önünde saygıyla eğiliyorum! Her iki kitabımın sayfa düzenlenmesini yapan Fictional Formats'dan Angela McLaurin'e de çok teşekkür ediyorum. İşini gerçekten çok iyi yapıyor!

Editörüm Judy Roth (başlı başına bir paragrafı hak ediyor) benim için bir editörden çok daha fazlasını ifade ediyor. Onunla iki iyi arkadaş olduk. Saçlarımı yolmak üzereyken kenar çubuğundaki küçük yorumlarıyla yüzümü güldürdü ve inanılmaz sabırlı davrandı. Ve onunla hiç yüz yüze tanışmadım! Bir an önce tanışmak ve onu karşılıklı kadeh kaldıracacağımız bir yemeğe çıkarmak için sabırsızlanıyorum!

Okuyucularım.... aaaah, okuyucularım. Sizi ne kadar çok sevdiğimi bir bilerseniz. Avustralya saati ile sabah 2'de sizden mesaj almak, Jack ve Keri Ann'in hayatını çok sevdiğinizi ve iletişim kurmak için sabahı bekleyemediğinizi duymak benim için öyle anlamlıydı ki! Ve bu sadece bir tanesiydi! Yüzlerce mesaj aldım! Dünyam her yerinden! Beni gerçekten çok MUTLU ettiniz. Temmuz ayı boyunca kalp çarpıntısından uyuyamadım ve her birinize tek tek cevap vermek istedim. Hepinize çok teşekkürler. <- Bu kelimeler minnettarlığımı anlatmak için öyle yetersiz kalıyor ki.

İş ilişkimizi büyötmeye devam eden temsilcim Elaine Spencer'e teşekkürler! Çok heyecanlıyım!

Eversea'yi okuyan, yorum yapan ve öven blog sahipleri... teşekkür ederim! Beni cesaretlendirdiğiniz ve kitabımı daha fazla okuyucuya ulaştırmama yardımcı olduğunuz için çok teşekkürler.

Eversea ve Jack'i herkesin zihninde taze tutmak için özel çaba harcayan okuyucu ve arkadaş grubuma teşekkürler. Muhtemelen bunun benim için ne kadar çok anlam ifade ettiğini hiçbir zaman anlayamayacaksınız. Umarım ilginize ve coşunuza layık olmaya devam ederim. Lisa W., Lisa H. R., Kimmie, Karen, Faith, Shannon, Nasha, Julianne, Bonnie, Denise, Amy, Jess, Nicole D., Nicole B., Drue, Elaine, Rea, Clemmie, Rommy, Heather, Mary-Nancy, Melissa, Caroline, April, Carole, Layla, Dawn, Stephanie, Dawn, Angela ve Tuğçe Nida. Ve beni destekleyen herkese tek tek kocaman teşekkürler.

Eğer Jack Eversea size Facebook'dan (arkadaş olun!) bir doğum günü kartı gönderirse, Julianne Burke'e teşekkür edebilirsiniz! Olağanüstü bir insandır!

Faith Martens (Apocalypso)'e her gün boynumda taşıdığım ve bu kitabın kapağında da yer alan kaplumbağa kolyesini tasarladığı için çok teşekkürler! Eğer siz de bir tane satın almak isterseniz, Etsy'deki Hula Tallulah isimli mağazasını ziyaret edebilirsiniz.

Lütfen satış noktınıza yorumunuzu bırakmayı unutmayın. Sadece birkaç saniyenizi alacak ama bir yazar için öyle önemli ki! Ah, bu arada satıştan elde edilen gelirin bir kısmının Deniz Kaplumbağaları Projesi'ne ve Low-country Okur Yazarlık Gönüllüleri'ne bağışlandığını da unutmayın.

Tamam, müzik çalmaya başladı, artık benim sahnedan çekilmem gerekiyor.

İletişimi koparmayalım!
Yorumlarınız beni çok mutlu ediyor!

<https://www.facebook.com/authornatashaboyd>

<http://www.pinterest.com/lovefrmlowcntry>

Twitter @lovefrmlowcntry

Instagram @lovefrmlowcntry

Tumblr eversea.tumblr.com

Teşekkürler

Müzik listesi

The Kill – Thirty Seconds to Mars

Sand in my Shoes – Dido

Last Chance – Honor by August

The Shade of Poison Trees – Dashboard Confessional

It's Over – Civil Twilight

Closer to the Edge – Thirty Seconds to Mars

Retrograde – James Blake

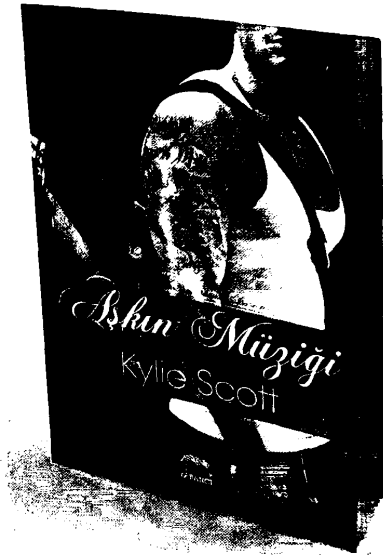
Smoke and Ashes – Tracy Chapman

Bonfire Heart – James Blunt

Waves – Blondfire

Green Eyes – Coldplay

All of Me – John Legend

AŞK, SEKS ve ROCK'N'ROLL

Vegas'ta geçireceği gecenin sabahuru
hiç de böyle planlamamıştı...

Evelyn Thomas'ın yirmi birinci doğum gününü Las Vegas'ta kutlamak gibi büyük planları vardı. Ama kesinlikle akşamdan kalma bir halde banyo zemininde uyanmak, otel odasında son derece yakışıklı ve dövmele yarı çıplak bir adamın varlığı ve parmağında King Kong'u korkutabilecek boyutta bir yüzük bu planlar arasında değildi. Bir de tüm bunların nasıl olduğunu bir hatırlayabilseydi...